

วิเคราะห์การประกอบสร้างอัตลักษณ์ของมนุษย์ในป่าหิมพานต์
จากนวนิยายชุดหิมวันต์รัญจวน

บุษยมาส นวนงาม

วิทยานิพนธ์เสนอบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร
เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาภาษาไทย
ปีการศึกษา 2565
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยนเรศวร

วิเคราะห์การประกอบสร้างอัตลักษณ์ของมนุษย์ในป่าหิมพานต์
จากนวนิยายชุดหิมวันต์รัญจวน

วิทยานิพนธ์เสนอบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร
เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาภาษาไทย
ปีการศึกษา 2565
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยนเรศวร

วิทยานิพนธ์ เรื่อง "วิเคราะห์การประกอบสร้างอัตลักษณ์ของมนุษย์ในป่าหิมพานต์
จากนวนิยายชุดหิมวันต์รัฐจวน"

ของ บุญมาส นวนงาม

ได้รับการพิจารณาให้นับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

..... ประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์
(รองศาสตราจารย์ ดร.พัชรินทร์ อนันต์ศิริวัฒน์)

..... ประธานที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ภาคภูมิ สุขเจริญ)

..... กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิภายใน
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ณรงค์กร รอดทรัพย์)

อนุมัติ

.....
(รองศาสตราจารย์ ดร.กรองกาญจน์ ชูทิพย์)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

ชื่อเรื่อง	วิเคราะห์การประกอบสร้างอัตลักษณ์ของมนุษย์ในป่าหิมพานต์ จากนวนิยายชุดหิมวันต์รัฐจวน
ผู้วิจัย	บุษยมาศ นวนงาม
ประธานที่ปรึกษา	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ภาคภูมิ สุขเจริญ
ประเภทสารนิพนธ์	วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. ภาษาไทย, มหาวิทยาลัยนเรศวร, 2565
คำสำคัญ	การวิเคราะห์การประกอบสร้างอัตลักษณ์, ป่าหิมพานต์, อมนุษย์

บทคัดย่อ

การวิเคราะห์การประกอบสร้างอัตลักษณ์ของมนุษย์ในป่าหิมพานต์จากนวนิยายชุดหิมวันต์รัฐจวน มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์การประกอบสร้างอัตลักษณ์ของมนุษย์ในป่าหิมพานต์จากตัวละครหลักในนวนิยายชุดหิมวันต์รัฐจวน จำนวน 5 เรื่อง ได้แก่ นิมิตนาคา มนตราราชสีห์ มังกะลีที่รัก ร่ายรักกินรา และครุฑาล่าหัวใจ พบว่า การประกอบสร้างอัตลักษณ์ของตัวละครมนุษย์แบ่งออกเป็น 2 อัตลักษณ์ คือ 1) อัตลักษณ์ของตัวละครมนุษย์ที่แสดงออกทางกายภาพ เป็นลักษณะเฉพาะของมนุษย์ที่มองเห็นด้วยทางกายภาพภายนอก เรื่องของลักษณะรูปร่าง เพศ ผิว กลิ่นกาย ประกอบด้วย การแปลงกายและการกลับกายร่างเดิม 2) อัตลักษณ์ของตัวละครมนุษย์ที่แสดงออกทางพฤติกรรมหรือบทบาทของตัวละคร เป็นลักษณะเฉพาะของมนุษย์ในการแสดงออกทางพฤติกรรมและบทบาท ประกอบด้วย การสื่อสาร การเคลื่อนไหวในลักษณะเฉพาะ การใช้กำลังในการต่อสู้ และการใช้พลังในการควบคุมสิ่งมีชีวิตอื่นให้อยู่ภายใต้การควบคุมของตนเอง ซึ่งการประกอบสร้างอัตลักษณ์ของมนุษย์ในนวนิยายชุดหิมวันต์รัฐจวนนั้น ได้นำเสนอทำให้ตัวละครมนุษย์มีอัตลักษณ์ที่โดดเด่น เป็นที่น่าประทับใจ สร้างความซับซ้อนทางบุคลิกภาพของตัวละครได้สมเหตุสมผลและสมจริง นวนิยายชุดหิมวันต์รัฐจวนจึงมีคุณค่าทางวรรณศิลป์ และคุณค่าทางปัญญา เป็นวรรณกรรมที่ทรงคุณค่าอย่างยิ่ง

Title	AN ANALYSIS OF IDENTITIES CONSTRUCTION 'S HALF-DEVIL IN HIMMAPHAN FROM NOVEL OF HIMMAWANRANCUAN
Author	Busayamas Nuanggam
Advisor	Assistant Professor Dr. Pakpoom Sookcharoen
Academic Paper	M.A. Thesis in Thai, Naresuan University, 2022
Keywords	Analysis of the Idnetities construction, Himmapan forest, Half-Devil

ABSTRACT

This work is an analysis of the creation of the Half-Devil identity in the Himmapan forest from the Himawan Ranjuan novel series. The objectives of the work were to analyze the structure of the identities of the Half-Devil in the Himmapan forest derived from the main characters in the Himawan Ranjuan novel series which encompasses the 5 stories Nimit Nakha, MonTra Ratchasi, Mak Ka Li Thirak, Rai Rak Ki Nara and Kharu Tha La Huachai. Two identities of the Half-Devil characters are identified: 1) The identity of the physically manifested Half-Devil character which has the visible physical characteristics of sex, skin, and body odor, and consists of body transformation and reversal. 2) The identity of the Half-Devil character expressed by the behavior or role of the character which are characterised by the expression of the behavior and role of the Half-Devil, including communication, and movement in a specific way, such as the use of force in battle and using the power to control other beings under its control. Assembling the identity of the Half-Devil in the Himawan Ranjuan novel series presents the Half-Devil character as having a distinctive identity, creating the character's personality as being complex and realistic. This is an impressive achievement, providing the Heimwan Ranjuan novel series with both literary value and intellectual value and, as such, it is a very valuable literature work.

ประกาศคุณูปการ

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงในความกรุณาของ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ภาคภูมิ สุขเจริญ ประธานที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ที่ได้อุทิศสละเวลาอันมีค่ามาเป็นที่ปรึกษา พร้อมทั้งให้คำแนะนำตลอดระยะเวลาในการทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ และขอกราบขอบพระคุณคณะกรรมการวิทยานิพนธ์อันประกอบไปด้วย รองศาสตราจารย์ ดร.พัชรินทร์ อนันต์ศิริวัฒน์ ประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ณรงค์กร รอดทรัพย์ กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ รวมถึง ดร.สุวรรณี ทองรอด กรรมการสอบโครงร่าง ที่ได้กรุณาให้คำแนะนำตลอดจนแก้ไขข้อบกพร่องของวิทยานิพนธ์ด้วยความเอาใจใส่ จนทำให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้อย่างสมบูรณ์และทรงคุณค่า

เหนือสิ่งอื่นใดขอกราบขอบพระคุณ บิดา มารดา ของผู้วิจัย ครอบครัวและกัลยาณมิตรที่ให้กำลังใจและให้การสนับสนุนในทุก ๆ ด้านอย่างดีที่สุดเสมอมา

คุณค่าและคุณประโยชน์อันพึงจะมีจากวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบและอุทิศแต่ผู้มีพระคุณทุก ๆ ท่าน ผู้วิจัยหวังเป็นอย่างยิ่งว่า งานวิจัยนี้จะเป็นประโยชน์ต่อการศึกษาด้านภาษาไทยและวรรณกรรมของไทยต่อไป

บุษยมาส นวนงาม

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ค
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	ง
ประกาศคุณูปการ.....	จ
สารบัญ.....	ฉ
บทที่ 1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาของปัญหา.....	1
จุดมุ่งหมายของการศึกษา.....	4
ขอบเขตของงานวิจัย.....	4
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	5
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	6
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับอัตลักษณ์ตัวละคร.....	6
1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับอัตลักษณ์.....	6
2. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับอัตลักษณ์ตัวละคร.....	8
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทฤษฎีการประกอบสร้างอัตลักษณ์.....	10
1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับทฤษฎีการประกอบสร้าง.....	10
2. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทฤษฎีการประกอบสร้างอัตลักษณ์.....	12
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวละครมนุษย์.....	14
1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับตัวละครมนุษย์.....	14
บทที่ 3 การประกอบสร้างอัตลักษณ์ของมนุษย์ในนวนิยายชุดหิมวันต์รัฐจวน.....	18

อัตลักษณ์ของตัวละครมนุษย์ที่แสดงออกทางกายภาพ.....	18
1. อัตลักษณ์ของตัวละครมนุษย์เพศชายเมื่อแปลงกายเป็นมนุษย์	18
2. อัตลักษณ์ของตัวละครมนุษย์เพศหญิงเมื่อแปลงกายเป็นมนุษย์	22
3. อัตลักษณ์ของตัวละครมนุษย์เกิดจากการที่ตัวละครเอกชายสามารถกลับ กลายร่างเป็นมนุษย์	24
4. อัตลักษณ์ของตัวละครมนุษย์เพศหญิงสามารถกลายร่างกลับเป็นมนุษย์	27
อัตลักษณ์ของตัวละครมนุษย์ที่แสดงออกทางพฤติกรรมและบทบาทของตัวละคร	29
1. อัตลักษณ์การสื่อสารของตัวละครมนุษย์	29
2. การควบคุม/การครอบงำ.....	37
3. อัตลักษณ์การใช้กำลังในการต่อสู้ของตัวละครมนุษย์	52
อัตลักษณ์การเคลื่อนไหวในลักษณะเฉพาะของตัวละครมนุษย์	60
บทที่ 4 อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	66
สรุปผลการวิจัย.....	66
อภิปรายผล	68
ข้อเสนอแนะ	70
บรรณานุกรม	71
ประวัติผู้วิจัย	76

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาของปัญหา

วรรณคดีและวรรณกรรมเป็นงานเขียนสร้างสรรค์ ที่ต้องใช้ทั้งศาสตร์และศิลป์ เป็นศิลปะที่ใช้ภาษาเป็นเครื่องมือสื่อสารเพื่อถ่ายทอดผลงาน โดยหลอมรวมทั้งความรู้สึกรู้สึก ความคิด จินตนาการ วัฒนธรรม และค่านิยมหรือประสบการณ์ส่วนตัวออกมาอย่างมีวัตถุประสงค์ที่สำคัญ ในการเล่าเรื่อง และถ่ายทอดเรื่องราวต่าง ๆ ผ่านงานเขียนออกมาอย่างหลายรูปแบบ นวนิยาย (Novel) เป็นวรรณกรรมร้อยแก้วประเภทบันเทิงคดีที่มุ่งให้ความบันเทิง ความสนุกสนานเพลิดเพลิน และมีเนื้อหาสะท้อนอารมณ์แก่ผู้อ่าน ซึ่งโดยทั่วไปเนื้อหาในนวนิยายจะสอดแทรกสาระความรู้ เหตุการณ์ บ้านเมือง สภาพสังคม ศาสนาและวัฒนธรรม ตลอดจนแนวคิดสำคัญของเรื่องที่คุณเขียนต้องการสื่อให้ผู้อ่านได้รับรู้ เสาวคนธ์ อุปพงศ์ (2537, น. 1) กล่าวว่า นวนิยายเป็นบันเทิงคดีที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้เกิดความเพลิดเพลิน ขณะเดียวกันก็เป็นเรื่องเล่าที่สื่อความรู้สึกของผู้เขียน ซึ่งถ่ายทอดอารมณ์ ความรู้สึก จินตนาการและสภาพแวดล้อมตามทัศนะ ความรู้และประสบการณ์ของบุคคล จากอดีตมาจนถึงปัจจุบัน วรรณคดีและวรรณกรรมที่เป็นเรื่องพื้นบ้านของไทย หรือเรื่องที่ได้รับอิทธิพลมาจากต่างประเทศยังคงได้รับความนิยมอยู่เสมอ ซึ่งปัจจุบันนี้มีนวนิยายหลากหลายประเภท "นวนิยายแฟนตาซี" เป็นนวนิยายที่ได้รับความนิยมในอันดับต้น ๆ โดยสังเกตจากยอดขายนวนิยายที่ติดอันดับขายดี และโดยส่วนใหญ่นวนิยายแฟนตาซี ที่นำมาสร้างเป็นภาพยนตร์มักจะได้รับ การตอบรับที่ดีและมีชื่อเสียง เนื่องจากใน นวนิยายแฟนตาซี จะมีการเล่าเรื่องราวเกี่ยวกับเรื่องที่มีมหัศจรรย์ สิ่งลึกลับ เรื่องราวแปลกประหลาด เช่น เวทมนตร์ พลังเหนือธรรมชาติ อิทธิฤทธิ์ปาฏิหาริย์ สัตว์วิเศษหรือ สัตว์ในตำนาน รวมไปถึงอมนุษย์ที่มีอำนาจเหนือมนุษย์ การต่อสู้และการผจญภัยที่เกินจริง และสถานที่ที่พิเศษเหนือธรรมชาติ เช่น ป่าหิมพานต์ ซึ่งเป็นดินแดนมหัศจรรย์อันลึกลับ ที่มีความแปลกประหลาด และเต็มไปด้วยจินตนาการแห่งความคิดความฝัน ที่เต็มไปด้วยความมีชีวิตชีวา ระหว่างสิ่งมีชีวิตและสภาพแวดล้อมที่มีความอุดมสมบูรณ์เหนือธรรมดา จากความเชื่อของคนไทยที่ว่าในป่าหิมพานต์นี้ไม่ว่าจะเป็นพืช หรือสัตว์ จะมีรูปร่างที่แปลกไปจากเมืองมนุษย์เราโดยตำนานกล่าวไว้ว่า ป่าหิมพานต์ตั้งอยู่บนเทือกเขาหิมาลัย ทอดตัวต่ำลงมาในแดนมนุษย์ ทับซ้อนมิติกันอยู่กับโลกมนุษย์ในหลายประเทศและแถบสุวรรณภูมิทั้งหมด เมื่อเราไต่ยีนได้ฟังคนโบราณพูดถึงดินแดนลับแล แดนสนธยา ป่าหิมพานต์ โลกทิพย์ เหล่านี้ ผู้รู้ได้กล่าวว่าดินแดนทั้งหลายเหล่านี้ก็คือ ดินแดนที่อยู่บนโลกใบเดียวกับมนุษย์เราเพียงแต่อยู่ต่างมิติ หรืออยู่กับคนละคลื่นความถี่เท่านั้นเอง บ้างก็ว่าอยู่คนละภพกัน

แต่เชื่อว่าหลายคนคงยังไม่ได้ศึกษารายละเอียดถึงความเป็นมาของป่า หิมพานต์ และส่วนประกอบต่างๆ ว่ามีความเป็นมาเป็นไปอย่างไร และความคิดเรื่องสัตว์ประหลาดที่มีรูปร่างแปลกอย่างที่เราเรียกกันว่า “สัตว์หิมพานต์” นั้น ปรากฏให้เห็นผ่านวรรณคดีและวรรณกรรมตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน ซึ่งจะสะท้อนให้เห็นถึงจินตนาการอย่างไม่มีที่สิ้นสุด ซึ่งในวรรณกรรมบางเรื่องผู้เขียนได้ใช้สัตว์ต่าง ๆ เหล่านี้ รวมถึงลักษณะพิเศษเหนือธรรมชาติที่รวมเรียกว่า “อมนุษย์” มาเป็นตัวละครในการดำเนินเรื่องให้น่าสนใจเพิ่มมากขึ้นอีกด้วย

ตัวละคร (Character) เป็นองค์ประกอบหนึ่งที่สำคัญในนวนิยายเพราะตัวละครเป็นผู้ที่มีบทบาทในเรื่องและการดำเนินเรื่อง โดยปกติผู้เขียนมักจะสร้างตัวละครตั้งแต่สองตัวขึ้นไปให้มีความสัมพันธ์กัน หรือเกี่ยวข้องกันในลักษณะต่าง ๆ จนเกิดเป็นเรื่องราว ซึ่งตัวละครมีผลต่อการดำเนินเรื่องดังที่ หม่อมหลวงบุญเหลือ เทพยสุวรรณ (2518, น. 28) ได้กล่าวไว้ว่า นวนิยายที่เนื้อเรื่องดำเนินไปโดยไม่อาศัยลักษณะของตัวละครนับเป็นนวนิยายไม่ได้ ซึ่งสอดคล้องกับความคิดเห็นของ เสาวลักษณ์ อนันตสานต์ (2517, น. 73) ที่ว่าการศึกษาตัวละครทำให้เข้าใจแก่นเรื่องและมองเห็นความสัมพันธ์ระหว่างโครงเรื่องกับตัวละครว่า มีความเกี่ยวเนื่อง สอดคล้องกับการสร้างลักษณะของตัวละคร การกำหนดบทบาทของตัวละคร เป็นการกำหนดไปตามเจตนาและจินตนาการของผู้เขียน ซึ่งการนำเสนอตัวละครมีหลายลักษณะ หลายประเภท มีขอบเขตเท่ากับจินตนาการและความสามารถของผู้เขียนที่จะเลือกสร้างตัวละครได้หลายลักษณะ วิภา กงกะนันท์ (2533, น. 88 - 89) ได้อธิบายเกี่ยวกับการเสนอตัวละครว่า สามารถเสนอตัวละครที่เป็นคน ตัวละครที่เป็นสัตว์ ตัวละครที่เป็นอมนุษย์ ธรรมชาติอย่างอื่น ผลผลิตทางวิทยาศาสตร์และทางสังคม อาหารชนิดต่าง ๆ และนามธรรมอื่น ๆ ได้ ดังนั้น ตัวละคร คือบุคคลที่ผู้แต่งสมมติขึ้นมาเพื่อให้กระทำพฤติกรรมในเรื่องเป็นผู้มีบทบาทในเรื่อง หรือเป็นผู้ทำให้เรื่องเคลื่อนไหวดำเนินไปสู่จุดหมายปลายทาง ตัวละครตามนัยดังกล่าวนี้มีได้หมายถึงมนุษย์เท่านั้น หากแต่รวมถึงพวกพืช, สัตว์ และสิ่งของด้วย นักเขียนบางคนนิยมใช้สัตว์ ต้นไม้ ดอกไม้ ภาชนะ ฯลฯ เป็นตัวละคร มีความคิดและการกระทำอย่างคน เช่น ม.ร.ว. คึกฤทธิ์ ปราโมช กำหนดให้ สุนัข เป็นตัวละครเอกในเรื่อง “มอม” ไมตรี ลิ้มชาติ กำหนดให้ ต้นไม้ เป็นตัวละครเอกในเรื่อง “ฉันทันไม้” ตัวละครจึงนับเป็นองค์ประกอบที่สำคัญของเรื่องบันเทิงคดี ซึ่งจะขาดเสียมิได้ เพราะถ้าปราศจากตัวละครหรือผู้กระทำพฤติกรรมแล้ว การดำเนินเรื่องก็คงจะไม่เกิดขึ้น

ตัวละครประเภทเหนือธรรมชาติ (supernatural character) เป็นตัวละครประเภทหนึ่งที่ปรากฏในวรรณกรรม และวรรณกรรมที่มีตัวละครประเภทนี้ก็อาจจัดให้อยู่ในวรรณกรรมประเภท fantasy ราชบัณฑิตยสถานบัญญัติศัพท์คำนี้เป็นภาษาไทยว่า “จินตนิมิต” โดยให้คำอธิบายว่า “การใช้โลกที่ไม่มีอยู่จริง หรือโลกที่ไม่จริง เช่น แดนสวรรค์เป็นฉากในงานเขียน หรือการใช้ตัวละครที่เหนือเชื่อและไม่จริง...หรือการใช้หลักทางวิทยาศาสตร์ที่ยังไม่มีผู้ใดค้นพบ หรือตรงข้ามกับ

ประสบการณ์ปัจจุบัน” (พจนานุกรมศัพท์วรรณกรรมอังกฤษ - ไทย ฉบับราชบัณฑิตยสถาน, 2545, น. 17)

อมนุษย์ หมายถึงผู้ที่มีโช่มนุษย์ หมายถึงรวมทั้ง เทวดา พรหม สัตว์นรก เปรต อสุรกาย สัตว์ประหลาด ซึ่งในความเชื่อเรื่องของสัตว์ประหลาดทั้งหลายของคนไทยนั้น คาดว่าน่าจะมาพร้อม ๆ กับการเข้ามาของพระพุทธศาสนาจากอินเดีย หลักฐานที่ชัดเจนที่กล่าวถึงสัตว์หิมพานต์ คือ ไตรภูมิภิกษา ซึ่งพระมหาธรรมราชาลิไท แห่งราชวงศ์สุโขทัยได้ทรงพระราชนิพนธ์ขึ้นในปี พ.ศ. 1888 หรือเมื่อ 600 กว่าปีมาแล้ว โดยมีกรกล่าวถึงดินแดนที่เรียกว่า ป่าหิมพานต์ มีสัตว์ต่าง ๆ เช่น พญานาค ครุฑ กินรี กิณร หงส์ สิงห์ ปลา ช้างตระกูลต่าง ๆ เป็นต้น อันเป็นสัตว์หิมพานต์ยุคต้น พอมาในสมัยรัตนโกสินทร์ได้มีการเพิ่มจำนวนสัตว์หิมพานต์ขึ้นอีก ตามที่ศิลปินหรือช่างฝีมือได้จินตนาการและสร้างสรรค์ขึ้นจากตำราหรือเอกสารเก่าต่าง ๆ ขึ้น โดยการนำสัตว์แต่ละชนิดมาผสมกันเกิดเป็นสัตว์ชนิดใหม่ สัตว์ที่อาศัยอยู่ในป่าหิมพานต์นั้นมีทั้งที่เป็นสัตว์อย่างธรรมดาเช่น ช้าง ม้า วัว ควาย นก และสัตว์ที่ผสมขึ้นระหว่างสัตว์ต่างชนิดกัน เช่น ไกรสรนาคา เป็นสิ่งผสมที่ตัวเป็นสิงห์ มีเกล็ด หัวและหางเป็นแบบพญานาค คชสีห์ มีหัวเป็นช้าง ส่วนลำตัวเป็นสิงห์ กุญชรวารีเป็นสัตว์ที่ผสมกันระหว่างช้างและปลา เป็นต้น

มนุษย์รู้จักตัวเองได้เพราะมนุษย์มี “ภาษา” ภาษาเป็นหัวใจสำคัญในการสร้างตัวตนและวัฒนธรรมของมนุษย์ เรารับรู้สรรพสิ่งในโลกทั้งที่เป็นรูปธรรมและนามธรรมได้ก็เพราะภาษา เราให้ชื่อแก่มัน เช่น ต้นไม้ ทุ่งหญ้า นก ดิน ฟ้า พอ – แม่ สวย อัจฉริยะ ดี – เลว เป็นต้น แม้แต่มนุษย์ก็ต้องมีชื่อเพื่อให้คนอื่นเรียก ชื่อเป็นวัฒนธรรมที่เรากำหนดขึ้นเพื่อให้รู้ว่า “มีเรา” พร้อม ๆ กับ “มีคนอื่น” ชื่อทำให้เรารู้ว่าเราแตกต่างจากคนอื่นตั้งแต่ในระดับครอบครัว ชุมชนและสังคม ชื่อทำให้เราตระหนักถึงตัวตนที่เฉพาะตัว “ฉันไม่เหมือนและไม่ใช่อื่น” นั่นคือการสร้าง อัตลักษณ์ของบุคคล

อัตลักษณ์ (Identity) เป็นคุณสมบัติเฉพาะของบุคคลหรือวัตถุที่ทำให้คนนั้นหรือสิ่งนั้นโดดเด่นหรือแตกต่างจากสิ่งอื่น (Collins Dictionary, 1996) อัตลักษณ์จึงเป็นสิ่งที่ทำให้รู้ว่า “เราคือใคร” และ “เราจะดำเนินความสัมพันธ์กับคนอื่นตลอดจนโลกภายนอกที่แวดล้อมตัวเราอย่างไร” ในขณะที่อัตลักษณ์เป็นมุมมองที่เรามีต่อตัวเอง อัตลักษณ์ก็เป็นตัวกำหนดมุมมองและคุณค่าที่มีต่อสิ่งอื่นหรือคนอื่นไปด้วยพร้อม ๆ กัน เพราะโดยส่วนใหญ่แล้ว คนเราจะสร้าง อัตลักษณ์ของตัวเองขึ้นมาจากโลกทัศน์นั่นเอง

นวนิยายชุดหิมวันต์รัฐจวน เป็นจินตนิยายรักหลากรส ที่มีเรื่องราวความรักผสม แฟนตาซีไทย โดยนำเอาอมนุษย์หรือสัตว์หิมพานต์ เช่น ครุฑ พญานาค ราชสีห์ กิณรี กิณรา และมัจฉะลีผล เป็นต้น มาเป็นตัวละครหลักซึ่งเข้ามาเกี่ยวข้องกับตัวละครที่เป็นมนุษย์ในโลกปัจจุบัน สัตว์หิมพานต์ที่หนีออกจากป่าหิมพานต์เพื่อมาท่องเที่ยวในโลกมนุษย์ มาเพื่อคำสัญญา มาเพื่อแก้แค้น จนทำให้เกิดเรื่องราวซุลมุนน่ารัก โดยเฉพาะตัวละครเอกทั้งที่เป็นมนุษย์และอมนุษย์แต่ละตัวจะมีลักษณะเฉพาะ

มีความเหนือธรรมชาติซึ่งเป็นอัตลักษณ์ของตัวละครประกอบ จนทำให้เกิดเหตุการณ์ต่าง ๆ ขึ้น ทำให้เรื่องราวมีความน่าสนใจและ แปลกใหม่ใน การนำเสนอเรื่องราวของป่าหิมพานต์และสัตว์ หิมพานต์ในมุมมองปัจจุบัน ซึ่งมีความน่าสนใจและทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาและวิเคราะห์ การประกอบสร้างอัตลักษณ์ของตัวละครเอกที่เป็นอมนุษย์ ในนวนิยายชุดหิมวันต์รัฐจวน จากสำนักพิมพ์ SugarBeat สำนักพิมพ์ในเครือ สถาพรบุ๊คส์

จุดมุ่งหมายของการศึกษา

เพื่อวิเคราะห์การประกอบสร้างอัตลักษณ์ของอมนุษย์ในป่าหิมพานต์จากตัวละครหลัก ในนวนิยายชุดหิมวันต์รัฐจวน

ขอบเขตของงานวิจัย

1. ด้านเนื้อหา ศึกษาจากนวนิยายชุดหิมวันต์รัฐจวน จากสำนักพิมพ์ SugarBeat สำนักพิมพ์ในเครือสถาพรบุ๊คส์ จำนวน 5 เล่ม ดังนี้
  - 1.1 นิมิตนาคา ของ เก้าแต้ม
  - 1.2 มนตราราชสีห์ ของ ลิซ
  - 1.3 มังกะลีที่รัก ของ ผักบู้ง
  - 1.4 ร่ายรักกินรา ของ ณ์ฐกฤตา
  - 1.5 ครุฑาล่าหัวใจ ของ สมะมะเรีย
2. ด้านกรอบแนวคิดทฤษฎี การศึกษาในครั้งนี้ผู้วิจัยได้เลือกวิเคราะห์โดยอาศัยกรอบ การมองตามแนวคิดการประกอบสร้างความจริงทางสังคม ซึ่งฮอลล์ (Hall, 1997, pp. 5-6) อธิบายว่า ความเป็นจริงเป็นสิ่งที่ถูกสร้างขึ้นมาได้ภายใต้กระบวนการทางสังคม ดังนั้นจึงไม่สนใจว่าโลกทาง กายภาพจะมีข้อเท็จจริงเช่นนั้นอยู่หรือไม่ แต่เราก็สามารถสร้างความจริงให้เกิดขึ้นได้ โครงสร้าง ดังกล่าวกำหนดขอบเขตของการกระทำและสร้างชุดการรับรู้และประเมินคุณค่าที่สอดคล้องกับ โครงสร้างนั้น แล้วแสดงออกในรูปของการปฏิบัติในชีวิตประจำวันที่สม่ำเสมอ (ที่เรียกว่าการผลิตซ้ำ reproduction) โครงสร้างจึงถูกประกอบสร้าง (constructed) ด้วยการปฏิบัติต่าง ๆ โดยมีบรรทัด ฐานซึ่งเป็นตัวกำหนดตามพฤติกรรมในชีวิตประจำวันของแต่ละบุคคล ดังนั้น ผู้วิจัยจึงใช้กรอบแนวคิด ทฤษฎีการประกอบสร้างเกี่ยวกับเรื่องอัตลักษณ์ของตัวละครและการผลิตซ้ำของตัวละครอมนุษย์ ประกอบกับการศึกษาวรรณกรรมชุดหิมวันต์รัฐจวนเป็นแนวทางในการวิเคราะห์การประกอบ สร้างอัตลักษณ์ ดังนี้ 1) การแปลงกาย 2) การสื่อสาร 3) การครอบงำ/การควบคุม 4) การใช้กำลัง 5) การเคลื่อนไหวลักษณะเฉพาะ ซึ่งแบ่งอัตลักษณ์เป็น 2 อัตลักษณ์ ได้ดังนี้

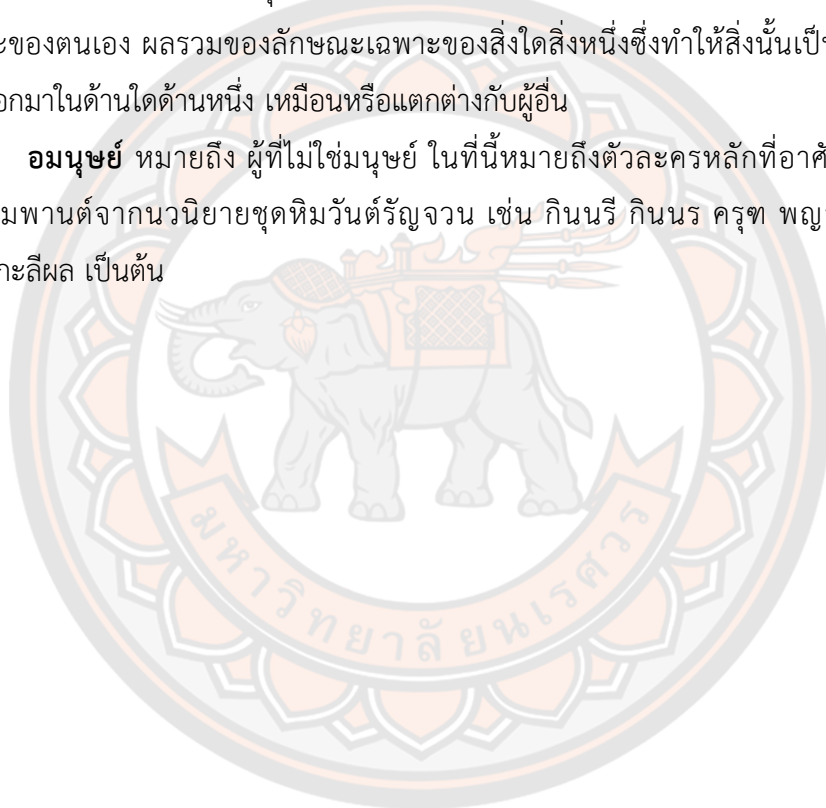
- 2.1 อัตลักษณ์ของตัวละครมนุษย์ที่แสดงออกทางกายภาพ
- 2.2 อัตลักษณ์ของตัวละครมนุษย์ที่แสดงออกทางพฤติกรรมหรือบทบาทของตัวละคร

นิยามศัพท์เฉพาะ

การประกอบสร้าง หมายถึง กลวิธีการนำเสนอตัวละครให้ทำหน้าที่ต่าง ๆ โดยใส่บุคลิก ลักษณะพิเศษ เพื่อความมีชีวิตของตัวละครที่แสดงพฤติกรรมออกมา ทั้งพฤติกรรมภายในและภายนอก และบทบาทหน้าที่ วิธีความเป็นอยู่ในการดำเนินชีวิต

อัตลักษณ์ หมายถึง คุณลักษณะเฉพาะตัว ซึ่งเป็นตัวบ่งชี้ของลักษณะเฉพาะของตัวบุคคล ลักษณะของตนเอง ผลรวมของคุณลักษณะเฉพาะของสิ่งใดสิ่งหนึ่งซึ่งทำให้สิ่งนั้นเป็นที่รู้จักหรือจำได้ แสดงออกมาในด้านใดด้านหนึ่ง เหมือนหรือแตกต่างกับผู้อื่น

อมนุษย์ หมายถึง ผู้ที่ไม่ใช่มนุษย์ ในที่นี้หมายถึงตัวละครหลักที่อาศัยอยู่และปรากฏในป่าหิมพานต์จากนวนิยายชุดหิมวันต์รัฐจวน เช่น กิณรี กิณร ครุฑ พญานาค สิงห์ หงส์ และมักกะลีผล เป็นต้น

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาค้นคว้างานวิจัย เรื่องวิเคราะห์การประกอบสร้างอัตลักษณ์ของมนุษย์ ในป่าหิมพานต์จากนวนิยายชุดหิมวันต์รัฐจวน ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องและนำเสนอตามลำดับหัวข้อดังต่อไปนี้

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับอัตลักษณ์ตัวละคร
2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทฤษฎีการประกอบสร้างอัตลักษณ์
3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวละครมนุษย์

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับอัตลักษณ์ตัวละคร

อัตลักษณ์ของตัวละคร คือ คุณลักษณะเฉพาะตัว ซึ่งเป็นตัวบ่งชี้ของลักษณะเฉพาะของตัวบุคคล ลักษณะของตนเอง ลักษณะของตัวเอง ผลรวมของลักษณะเฉพาะของสิ่งใดสิ่งหนึ่งซึ่งทำให้สิ่งนั้นเป็นที่รู้จักหรือจำได้ แสดงออกมาในด้านใดด้านหนึ่ง เหมือนหรือแตกต่างกับผู้อื่น ซึ่งมีผู้สนใจทั้งนักวิชาการและนักเขียนได้ศึกษาไว้หลายท่าน โดยผู้วิจัยได้รวบรวมไว้ดังนี้

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับอัตลักษณ์

พจนานุกรมศัพท์ปรัชญา อังกฤษ - ไทย ฉบับราชบัณฑิตยสถาน (2534, น. 52) ได้บัญญัติศัพท์คำว่า Identity โดยแปลเป็นภาษาไทยว่า เอกลักษณ์ และมีการให้นิยามไว้ว่าเป็นลักษณะเฉพาะตัว หรือลักษณะที่แสดงถึงความเป็นสิ่งเดียวกันของสิ่งหรือบุคคล ซึ่งยุริฉัตร บุญสนิท (2546, น. 65) กล่าวว่า “อัตลักษณ์ คือ ลักษณะเฉพาะ ลักษณะพิเศษที่สามารถ บ่งบอกตัวตนของสิ่งนั้นหรือบุคคลนั้น”

จอร์จ เฮอร์เบิร์ต มีด (George Herbert Mead, 2528, p. 166) กล่าวว่า “ตัวตน (self) เป็นความสามารถของมนุษย์ในการคิดคำนึงถึงธรรมชาติและสังคมนรอบตัวผ่าน การสื่อสารและภาษา โดยตัวตนนั้นเกิดจากการได้รับอิทธิพลมาจาก 2 ทาง คือ อิทธิพลของตนเอง ซึ่งเรียกว่า “I” เป็นพฤติกรรมและลักษณะเฉพาะตัวของบุคคลนั้นหรือตัวตนในความคิดของตนเอง และอิทธิพลจากสังคมซึ่งเรียกว่า “Me” เป็นพฤติกรรมที่เกิดจากการปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นในสังคม หรือตัวตนในความคิดของผู้อื่น” สอดคล้องกับอภิญา เฟื่องฟูสกุล (2546, น. 26) วูดวาท (Woodward, 2004, pp. 1-10) ที่กล่าวว่า “อัตลักษณ์มี ความสัมพันธ์เชื่อมต่อกันระหว่าง ฉัน (I) เห็นตัวเอง (Myself) และคนอื่นเห็นอย่างไร เพราะอัตลักษณ์ มีความเชื่อมต่อกันระหว่างปัจเจก (Individual) กับสังคม

(Social)”กล่าวว่า ทั้ง I และ Me ต่างมีปฏิสัมพันธ์ต่อกันตลอดเวลา โดย I จะทำหน้าที่เชื่อมร้อย Me ที่หลากหลายเข้าด้วยกัน ตัวตนจึงยืดขยายได้ตามขอบเขตของความสัมพันธ์ที่ตัวเรามีต่อสิ่งอื่น และขอบเขตความสัมพันธ์นั้นก็อาจเลื่อนไหลไปมาได้ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับตัวแปรทางสังคม เช่น อายุ เพศ เชื้อชาติ เป็นต้น

พัฒนา กิติอาษา (2546, น. 20-23) ที่อธิบายเกี่ยวกับอัตลักษณ์ไว้ว่า อัตลักษณ์เป็นเรื่องราวการตั้งคำถามและให้นิยามตนเองว่า “ตัวเราคือใคร” เป็นเรื่องของการค้นหา ยืนยัน ทำทนาย หรือตรวจสอบความเป็นตัวตนทั้งในระดับบุคคลและระดับสังคม

ประสิทธิ์ ลีปรีชา (2546, น. 32) อธิบายอัตลักษณ์ (Identity) ว่ามีรากศัพท์มาจากภาษาลาติน คือคำว่า Indentitas เดิมใช้คำว่า Idem ซึ่งมีความหมายว่าเหมือนกัน (The Same) หมายถึงความเป็น ลักษณะเฉพาะของกลุ่มคนที่แตกต่างกันแต่ละกลุ่มคน อัตลักษณ์ไม่ใช่สิ่งที่มีอยู่แล้วที่เกิดขึ้นมา พร้อมกับคนหรือสิ่งของแต่เป็นสิ่งที่ถูกสร้างขึ้น ดังนั้นจึงสามารถเปลี่ยนแปลงได้

วูดวาท (Woodward, 2004, pp. 1-10) ที่กล่าวว่า “อัตลักษณ์มีความสัมพันธ์เชื่อมต่อกันระหว่าง ฉันทัน (I) เห็นตัวเอง (Myself) และคนอื่นเห็นอย่างไร เพราะอัตลักษณ์ มีความเชื่อมต่อกันระหว่างปัจเจก (Individual) กับสังคม (Social)”

อัตลักษณ์เกี่ยวพันกับเรื่องการสื่อสาร พจนาน มูลทรัพย์ (2551, น. 35) กล่าวว่าด้านหนึ่งของอัตลักษณ์จึงเป็นปฏิสัมพันธ์ที่เราารู้สึก ว่าเราเป็นพวกเดียวกับผู้อื่น (self - ascription) และอีกด้านหนึ่งผู้อื่นก็รู้สึกเช่นเดียวกับเราด้วย (ascription by others) เช่นนั้นแล้ว อัตลักษณ์จึงเป็นการสื่อสารเพื่อกำหนดขอบเขตว่าเราเป็นใคร เหมือนหรือแตกต่างกับคนอื่นอย่างไร และมีใครเป็นสมาชิกในกลุ่มเดียวกันกับเราบ้าง

ฉลาดชาย รมิตานนท์ (2554, น. 155) ได้กล่าวไว้ว่า อัตลักษณ์มีความสำคัญต่อระบบสังคม กล่าวคือประการแรกทำให้เรารู้สึกว่าเป็นตัวเราหรือพวกเราที่แตกต่างจากคนอื่น โดยไม่จำเป็นต้องมีเพียงหนึ่ง แต่อาจมีหลายลักษณะที่ประกอบขึ้นมา อัตลักษณ์ไม่ใช่สิ่งที่มีอยู่ตามธรรมชาติที่เกิดขึ้นมา พร้อมกับคนหรือสิ่งของแต่เป็นสิ่งที่ถูกสร้างขึ้นและเปลี่ยนแปลงได้ซึ่งบ่งบอกถึงลักษณะเฉพาะ ลักษณะพิเศษที่จะบ่งบอกตัวตนของสิ่งนั้นหรือบุคคลนั้น

“อัตลักษณ์” มาจากภาษาบาลีว่า อตต รวมกับคำว่า ลักษณะ โดยที่ “อัตตะ” มีความหมายว่า ตัวตน ของตน ส่วน “ลักษณะ” หมายถึงสมบัติเฉพาะตัว อัตลักษณ์เป็นเรื่องของการให้คำนิยามและ ตีความหมายเชิงคุณค่า ซึ่งคุณค่าเหล่านั้นไม่จำเป็นต้องได้รับความเป็นสากล แต่เป็นความหลากหลาย ทางวัฒนธรรมหรือการสร้างตัวตนจากวัฒนธรรมย่อยก็ได้ ทำให้เกิดการยอมรับซึ่งพหุลักษณะทางสังคมซึ่งไม่เหมือนกับเอกลักษณ์ในคำนิยามสมัยแรกที่จะต้องสร้างเพื่อความเป็นปึกแผ่นของสังคม เท่านั้น แต่อัตลักษณ์เป็นเรื่องของการยอมรับในการมีอยู่ของปัจเจกอย่างจริงจังในสมัยก่อนนั้น เมื่อพูด ถึงคนไทยในสายตาของชาวต่างประเทศ ก็คือการยืนยันยืนยันจนได้รับสมญาว่าเป็น

“Land of Smiles” หรือ “ดินแดนแห่งรอยยิ้ม” ถัดมาก็คือ การเป็นมิตรกับชาวต่างชาติและความเอื้ออาทร โดยปกติคนไทยมักจะ เป็นคนที่สุภาพเรียบร้อย รักสนุก ชอบความสะดวกสบาย และเก็บความรู้สึก นอกจากรอยยิ้มแล้ว คนไทยไม่ค่อยแสดงอะไรออกมาทางสีหน้าหรืออากัปกิริยา ไม่ว่าชอบหรือไม่ชอบ จะเห็นด้วยหรือไม่ เห็นด้วย ดังนั้นจึงออกจะเป็นการยากที่จะคาดเดาความหมายจากรอยยิ้มของคนไทย ตามคำกล่าวของ ประสิทธิ์ ลิปรีชา (2547, น. 32)

ดังนั้น อัตลักษณ์จึงกลายเป็นเรื่องของการประกอบสร้างให้เป็นไปตามความต้องการของแต่ละบุคคลมากขึ้น เป็นความตั้งใจหรือเจตนาที่จะสร้างอัตลักษณ์หนึ่ง ๆ ขึ้นมาให้ตนเองได้ยึดโยงเพื่อเป็น หลักในการดำเนินชีวิต และมีความเกี่ยวข้องกับการนำเสนออัตลักษณ์ดังกล่าวให้ปรากฏเป็นที่รับรู้ อัตลักษณ์เป็นสิ่งที่สามารถประกอบสร้างและนำเสนอ ออกมาให้เห็นได้ด้วยการสรรหาความแตกต่าง และการแบ่งแยก “เรา” กับ “เขา” เมื่อเป็นเช่นนี้แล้ว บุคคลก็สามารถประกอบสร้างและนำเสนออัตลักษณ์ ซึ่งเป็นความตั้งใจสร้างอัตลักษณ์ที่ตนเอง ต้องการยึดโยงขึ้นมาได้ เพื่อให้เป็นหลักยึดในการดำเนินชีวิต

2. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับอัตลักษณ์ตัวละคร

วารจกนา สิริวานนท์ (2546) ได้ศึกษา การพิสูจน์อัตลักษณ์ของตัวละครสตรีในนวนิยายเรื่องเกรฟีนฟาสดินา ของ อีดา ฮาน-ฮานและเรื่อง เอาส์ เต็ม เลเบน อายเนอ เฟรา ของ ลูอิซเซ่ แอสตัน จากการพบว่า สภาพสังคมของประเทศเยอรมนีในคริสต์ศตวรรษที่ 19 และชีวประวัติของนักประพันธ์สตรีทั้งสองคนมีอิทธิพลต่อแนวคิด และการประพันธ์นวนิยายทั้งสองเรื่อง นักประพันธ์ที่มีฐานันดรศักดิ์ต่างกัน ได้กำหนดให้ตัวละครสตรีของตนมีกระบวนการในการพิสูจน์ และค้นหาตัวตนตลอดจนบรรลุถึงเป้าหมายของการพิสูจน์อัตลักษณ์ และได้รับผลกระทบจากการพิสูจน์อัตลักษณ์ที่แตกต่างกัน ทั้งนี้ การพิสูจน์อัตลักษณ์ของตัวละครทั้งสอง ยังมีนัยสำคัญว่า สตรีมีสิทธิและความสามารถที่จะพัฒนาตนเองไปในทางใดทางหนึ่งได้เช่นเดียวกับบุรุษ และควรได้รับการปฏิบัติอย่างเท่าเทียมกับบุรุษในฐานะที่เป็นมนุษย์คนหนึ่ง นอกจากการสื่อความคิดเรื่อง ความเท่าเทียมระหว่างหญิงชายผ่านการกระทำ และความนึกคิดของตัวละครสตรีทั้งคู่แล้ว การที่ผู้ประพันธ์เป็นสตรีเพศยังแฝงนัยด้วยว่า สตรีมีความสามารถที่ไม่ด้อยกว่าบุรุษ และต้องการยกฐานะตนเองให้เป็นนักประพันธ์อาชีพซึ่งเป็นการเปลี่ยนแปลงบทบาทสตรีไปจากบทบาทเดิมที่สังคมคาดหวัง

สายชล สัตยานุรักษ์ (2546, น. 314 - 321) ศึกษาการสร้างอัตลักษณ์ของเมืองไทยและชนชั้นของ ชาวสยามเรื่อง “การสร้างอัตลักษณ์เมืองไทย และชนชั้นของชาวสยามโดยสมเด็จพระยาตากสินมหาราช” สรุปได้ว่า สมเด็จพระยาตากสินมหาราชได้ทรงพยายามกำหนดสถานภาพ บทบาท และหน้าที่ของ ชนชั้นต่าง ๆ ในเมืองไทยผ่านพระนิพนธ์และปาฐกถาททางประวัติศาสตร์ ประวัติบุคคล ลายพระหัตถ์ส่วน พระองค์ จดหมายเหตุนัยทางเสด็จตรวจราชการหัวเมือง นโยบายทางการศึกษา เป็นต้น เพื่อจะให้ เป็นอัตลักษณ์ของคนแต่ละชนชั้น ได้แก่

พระมหากษัตริย์ ข้าราชการ ราษฎร พระสงฆ์ ผู้หญิง พ่อค้าและ ชาวจีนในสังคมไทย สมเด็จพระมหาสมณเจ้า กรมพระยาวชิรญาณวโรรสสร้างอัตลักษณ์เมืองไทย เพื่อให้คนไทยมีความภาคภูมิใจที่เป็นใหญ่ในประเทศมานาน และเกิดความมุ่งมั่นที่จะรักษาอิสรภาพของ ประเทศซึ่งเป็นผลดีต่อบ้านเมือง

ภาณุวัฒน์ สืบสกุล (2549) ได้ศึกษา แบบเรื่องและอัตลักษณ์ของตัวละครเอกจากวรรณกรรมเรื่องสั้น แนวนรักชุด ความรู้สึกดี...ที่เรียกว่ารัก ผลการศึกษาพบว่า แบบเรื่องที่น่าสนใจ นิยมใช้มากที่สุด คือ พระเอกและนางเอกเป็นเพื่อนกัน ฝ่ายหนึ่งหรือทั้งสองฝ่ายแอบมีใจให้กันแต่ไม่กล้าที่จะเอ่ยความในใจ ผู้ขัดขวางเข้ามาเป็นอุปสรรคต่อความรัก มีเหตุให้ต้องเลิกรากันไป พระเอกและนางเอกรู้ความในใจของอีกฝ่ายด้วยความบังเอิญหรือจากผู้ช่วย พระเอกนางเอกปรับความเข้าใจกันและได้รักกันมากที่สุด ส่วนการศึกษาด้านอัตลักษณ์ของตัวละครเอก พบว่า ในด้านบุคลิกภาพภายนอก ตัวละครเอกฝ่ายชายจะเน้นที่การมีรูปร่างสูง และมีหน้าตาดี ส่วนตัวละครเอกฝ่ายหญิงจะเน้นการมีดวงตากลมโต ร่าเริงสดใส ด้านบุคลิกภาพภายในพบว่า ตัวละครเอกทั้งฝ่ายหญิงฝ่ายชายเป็นผู้มีจิตใจดี สุภาพอ่อนโยน และเข้าใจจิตใจของอีกฝ่าย ส่วนอัตลักษณ์ด้านบทบาททางเศรษฐกิจและสังคมของตัวละครเอก พบว่า ทั้งฝ่ายชายและฝ่ายหญิงต่างมีอาชีพและความเป็นอยู่ที่ดี นอกจากนี้ การเข้าร่วมกิจกรรมทางสังคมก็ไม่มีแตกต่างกัน เพียงแต่ตัวละครเอกฝ่ายชายจะได้รับการยอมรับให้เป็นผู้นำมากกว่า

ไมพอน ดวงพะสี (2551) ได้ศึกษา อัตลักษณ์ของตัวละครชนเผ่าในเรื่องสั้นและนวนิยายลาวร่วมสมัย (คศ.1975-2006) ผลการวิจัยพบว่า อัตลักษณ์ของชนเผ่าในมิติวัฒนธรรมชนเผ่าที่ปรากฏในเรื่องสั้นและนวนิยายร่วมสมัยนั้น เป็นภาพความสัมพันธ์ภายในสังคมของบรรดากลุ่มชนเผ่า ซึ่งเป็นอัตลักษณ์แบบดั้งเดิมที่กลุ่มชนเผ่าได้ปฏิบัติกันมา ได้แก่ ภาพวิถีชีวิตของบรรดาชนเผ่าที่สัมพันธ์กับธรรมชาติแวดล้อม ซึ่งเป็นชนเผ่าที่มีถิ่นที่อยู่อาศัยอยู่ในพื้นที่ป่าลึก พื้นที่ห่างไกล ความเจริญ โดยเฉพาะในพื้นที่สูง เขตภูเขา มีวิถีชีวิตที่สัมพันธ์กับสังคมเกษตรกรรม มีภาษาและการแต่งกายที่เป็นลักษณะเฉพาะและมีคติความเชื่อและศาสนาที่เป็นแบบดั้งเดิม มีการนับถือผีและอำนาจเหนือธรรมชาติต่าง ๆ ที่สัมพันธ์กับชีวิตของผู้คน ชนเผ่ามีความผูกพันและเชื่อในเรื่องผีและอำนาจเหนือธรรมชาติ และเชื่อว่าการเจ็บป่วยเกิดจากการกระทำของผี

จักรพันธ์ ไพบูลย์ (2556) ศึกษาอัตลักษณ์ของตัวละครเอก จากวรรณคดีรามเกียรติ์ ฉบับพระราชนิพนธ์พระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกมหาราช ผลการวิจัยพบว่า โดยแท้ที่จริงแล้วตัวละครในรามเกียรติ์ เป็นธรรมะแต่ละตัวแต่ละหมวด ที่ถูกผูกกันไว้เป็นเรื่องราว ให้เข้าใจธรรมชาติที่เข้าใจได้ยากของธรรม ธรรมแต่ละตัวที่คู่กันอยู่ก็ถูกผูกเป็นตัวละครที่เป็นสามภรรยากัน ธรรมหลาย ๆ ตัวอาจเป็นคู่กันได้ จึงผูกเป็นตัวละครที่มีหลายสามีภรรยา ธรรมที่ทำให้เกิดธรรมตัวอื่น ๆ ก็ถูกผูกไว้เป็นบทบาทพ่อลูกหรือแม่ลูกกัน ลักษณะของธรรมเป็นอย่างไรก็อธิบายด้วย

ลักษณะของตัวละครและพฤติกรรมของตัวละครนั้น ๆ การอวดตบตีที่หมายถึงการกลับชาติมาเกิดก็คือ การกลับกลายของธรรม จากธรรมหนึ่ง ๆ สู่อีกธรรมหนึ่ง ตัวละครสำคัญแสดงธรรมดังนี้ พระอิศวร หมายถึง การให้ พระนารายณ์ หมายถึง การช่วย พระพรหม หมายถึงการยินดี พระอุมา หมายถึง การนิ่ง พระราม หมายถึง ความกล้าหาญ พระลักษมณ์ หมายถึง ความรัก นางสีดา หมายถึง ความเกรงใจ ทศกัณฐ์ หมายถึง ความกลัว กุมภกรรณ หมายถึง ความทะนงหลงตัวเอง อินทรชิต หมายถึง ความอยาก พิเภก หมายถึง ความชำนาญ หนุมาน หมายถึง มิตรภาพและความเอื้อเฟื้อ บทละครเรื่องรามเกียรติ์นอกจากจะสะท้อนให้เห็นถึงความเป็นไทย แสดงให้เห็นถึงด้าน ขนบธรรมเนียม ประเพณี พิธีกรรม ความเชื่อของคนไทยในยุคครุฑนโกสินทร์ตอนต้น ในสมัยปัจจุบัน อิทธิพลของรามเกียรติ์ยังคงแฝงอยู่ในความเป็นไทยทุกศาสตร์ทุกแขนงอย่างไม่เสื่อมคลาย

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับอัตลักษณ์ พบว่า อัตลักษณ์เป็นเรื่องของการประกอบสร้างให้เป็นไปตามความต้องการของแต่ละบุคคล เป็นความตั้งใจหรือจงใจที่จะสร้างอัตลักษณ์หนึ่ง ๆ ขึ้นมา และนำเสนอออกมาให้เห็นได้ด้วยการสรรหาความเหมือนหรือความแตกต่าง และการแบ่งแยกตัวตน ซึ่งโดยส่วนใหญ่การประกอบสร้างอัตลักษณ์ของตัวละครจะถูกผลิตซ้ำไปมาเพื่อให้เกิดเป็นอัตลักษณ์ของตัวละครนั้น ๆ เช่น ตัวละครที่เป็นนางเอกจะถูกประกอบสร้างให้เป็นคนดี ถูกเอารัดเอาเปรียบจากตัวละครอื่น ๆ แต่สุดท้ายก็ใช้ความดีชนะใจ ทุกตัวละครแล้วจบแบบมีความสุข เป็นต้น ผู้วิจัยจึงได้รวบรวมผลของการศึกษาเอกสารและงานวิจัยนี้ มาเป็นแนวทางในการสร้างกรอบแนวคิดและทฤษฎี เพื่อนำไปใช้ในการวิเคราะห์ การประกอบสร้างอัตลักษณ์ของตัวละครมนุษย์

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทฤษฎีการประกอบสร้างอัตลักษณ์

การประกอบสร้าง คือ การกำหนดสร้างทุกสิ่งทุกอย่างภายในสังคมมนุษย์นั้น เป็นสิ่งที่ถูกประกอบสร้างขึ้นมาบนบรรทัดฐานของสังคม ซึ่งบรรทัดฐาน คือ ตัวกำหนดตามพฤติกรรมในชีวิตประจำวันของบุคคลในสังคม ซึ่งจะเป็นตัวบ่งชี้ว่าในสถานการณ์นั้น ๆ บุคคลควรปฏิบัติเช่นใดบ้าง ซึ่งพฤติกรรมจะอยู่ในแนวเดียวกัน และไม่ทำความเดือดร้อนแก่กันใน (โกวิท วงศ์สุรวัฒน์, 2560) การศึกษาเรื่องการประกอบสร้างมีนักวิชาการและผู้ที่สนใจให้ความสนใจและศึกษากันอย่างหลากหลาย ซึ่งผู้วิจัยได้รวบรวมเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องไว้ ดังนี้

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับทฤษฎีการประกอบสร้าง

แนวคิดการประกอบสร้างความจริงทางสังคม ฮอลล์ (Hall, 1997, pp. 5-6) อธิบายว่าความเป็นจริงเป็น สิ่งที่ถูกสร้างขึ้นมาได้ภายใต้กระบวนการทางสังคมดังนั้นจึงไม่สนใจว่าในโลกทางกายภาพจะมี ข้อเท็จจริงเช่นนั้นอยู่หรือไม่แต่เราก็สามารถสร้างความเป็นจริงให้เกิดขึ้นได้ การประกอบสร้างความเป็นจริงทางสังคมเริ่มต้นที่สำนักปรากฏการณ์วิทยา ซึ่งวิพากษ์แนวคิดและ

วิธีการของปฏิฐานนิยมที่ เชื่อว่าความรู้ได้รับการถ่ายทอดจากผู้อื่นและเป็นสิ่งที่ดำรงอยู่อย่างมั่นคง สำนักปรากฏการณ์นิยม กลับเชื่อว่า ความรู้ที่ได้รับการถ่ายทอดจากผู้อื่นและสังคมเป็นความรู้ที่ไม่ได้รับรู้โดยตรง มนุษย์ควร รู้โลกและสังคมด้วยตนเอง และเมื่อมนุษย์มีประสบการณ์โดยตรงก็จะให้ความหมายกับสิ่งเหล่านั้น ตามการรับรู้ของตนเอง

เช่นเดียวกับ สิริวัฒน์ มาเทศ (2553, น. 27-28) ได้เสนอไว้อย่างน่าสนใจ ว่าความจริงนั้นเป็นเรื่องของความหมาย หรือที่เรียกว่า “การเมืองของการสร้างความหมาย” เป็นการมองความจริงแบบการเมืองและมองว่าใครเป็นผู้สร้างความหมายขึ้นมา และถูกสร้างขึ้นมาจากหลายที่และบางครั้งอาจเกิดการปะทะสังสรรค์กันระหว่างความจริงแต่ละชุด ดังนั้น การรับรู้ความหมายของ มนุษย์กับสิ่งต่าง ๆ ที่ถูกประกอบสร้างขึ้นจำเป็นต้องอาศัยสิ่งที่เป็นตัวแทนหรือสัญลักษณ์เพื่อให้เกิดการอ่านความหมายของสิ่งที่ถูกประกอบสร้างขึ้นได้ การรับรู้และการอ่านความหมายจึงไม่จำเป็นต้องสัมผัสจากโลกความเป็นจริงโดยตรง แต่อาจรับรู้จากสิ่งที่เป็นตัวแทน ในทำนองเดียวกัน สุภางค์ จันทวานิช (2555, น. 116-122) สรุปว่า ปรากฏการณ์หมายถึง สิ่งที่มีมนุษย์รับรู้ ซึ่งแตกต่างจากสิ่งที่ดำรงอยู่ ประเด็นนี้ สุภางค์ ได้สรุปคำกล่าวของ เอ็ดมุนด์ ฮูสเซิร์ล (Edmund Husserl) ที่อธิบายเพิ่มเติมว่า ปรากฏการณ์มี 2 ความหมายนั่นคือ สิ่งที่ถูกรับรู้และสิ่งที่ พิเศษเหนือปกติธรรมดา โดยความหมายที่สองนี้คือการตีความสิ่งต่าง ๆ ขึ้นมา เขาเชื่อว่า ประสบการณ์หรือความรู้เกี่ยวกับทุกสิ่งในโลกเป็นสิ่งที่จิตสำนึกสร้างขึ้น

โกวิท วงศ์สุรวัฒน์ (2560) กล่าวถึง ทฤษฎี ประกอบสร้างนิยมเป็นแนวความคิดที่เป็นที่นิยมอย่างสูงในแวดวงวิชาการความสัมพันธ์ระหว่างประเทศตั้งอยู่บนรากฐานของคำอธิบายที่ว่าทุกสิ่งทุกอย่างภายใต้สังคมนมนุษย์หรือรัฐนั้นเป็นสิ่งที่ถูกประกอบสร้างขึ้นซึ่งยืมมาจากวิชาสังคมวิทยาที่อธิบายถึงบรรทัดฐานของสังคมซึ่งบรรทัดฐานคือตัวกำหนดตามพฤติกรรมในชีวิตประจำวันของบุคคลในสังคมซึ่งจะเป็นตัวบ่งชี้ว่าในสถานการณ์นั้นนั้นบุคคลควรปฏิบัติเช่นใดบ้างซึ่งพฤติกรรมจะอยู่ในแนวเดียวกันคือไม่ทำความเดือดร้อนแก่ตนเองและผู้อื่นระกอบด้วย 1) วิถีประชา 2) จารีตประเพณี 3) กฎหมาย

อัตลักษณ์เป็นเรื่องของการนิยามว่าฉัน/เราคือใคร วิธีการหนึ่งที่จะนำเสนอ อัตลักษณ์นั้นก็คือการสร้างภาพตัวแทน (Representation) กล่าวได้ว่าภาพตัวแทนนั้นเป็นการจำลองสรรพสิ่งขึ้นมา ดังนั้นการสร้างภาพตัวแทนของบุคคลจึงเป็นการจำลองบุคคลผู้นั้น โดยมีวัตถุประสงค์สำคัญคือเพื่อให้ผู้อื่นรับรู้และเข้าใจว่าเขาคือใคร

กาญจนา แก้วเทพ (2554, น. 14) การสร้างภาพตัวแทนของบุคคลเป็นการเลือกบางด้านมานำเสนอให้เสมือนว่าเป็นทั้งหมด ของบุคคลผู้นั้น ภาพตัวแทนจึงทำได้เพียงคล้ายคลึงกับความจริงดั้งเดิมหรือภาพต้นแบบเท่านั้น เนื่องจากคุณสมบัติบางประการถูกสื่อกลางที่ใช้นำเสนอบิดเบือนไป ซึ่งสื่อประเภทหนึ่งที่มีบทบาทในการสร้างและนำเสนอภาพตัวแทนก็คือภาษา เป็นที่รับรู้

กันว่ามนุษย์คิดเข้าใจและรับรู้ สิ่งต่าง ๆ ผ่านภาษาทั้งสิ้น การนำเสนอภาพตัวแทนจึงเป็นกระบวนการผลิตความหมายจากมโนทัศน์ในความคิดของเราผ่านทางภาษา

กาญจนา แก้วเทพ สอดคล้องกับ นพพร ประชากุล (2552, น. 332) ด้วยเหตุนี้จึงกล่าวได้ว่าเรื่องเล่า (Narrative) ซึ่งเป็นเรื่องราวที่ร้อยเรียงขึ้นนั้นเป็นการ ประกอบสร้างจากผู้เล่าเรื่องหรือผู้เขียนว่าจะเลือกเรื่องราวและวิธีการใดมานำเสนอ ที่สำคัญคือ เรื่องเล่าซึ่งก่อรูปขึ้นได้จากภาษาย่อมสามารถสร้างภาพตัวแทนของบุคคลให้เป็นไปตามที่ตนเอง ต้องการได้ เมื่อประกอบกับฝีมือในการร้อยเรียงเรื่องเล่าซึ่งจะเป็นพลังในการอธิบายอัตลักษณ์ก็ จะยังทำให้อัตลักษณ์ของบุคคลผู้นั้นโดดเด่นปรากฏชัดยิ่งขึ้น

2. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทฤษฎีการประกอบสร้างอัตลักษณ์

ดารารพร ศรีม่วง (2556) ได้ศึกษา การประกอบสร้างอัตลักษณ์ของนักเขียน: กรณีศึกษาเรื่องเล่าจากประสบการณ์ชีวิตของ เสกสรรค์ ประเสริฐกุล ผลการวิจัยพบว่าเสกสรรค์ ประกอบสร้างอัตลักษณ์จากเนื้อหาที่นำเสนอในเรื่องเล่าจากประสบการณ์ชีวิต ซึ่งเนื้อหาดังกล่าวมี 5 กลุ่ม คือ 1) ประวัติเรื่องราวชีวิตของตนเอง 2) บันทึกการเดินทางและการใช้ชีวิตกลางแจ้ง 3) ทศนะต่อประเด็นต่าง ๆ 4) การทบทวนวิเคราะห์และอธิบายตนเอง 5) ประเด็นชีวิตปรัชญาและจิตวิญญาณ เสกสรรค์ ประกาศอัตลักษณ์ของตนเองในแต่ละช่วงของชีวิต ประกอบด้วย อัตลักษณ์ในวัยเด็ก อัตลักษณ์ในวัยหนุ่ม อัตลักษณ์ในวัยกลางคน และอัตลักษณ์ในวัยชรา อัตลักษณ์ด้านต่าง ๆ เป็นการประกอบ สร้างและเลือกนำเสนอจากเสกสรรค์ ดำรงอยู่ในช่วงระยะเวลาหนึ่ง และสามารถเลื่อนไหลเปลี่ยนแปลงได้ตาม ปัจจัยด้านเวลาและบริบทของสถานการณ์ที่เปลี่ยนไป กลวิธีที่เสกสรรค์ใช้ในการประกอบสร้างและนำเสนออัตลักษณ์ ได้แก่ การใช้ข้อเท็จจริงประกอบวรรณกรรม การใช้ภาษา การใช้กลวิธีวรรณศิลป์ การสร้างคู่ตรงข้าม การอธิบายและให้เหตุผล กลวิธีดังกล่าวมีบทบาททำให้นำเสนอเรื่องราวเกี่ยวกับตนเองได้อย่างเป็นระบบและรอบด้าน เน้นย้ำอัตลักษณ์ให้เด่นชัด และป้องกันไม่ให้เกิด ภาพเชิงลบแก่เสกสรรค์ อันจะนำไปสู่การรับรู้และยอมรับอัตลักษณ์ของเสกสรรค์ได้ โดยสมบูรณ์ไร้ข้อกังขา เมื่อเรื่องเล่าเป็นพื้นที่ให้ประกอบสร้างและนำเสนออัตลักษณ์ได้อย่างสมบูรณ์ ดังนั้นเรื่องเล่าของเสกสรรค์จึงมี สถานะเป็นสื่อประชาสัมพันธ์ตนเองทำให้สังคมรับรู้เกี่ยวกับ “เสกสรรค์ ประเสริฐกุล” อย่างถูกต้องตรงกัน

ปริญทร์ นาคสิงห์ (2556) ได้ศึกษา การประกอบสร้างตัวตนเกย์ในภาพยนตร์ไทย ผลการศึกษาพบว่าในภาพรวมตัวละครเกย์ถูกสร้างให้มีลักษณะที่หลากหลายทั้ง สอดคล้องและแตกต่างจากความเป็นจริงทางสังคม โดยอิทธิพลของความเป็นจริงทางสังคมที่ เปลี่ยนแปลงไปมีส่วนสำคัญในการกำหนดการประกอบสร้างนั้น นอกจากนี้ภาพยนตร์ในฐานะสถาบันทางสังคมก็มีแนวโน้มที่จะผลิตและผลิตซ้ำอัตลักษณ์เกย์ให้สอดคล้องกับบรรทัดฐานและความคาดหวังของสังคม สำหรับการประกอบสร้างความเป็นจริงให้สมจริง ภาพยนตร์ที่ศึกษาใช้กลวิธีดังนี้ 1) การผสมกัน

ระหว่างความจริงกับจินตนาการ 2) การทำให้ดูเป็นเรื่องปกติ 3) การให้คุณให้โทษ 4) การสร้างข้อยกเว้น และ 5) การใช้เสียงประกอบ

สรุขพันธ์ สุภาวรรณ (2557) ศึกษาเรื่อง การประกอบสร้างภาพลักษณ์ของผู้สูงอายุ ผลการศึกษาชี้ให้เห็นว่า สถาบันทางสังคมดังกล่าวได้ร่วมมือกันใช้อำนาจ เพื่อประกอบสร้างภาพลักษณ์ของผู้สูงอายุให้เป็นไปในทางเสื่อมถอย ในแบบเหมารวม และได้ลดทอนความสามารถในเชิงปัจเจก คุณวุฒิและวัยวุฒิของผู้สูงอายุ มากไปกว่านั้นสถาบันทางสังคมดังกล่าวยังตอกย้ำว่าคติและการดำรงอยู่ของโครงสร้างการแบ่งแยกผู้สูงอายุให้ข้ามไปอยู่ในปริณิถนของอำนาจ เพื่อการเข้ามาควบคุม จัดการกับเนื้อตัวร่างกาย จิตใจ และสังคมของผู้สูงอายุอันเป็นการกักขังผู้สูงอายุไว้กับภาพลักษณ์แห่งความเสื่อมถอย

บัญชา เตส่วน (2559) ได้ศึกษา การประกอบสร้างความหมายผู้ชายแบบ เมโทรเซ็กส์ชวล (Metrosexual) ในนิตยสาร Attitude และ Lips ผลการศึกษาพบว่า ผู้ชายแบบเมโทรเซ็กส์ชวล ในนิตยสาร Lips มีการประกอบสร้างความหมาย ดังนี้ 1) ผู้ชายเมโทรเซ็กส์ชวลมีความสนใจแฟชั่น 2) ผู้ชายเมโทรเซ็กส์ชวลมีการศึกษาสูง 3) ผู้ชายเมโทรเซ็กส์ชวล มีรสนิยมในการใช้ชีวิตแบบตะวันตก 4) ผู้ชายเมโทรเซ็กส์ชวลดูแลเอาใจใส่ตัวเองในเรื่องสุขภาพและร่างกาย 5) ผู้ชาย เมโทรเซ็กส์ชวลมีความคิดสร้างสรรค์ 6) ผู้ชายเมโทรเซ็กส์ชวลมีภาวะผู้นำสมัยใหม่ 7) ผู้ชายเมโทรเซ็กส์ชวลมีครอบครัวและสายสกุลที่มีชื่อเสียง 8) ผู้ชายเมโทรเซ็กส์ชวลมีสำนึกทางสังคม ส่วนการประกอบสร้างความหมาย ผู้ชายแบบเมโทรเซ็กส์ชวลในนิตยสาร Attitude ดังนี้ 1) ผู้ชายเมโทรเซ็กส์ชวลมีแรงดึงดูดทางเพศต่อกลุ่มควียร์ 2) ผู้ชายเมโทรเซ็กส์ชวลเป็นผู้รักการออกกำลังกายและดูแลสุขภาพ 3) ผู้ชายเมโทรเซ็กส์ชวลมีร่างกายเป็นสินค้าและ ทุนทางเศรษฐกิจ 4) ผู้ชายเมโทรเซ็กส์ชวลมุ่งเสริมสร้างร่างกายให้สมบูรณ์แบบในความเป็นชาย ในประเด็นกลวิธีการใช้ภาษาที่เชื่อมโยงกับการประกอบสร้างความหมายผู้ชายเมโทรเซ็กส์ชวล ในนิตยสาร Lips มี 5 ลักษณะ ได้แก่ 1) การใช้ศัพท์วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี 2) การใช้ภาษาเป็นกันเอง 3) การใช้อุปลักษณ์ความเปรียบเทียบต่อสู้ 4) การใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ 5) การใช้คำแสบวอกต่อการสร้างภาพลักษณ์ที่ดีให้ผู้ชายแบบเมโทรเซ็กส์ชวล ส่วนกลวิธีการใช้ภาษาที่เชื่อมโยงกับการประกอบสร้างความหมายผู้ชายเมโทรเซ็กส์ชวล ในนิตยสาร Attitude มี 5 กลวิธี ได้แก่ 1) กลวิธีการใช้อุปลักษณ์ความเปรียบเทียบต่อสู้ 2) การใช้คำแสบวอกสร้างภาพลักษณ์ที่ดีให้ผู้ชายแบบเมโทรเซ็กส์ชวล 3) การใช้คำด้านวิทยาศาสตร์กับการแพทย์ 4) การใช้ภาษาแบบเป็นกันเอง 5) วิธีการทางอวัจนภาษาด้วยภาพที่สื่อความหมายผู้ชายแบบเมโทรเซ็กส์ชวล ซึ่งทั้งภาพนายแบบ โฆษณาสินค้าและนายแบบในเล่มนิตยสารก็สื่อความหมายว่าผู้ชายเมโทรเซ็กส์ชวลเป็นผู้มีเรื่อนร่างบึกบึน มีแรงดึงดูดทางเพศและมีความดิบเถื่อนตามสัญชาตญาณผู้ชาย

อรรถวรรณ ฤทธิ์ศรีธร (2562) ศึกษาเรื่อง ภาพแทนและการประกอบสร้างความจริงเรื่อง ธรรมชาติในนวนิยายแนวจินตนิมิตของไทย โดยสรุปได้ว่า นวนิยายแนวจินตนิมิตที่นำมาศึกษาถูก นำไปใช้ในการประกอบสร้างความจริงเรื่องธรรมชาติหลายชุดความจริง ซึ่งมีทั้งการสถาปนาให้ ธรรมชาติเหนือกว่ามนุษย์และการนิยามความหมายให้มนุษย์มี อำนาจเหนือกว่าธรรมชาติการศึกษา ครั้งนี้ยังทำให้เห็นว่า อำนาจของมนุษย์และอำนาจของธรรมชาติต่างก็ไม่ได้นำมาซึ่งชัยชนะต่อกันและ กันอย่างเบ็ดเสร็จ กล่าวคือ แม้ธรรมชาติจะมีอำนาจในการบงการชีวิตมนุษย์แต่มนุษย์ก็มักสามารถ เอาชนะได้แต่ทั้งนี้ทั้งนั้น ไม่ได้หมายความว่ามนุษย์มีอำนาจเหนือธรรมชาติเสียทีเดียว เนื่องจากมนุษย์ อาจต้องจำยอมให้ธรรมชาติเข้ามามีอำนาจเหนือตนก่อน จึงสามารถกำจัดธรรมชาติได้อย่างไรก็ตาม เมื่อได้วิเคราะห์แล้วยังพบว่านวนิยายแนวจินตนิมิตนำไปสู่การชี้ให้เห็นถึงวิธีที่มนุษย์ปฏิบัติต่อ ธรรมชาติตามภาพแทนธรรมชาติที่ปรากฏ เมื่อเห็นว่าธรรมชาติไม่ใช่สิ่งดงามและเป็นสิ่งที่คุกคาม มนุษย์ มนุษย์พร้อมที่จะเอาชนะ

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการประกอบสร้างอัตลักษณ์ พบว่า การประกอบสร้างอัตลักษณ์ เป็น การนำเสนอเรื่องราวที่ร้อยเรียงขึ้นนั้นเป็นการประกอบสร้างจาก ผู้เล่าเรื่องหรือผู้เขียนว่าจะเลือกเรื่องราวและวิธีการใดมานำเสนอ ที่สำคัญคือ เรื่องเล่าซึ่งก่อรูปขึ้นได้ จากภาษา ย่อมสามารถสร้างภาพตัวแทนของบุคคลให้เป็นไปตามที่ตนเอง ต้องการได้ เมื่อประกอบ กับฝีมือในการร้อยเรียงเรื่องเล่าซึ่งจะเป็นพลังในการอธิบายอัตลักษณ์ก็ จะยิ่งทำให้ อัตลักษณ์ของ บุคคลผู้นั้นโดดเด่นปรากฏชัดยิ่งขึ้น การเล่าเรื่องราว

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวละครมนุษย์

ตัวละครมนุษย์ หมายถึง คือตัวละครที่ไม่ใช่มนุษย์ธรรมดา แต่จะมีลักษณะเด่นและมีพลัง อำนาจที่ไม่เหมือนมนุษย์ เช่น สัตว์ในป่าหิมพานต์ที่ปรากฏในวรรณคดีของไทย มีทั้ง ครุฑ นาค กินรี คนธรรพ์ นารีผล ฯลฯ ซึ่งมีรูปร่างในบางส่วนใกล้เคียงกับมนุษย์ และมีอัตลักษณ์เฉพาะตน จึงเป็น เรื่องที่น่าสนใจและทำให้มีผู้ที่สนใจได้ศึกษาเกี่ยวกับตัวละครมนุษย์ไว้ดังนี้

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับตัวละครมนุษย์

ตัวละครประเภทเหนือธรรมชาติ (supernatural character) เป็นตัวละครประเภทหนึ่ง ที่ปรากฏใน วรรณกรรม และวรรณกรรมที่มีตัวละครประเภทนี้ก็อาจจัดให้อยู่ในวรรณกรรมประเภท fantasy ราชบัณฑิตยสถานบัญญัติศัพท์คำนี้เป็นภาษาไทยว่า “จินตนิมิต” โดยให้คำอธิบายว่า “การใช้โลกที่ไม่มีอยู่จริง หรือโลกที่ไม่จริง เช่น แดนสวรรค์เป็นฉากในงานเขียน หรือการใช้ตัวละครที่ เหลือเชื่อและไม่จริง...หรือการใช้ หลักทางวิทยาศาสตร์ที่ยังไม่มีผู้ใดค้นพบ หรือตรงข้ามกับ ประสบการณ์ปัจจุบัน” (พจนานุกรมศัพท์วรรณกรรม อังกฤษ - ไทย ฉบับราชบัณฑิตยสถาน, 2545, น. 17) ความเห็นจริงลักษณะต่าง ๆ ที่ปรากฏในวรรณกรรมแนว จินตนิมิตมีมากมาย สิ่งที่น่าสนใจ

คือ “ธรรมชาติ” ในนวนิยายแนวจินตนิมิตเป็นสิ่งที่ถูกนำเสนออย่างมีนัยสำคัญเพื่อนำไปสู่การสร้าง ความหมายให้กับธรรมชาติในแบบต่าง ๆ หากมองตามพัฒนาการทางความคิดที่มนุษย์มีต่อธรรมชาติ แล้ว

สุวรรณา เกรียงไกรเพ็ชร (2514) กล่าวถึงตัวละครมนุษย์ไว้ในวิทยานิพนธ์เรื่อง พระอภัยมณี : การศึกษาในเชิงวรรณคดีวิจารณ์โดยแบ่งประเภทของมนุษย์ในเรื่องพระอภัยมณี เป็น 2 ประเภท คือ

1. เป็นตัวละครฝ่ายดี ที่มีอำนาจพิเศษอย่างใดอย่างหนึ่งหรือหลายอย่างอันจะมาช่วย เสริมอำนาจหรือความ เก่งกล้าสามารถของตัวเองให้เด่นชัดขึ้นเพื่อช่วยแก้ไขอุปสรรคและปัญหาต่าง ๆ ตัวละครเหล่านี้อาจปรากฏขึ้นเป็นครั้งคราว เฉพาะเมื่อเกิดกรณีคับขันขึ้น ตัวละครที่ปรากฏมัก กำหนดให้เป็นอมมนุษย์ประเภทเทวดาหรือผู้วิเศษ ฤๅษี เพื่อให้ช่วยแก้ไขสถานการณ์คับขันของตัวเอง ตัวละครมนุษย์ที่ปรากฏบ่อยที่สุดในวรรณคดี คือ พระอินทร์ ซึ่งมีหน้าที่เป็นผู้ช่วยของตัวเอง

2. เป็นตัวละครฝ่ายชั่ว ซึ่งจะต้องพ่ายแพ้ไปในที่สุดตัวละครประเภทนี้มักปรากฏในรูป ยากมากที่สุด นอกจากนั้นก็อาจเป็นปีศาจหรือสัตว์ที่มีฤทธิ์พิเศษบทบาทของตัวละครเหล่านี้มักจะ เป็นทำนองเดียวกัน เช่น เป็นตัวการรักเอาพระเอกหรือนางเอกไปทำให้เกิดการติดตามผจญภัยและ เผชิญกับอุปสรรคต่าง ๆ มากมายก่อนที่พระเอกกับนางเอกจะได้พบกัน

สมพร ร่วมสุข (2521) วิเคราะห์บทบาทของตัวละครมนุษย์ในวิทยานิพนธ์เรื่อง วิเคราะห์บทบาทของตัวละครมนุษย์ในบทละครในและละครนอก ผู้วิจัยได้ศึกษาที่มาและประเภท ของตัวละครมนุษย์ในบทละคร ได้แก่ สัตว์ ยักษ์ ครุฑ วิทยากร ฝี เทวดา และได้ศึกษาวิเคราะห์ อุปนิสัยบทบาทและคุณค่าของตัวละครมนุษย์ทั้งฝ่ายดีและฝ่ายร้าย นอกจากนี้ยังให้ความเห็นว่าวี ผู้แต่งบทละครสร้างตัวละครมนุษย์ขึ้น โดยอาศัยความเชื่อดั้งเดิมของไทยเป็นหลักแล้วจินตนาการให้ มีลักษณะพิเศษพิสดารออกไปเช่น สร้างพระเสื้อเมือง จระเข้ จากความเชื่อผสมผสานกับหลัก ความจริงแล้ว จินตนาการให้มีฤทธิ์มีอำนาจมากขึ้นถึงแม้ว่าตัวละครมนุษย์จะมีรูปร่างพิสดารเพียงใด ก็ตามแต่ตัวละครเหล่านี้มีนิสัยตรงกับความจริงตามธรรมชาติของมนุษย์ กล่าวคือ มีอารมณ์ความรู้สึก นึกคิด ความต้องการต่าง ๆ เช่นเดียวกับมนุษย์ เช่น รู้จักมีความรัก โกรธ อาย ระแวง สงสัย รู้จักให้อภัยแก่ผู้อื่น เป็นต้น ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าวีสร้างตัวละครมนุษย์ขึ้นจากมนุษย์นั่นเอง

อิงอร สุพันธ์ุณี (2547) ในหนังสือวรรณกรรมวิจารณ์นี้มีบทวิเคราะห์นวนิยายของ แก้วแก้ว จำนวน 11 เรื่องคือ แก้วราหู จอมนาง จากฝันสู่นิรันดร แต่ปางก่อน นางทิพย์ มนตรา เรือนมยุรา ปลายเทียน นาคราช อมตะ และนิรมิต โดยมุ่งวิเคราะห์นวนิยายของแก้วแก้วในภาพรวม ในด้านแนวคิด กลวิธีการสร้างตัวละคร และกลวิธีการสร้างความสลับเหนือจริง อิงอร สุพันธ์ุณี แบ่งการศึกษานวนิยายของแก้วแก้วตามระยะเวลาของการประพันธ์เป็น 2 ช่วง คือ ในช่วงระยะแรก และในช่วงระยะหลัง ได้ข้อสรุปว่า ในช่วงระยะแรกของการประพันธ์ นวนิยายแนวนี้ แก้วแก้วจะสร้าง

เรื่องราวที่น่าสนใจติดตามด้วยการสร้างความลึกลับเหนือจริง เช่น การใช้ของวิเศษ สื่อ หรือพลังจิต เพื่อให้ผู้อ่านติดตามเข้าไปอยู่ในโลกของจินตนาการของผู้เขียน แต่นวนิยายในช่วงระยะหลัง ความซับซ้อนจะเพิ่มมากขึ้นตามลำดับ ด้วยการสร้างตัวละครขึ้นมาใหม่ผสมผสานไปกับตัวละครในวรรณคดีที่ทุกคนรู้จักกันดี มีการสร้างปมปัญหา เงื่อนงำให้ตัวละครต้องตัดสินใจ สร้างความสนใจใคร่รู้หรือลางบอกเหตุล่วงหน้า รวมทั้งการใช้เวทมนตร์คาถาต่าง ๆ รวมถึงการใช้เรื่องย้อนอดีตหรือการสร้างตัวละครให้มีลักษณะพิเศษ

สุประวีณ์ แสงอรุณเฉลิมสุข (2558) วิเคราะห์ความเชื่อเหนือธรรมชาติใน นวนิยายชุดผ้าของพงศกร ผลการวิจัยพบว่า ความเชื่อเหนือธรรมชาติในนวนิยายชุดนี้ แบ่งออกเป็น 5 ด้าน คือ 1) ความเชื่อเรื่องชีวิตหลังความตาย ชาตภพและภพภูมินำเสนอเกี่ยวกับวิญญาณ การกลับชาติมาเกิด และภพภูมิมนุษย์ 2) ความเชื่อเรื่องสิ่งศักดิ์สิทธิ์ นำเสนอเกี่ยวกับอำนาจของสิ่งศักดิ์สิทธิ์เพื่อการคุ้มครอง การลิขิตชีวิต การให้ความช่วยเหลือ และการลงโทษมนุษย์ 3) ความเชื่อเรื่องไสยศาสตร์ นำเสนอเกี่ยวกับการใช้เวทมนต์คาถาเพื่อทำให้ผู้อื่นหลงรัก เพื่อทำร้ายผู้อื่น เพื่อทำให้เกิดอิทธิฤทธิ์ปาฏิหาริย์ และเพื่อขับไล่ผี 4) ความเชื่อเรื่องลางสังหรณ์ นำเสนอเกี่ยวกับลางสังหรณ์ ได้แก่ ลางสังหรณ์จากความฝัน ลางสังหรณ์ที่เกิดกับตัวเอง และลางสังหรณ์ที่ปรากฏทางธรรมชาติ 5) ความเชื่อเรื่องอำนาจจิต นำเสนอเกี่ยวกับการใช้พลังอำนาจจิตเคลื่อนย้ายวัตถุ การส่งโทรจิต การสะกดจิต และการรับรู้ด้วยประสาทสัมผัสพิเศษ

วีรวรรณ อินทรพร (2560) ศึกษาตัวละครประเภทมนุษย์เหนือธรรมชาติใน นวนิยายแนวจินตนิมิตของแก้วแก้ว ผลการศึกษานวนิยายเรื่อง หน้ากากดอกซ่อนกลิ่น ซึ่งเป็น นวนิยายเรื่องหนึ่งที่แก้วแก้วใช้กลวิธีการสร้างตัวละครมนุษย์เหนือธรรมชาติผลการศึกษาพบว่า ลักษณะเหนือธรรมชาติของตัวละครมนุษย์ในนวนิยายที่แก้วแก้วสร้างขึ้นมีความสำคัญต่อโครงสร้างของเรื่อง และมีนัยสำคัญในการเสนอสารของนวนิยาย คือ การเรียนรู้ของตัวละครในการแยกแยะความจริงออกจากความลวง ซึ่งภาวะเหนือธรรมชาติที่เสนอในนวนิยายเปรียบเสมือนปัญญาที่ช่วยให้ตัวละครหลุดพ้นจากความหลงในรูปลักษณ์ภายนอกของคนที่ซ่อนความเลวร้ายไว้ภายใน นวนิยายของแก้วแก้วจึงไม่ได้เป็นเพียงนวนิยายจินตนิมิตที่นำเสนอเรื่องราวเหนือธรรมชาติที่ให้ความบันเทิงแก่ผู้อ่านเท่านั้น แต่ยังเป็นนวนิยายที่ผสมผสานลักษณะของนวนิยายแนวสังคมนิยายที่นำเสนอความหมายเพื่อให้ผู้อ่านตระหนักถึงความจริงของชีวิตมนุษย์อีกด้วย

ธัญวรัชญ์ กอบศิริธีร์วรา, และปพนพัชร์ กอบศิริธีร์วรา (2562) วิจัยในหัวข้อ “ตัวละครอมนุษย์กับวัฒนธรรมศึกษาในมังงะญี่ปุ่น” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาตัวบทมังงะฉบับภาษาไทย (การ์ตูนเล่ม) 3 เรื่อง ที่นำเสนอตัวละครประเภท “อมนุษย์” คือเรื่อง โตเกียวภูต (Tokyo Ghoul) Parasyte หรือชื่อไทยว่าปรสิต และเรื่อง Attack on Titan ชื่อไทยว่า ผ่าพิภพไททัน โดยระเบียบวิธีวิจัยคือ การอ่านละเอียด (close reading) และนำทฤษฎีด้านวัฒนธรรมศึกษา คือ เสน่ห์แบบเป็นอื่น

(exotism) ความเป็นอื่น (otherness) แนวคิดนิเวศสำนึก และทฤษฎีทางจิตวิเคราะห์ คือ สภาวะแปลกแยก (uncanny) มาใช้ในการวิเคราะห์ความหมายโดยนัยของตัวบท มังงะทั้งสามเรื่อง จากการวิเคราะห์พบว่า การที่มังงะกลุ่มนี้ได้รับความนิยมไปทั่วโลกเพราะมีลักษณะร่วมกันคือ การนำเสนอตัวละครประเภททอสูรกายหรืออมนุษย์คือ กูล ปรสิต และยักษ์ไททัน เมื่อศึกษาตัวละครอมนุษย์ในมังงะสามเรื่องนี้ด้วยแนวคิดวัฒนธรรมศึกษาพบว่า การสร้างตัวละครอมนุษย์ที่มีลักษณะลูกผสมและการกินเนื้อมนุษย์ก่อให้เกิดเสน่ห์แบบเป็นอื่น ในขณะเดียวกันก็ก่อให้เกิดความหวาดสะพรึงต่อเผ่าพันธุ์มนุษย์ที่กำลังถูกคุกคามด้วยความเป็นอื่น อีกทั้งการที่ผู้แต่งแสดงสภาวะแปลกแยกของตัวละครอมนุษย์เหล่านี้ได้ตั้งคำถามเชิงปรัชญาเกี่ยวกับความเป็นมนุษย์และการดำรงอยู่แบบตั้งตนเป็นสิ่งที่ชีวิตสูงสุดในห้วงโซ่อาหารของมนุษย์เพื่อนำไปสู่การทบทวนตนเอง และการสร้างจิตสำนึกต่อสิ่งแวดล้อมและระบบนิเวศของมนุษย์

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวละครอมนุษย์ พบว่า โดยส่วนใหญ่บทบาทของตัวละครอมนุษย์จะถูกสร้างให้มีความพิเศษเหนือธรรมชาติ จะมีลักษณะเด่นและมีพลังอำนาจที่ไม่เหมือนมนุษย์

ดังนั้น ในการวิเคราะห์การประกอบสร้างอัตลักษณ์ตัวละครอมนุษย์ในนวนิยายชุด หิมวันต์รัญจวน นี้ ผู้ศึกษาได้วางกรอบแนวคิดในการวิเคราะห์การประกอบสร้างอัตลักษณ์ของตัวละครอมนุษย์ไว้ 5 องค์ประกอบ ได้ดังนี้ 1) การแปลงกาย 2) การสื่อสาร 3) การครอบงำ/การควบคุม 4) การใช้กำลัง 5) การเคลื่อนไหวลักษณะเฉพาะ ซึ่งแบ่งอัตลักษณ์เป็น 2 ลักษณะได้ดังนี้

1. อัตลักษณ์ของตัวละครอมนุษย์ที่แสดงออกทางกายภาพ
2. อัตลักษณ์ของตัวละครอมนุษย์ที่แสดงออกทางพฤติกรรมหรือบทบาทของตัวละคร

บทที่ 3

การประกอบสร้างอัตลักษณ์ของมนุษย์ในนวนิยายชุดหิมวันต์รัฐจวน

การศึกษาการประกอบสร้างอัตลักษณ์ของมนุษย์ในป่าหิมพานต์จากตัวละครเอกในนวนิยายชุดหิมวันต์รัฐจวนพบว่า มีลักษณะเด่นที่มีความพิเศษเหนือธรรมชาติดังต่อไปนี้

1. อัตลักษณ์ของตัวละครมนุษย์ที่แสดงออกทางกายภาพ
2. อัตลักษณ์ของตัวละครมนุษย์ที่แสดงออกทางพฤติกรรมหรือบทบาทของตัวละคร

อัตลักษณ์ของตัวละครมนุษย์ที่แสดงออกทางกายภาพ

ลักษณะเฉพาะของมนุษย์ที่มองเห็นด้วยทางกายภาพภายนอก ว่าด้วยเรื่องของลักษณะรูปร่าง เพศ ผิว กลิ่นกาย จากการศึกษาพบว่าลักษณะที่ชี้ให้เห็นถึงอัตลักษณ์ทางกายภาพของมนุษย์จากนวนิยายชุดหิมวันต์รัฐจวนพบ 1 ประเด็น จากการแปลงกาย ดังนี้

1. อัตลักษณ์ของตัวละครมนุษย์เพศชายเมื่อแปลงกายเป็นมนุษย์

การแปลงกายจากสภาวะมนุษย์เป็นมนุษย์ พบว่า เมื่อมนุษย์แปลงกายเป็นมนุษย์นั้นด้านร่างกายจะมีรูปลักษณ์ที่ดี รูปร่างสูงใหญ่ กายำ หน้าตาดี คมเข้ม บุคลิกภาพดี ผิวพรรณดีเป็นที่โดดเด่นกว่ามนุษย์ปกติทั่วไป มีร่างกายที่แข็งแรง มีความเป็นสุขภาพบุรุษและมีเสน่ห์ แต่คงการแต่งกายแบบโบราณ อีกทั้งจะมีรูปร่างหน้าตาที่เป็นอมตะไม่มีการเปลี่ยนแปลงไปตามกาลเวลา ดังรายละเอียดนี้

นวนิยายเรื่อง นิมิตนาคา ตัวละครเอกชายมีการแปลงกายจากพญานาคเป็นมนุษย์นาคินทร์ ซึ่งเป็นมนุษย์ในตระกูลของพญานาค มาปรากฏกายให้วันวิสาเห็นในลักษณะที่เป็นมนุษย์ แต่คงการแต่งกายแบบโบราณ เป็นฉากที่อยู่โรงพยาบาล หลังจากที่นาคินทร์ได้ช่วยเหลือวันวิสาในวัยเด็กไม่ให้ถูกรถชน ดังความว่า

...ไม่มีใครรู้ว่า...วันวิสาไม่ได้อยู่ตามลำพัง แต่บัดนี้บนเตียงกลับมีใครคนหนึ่งนั่งอยู่ด้วยเด็กน้อยกุมมือชายปริศนาเอาไว้

“คุณน้ำซื่ออะไรคะ น่าเป็นคนช่วยหนูเอาไว้ใช่ไหม”

ร่างตรงหน้าคลี่ยิ้มจนเห็นฟันขาวเรียงเป็นระเบียบ แม้วินวิสาจะเป็นเด็กแต่ก็รู้ว่าผู้ชายตรงหน้านั้นหน้าตาหล่อเหลา เขาสวมเครื่องแต่งกายแปลกตา คล้ายกับตัวละครในละครจักร ๆ วงศ์ ๆ ซึ่งเคยเห็นทางโทรทัศน์

“ฉันจะเป็นใครก็ช่าง รู้แค่ว่าฉันหวังดีกับหนู ต่อไปต้องระวังตัวให้มากรู้ไหม เพราะ หนูมีสิ่งที่มีค่าอยู่ในตัว”

(เก้าแต้ม, นิมิตนาคา, 2557, น. 13)

เมื่อผ่านระยะเวลามาเป็นสิบ ๆ ปี นาคินทร์กลับมาปรากฏกายให้วันวิสาเห็นเมื่อเธอ เติบโตเป็นสาววัยรุ่นอีกครั้ง **รูปลักษณ์นาคินทร์ยังคงเดิม ไม่มีการเปลี่ยนแปลงไปตามกาลเวลา** ความว่า

...วันแล้ววันเล่า ปีแล้วปีเล่า สิ่งหนึ่งที่ไม่เคยเปลี่ยนก็คือใบหน้าของชายคนนี้ เขาไม่เคยแก่ แลมยังคงอย่างไรก็ยังเหมือนกับเมื่อหลายปีก่อนไม่มีผิด ไม่ว่าจะป็นหน้าตาที่ดูหล่อเหลาราวกับพระเอกในละครจักร ๆ วงศ์ ๆ รูปร่างสูงมีกล้ามเนื้อสวยงาม คิ้วเข้มที่มักจะขมวดยามวันวิสาทำอะไรที่อีกฝ่ายมักจะเรียกว่า “ไม่เข้าท่า”

(เก้าแต้ม, นิมิตนาคา, 2557, น. 29)

ในนวนิยายเรื่อง มนตราราชสีห์ มีการแปลงกายจากราชสีห์กลายเป็นมนุษย์ สิ่งที ตัวละครเอกชายซึ่งเป็นอมมนุษย์(กาฬสีหะ) เป็น 1 ใน 4 ราชสีห์แห่งหิมพานต์ แปลงกายเป็นมนุษย์ เพื่อมาพบกับดารกาซึ่งเป็นคนรักในอดีตชาติ โดยแปลงกายเป็นมนุษย์มีลักษณะพิเศษ คือ **มีรูปร่างที่ดีและหน้าตาดี โดดเด่น โดยเฉพาะผิวกลายเป็นสีทองแดง** ซึ่งเป็นลักษณะเฉพาะของตัวละครแสดง ถึงอัตลักษณ์ของพวกเขาซึ่งเป็นอมมนุษย์ ความว่า

...หญิงสาวมองกล้ามเนื้อเปลือยสีทองแดงที่ไหวไปตามการเคลื่อนไหว รูปร่างเขาช่างงดงามราวกับรูปสลัก ไหล่กว้าง เอวสอบ ยังมีผิวสีเข้มเช่นนี้กล้ามเนื้อที่ตึงแน่นก็ยิ่งเห็นเป็นรูปเป็นรอยชัดเจน และ...ใบหน้าของเขาก็...ดารกาเอียงคอไปทางขวาเพื่อมองให้เห็น ใบหน้าของเขา

(มนตราราชสีห์, ลิซ, 2557, น. 51)

ราชสีห์ตนอื่น ๆ ก็สามารถแปลงกายเป็นมนุษย์ได้เช่นกัน เป็นการแปลงกายเป็นมนุษย์ เพื่อคุยกับราชสีห์ในร่างมนุษย์ด้วยกัน เช่น ในตอนที่ไกรสิทธิ์ซึ่งเป็นราชสีห์และเป็นตาของสิงห์แปลง กลายเป็นมนุษย์เพื่อพูดคุยกับสิงห์ เนื่องจากสิงห์ทำผิดกฎและหนีออกจากที่คุมขัง เมื่อไกรสิทธิ์แปลง ร่างเป็นมนุษย์จะมีรูปร่างหน้าตาที่อ่อนวัยกว่ามนุษย์ปกติ และยังแข็งแรงกว่ามนุษย์ทั่วไป

ทั้งที่ไกรสิทธิ์เป็นราชสีห์ที่มีอายุมากที่สุดในป่าหิมพานต์ เหล่านี้คืออัตลักษณ์ของตัวละครมนุษย์เพศชาย ดังข้อความ

...ไกรสิทธิ์มองหน้าตาเอาเรื่องของหลานชายแล้วเลือกที่จะกลายร่างเป็นคนเพื่อจะได้คุยกับเจ้าหลานหัวตื้อให้รู้เรื่อง

ร่างในยามที่กาฬสีหะเฒ่าแปลงเป็นคนนั้นเรียกว่าแก่เฒ่าก็คงไม่ได้ หากเทียบกับอายุมนุษย์ ร่างมนุษย์ของไกรสิทธิ์น่าจะอายุราวสี่สิบกกว่าเท่านั้นเอง ใบหน้ามีริ้วรอยอยู่บ้าง ผมอาจเป็นสีขาวหมดทั้งศีรษะ ทว่ารูปร่างยังสูงใหญ่ สมส่วน ดูแข็งแรงจนไม่น่าเชื่อว่าเขา คือราชสีห์ที่มีอายุมากที่สุดในป่าหิมพานต์

(มนตราราชสีห์, ลิข, 2557, น. 211-212)

นวนิยายเรื่อง ร่ายรักกินรา มีการแปลงกายจาก กินนร เป็นมนุษย์ อิลวราชหรืออิลวา เทวกินนร ซึ่งเป็นอนมนุษย์ได้แปลงกายเป็นมนุษย์ เมื่อออกจากป่าหิมพานต์มาเที่ยวยังโลกมนุษย์ มีลักษณะพิเศษ คือ มีรูปร่างหน้าตาที่หล่อเหลาและมีดวงตาสีฟ้าน้ำทะเล ซึ่งแตกต่างจากมนุษย์ปกติทั่วไป ความว่า

...เสียงแหวกอากาศดังแผ่วเบาอ่อนจะค่อย ๆ ทวีความดังมากขึ้นพร้อมกับร่างที่บินโฉบลงมาเหนือหลังคารถที่จอดอยู่ ปลายเท้าที่เหมือนกับขานกยักษ์มีอาภรณ์ทองคำประดับข้อเท้า ค่อย ๆ แปรเปลี่ยนเป็นรองเท้าบูตและเหยียบลงบนหลังคารถ แม้ไม่แรงแต่ก็ทำให้รถยนต์เอนกประสงค์สะเทือนได้พอประมาณ หัวเข่าอีกข้างคุกเข่าลงเพื่อช่วยพยุง “การลงจอด” ก่อนที่ร่างนั้นจะยึดกายยืนตรงและอาภรณ์ทั้งหมดก็เปลี่ยนกลายเป็นเสื้อผ้ามนุษย์ แต่ท่วงท่าของผู้มาเยือนนั้นบ่งบอกถึงความยโสโอหังชัดเจน ใบหน้าหล่อเหลาและดวงตาสีฟ้าน้ำทะเลเป็นสิ่งที่แปลกที่สุดสำหรับมนุษย์ แต่คงไม่เท่ากับปีกสีเขียวเลื่อมอำพันที่กางอยู่บริเวณช่วงสะโพกดูอ่อนช้อยและงดงามระยิบระยับ ยิ่งยามที่ส่องสว่างเรืองรองท่ามกลางบรรยากาศที่มีดลลง ก็ยิ่งดูงดงามจับตาเข้าไปใหญ่

(ร่ายรักกินรา, ฌัฐกฤดา, 2557, น. 15)

นวนิยายเรื่อง ครุฑล่ำหัวใจ มีการแปลงกายจาก ครุฑ กลายเป็นมนุษย์ การแปลงกายของครุฑมาน ตัวละครเอกชายซึ่งเป็นอมมนุษย์ในตระกูลของพญาครุฑที่ชอบหนีมาเที่ยวเล่นยังโลกมนุษย์ เพราะชอบเรียนรู้ ชอบความทันสมัย เทคโนโลยี และเห็นการเปลี่ยนแปลงของโลกมนุษย์

ปรากฏกายให้มนุษย์ทั่วไปเห็นในลักษณะที่เป็นมนุษย์ มีรูปลักษณ์ที่ดี หน้าตาหล่อเหลา ดุจมิชาน มีเสน่ห์ ผิวสีแทน เป็นที่โดดเด่นกว่ามนุษย์ปกติทั่วไป ดังข้อความ

... “ข้าทำให้เจ้ารอนานหรือไม่”

ครุฑมานทรงแปลงร่างกลับเป็นมนุษย์ สวมสุทสีด้ามาดนักธุรกิจดูมิชาน ชุดนี้ พระองค์เนรมิตขึ้นจากการอ่านนิตยสารของมนุษย์นั่นเอง ทรงศึกษาจากนิตยสารสำหรับผู้ชาย ซึ่งคิดว่ามันเป็นนิตยสารที่เจริญพระทัยและถูกจริตพระองค์ที่สุดแล้ว เพราะหน้าปกนิตยสารล้วนมีหญิงงามโศภายัยวนน่าเอ็นดูยิ่งนัก...

... “ไม่นานเลยคะคุณ....”

(ครุฑาล่าหัวใจ, สมะเรีย, 2557, น. 15)

...รถลัมโบร์กินีหรูแล่นมาจอดหน้าผับ ชายหนุ่มแต่งตัวด้วยเสื้อเชิ้ตสีน้ำเงินหม่น กางเกงยีนส์สีดำ และรองเท้าหนังอย่างดีก้าวลงจากรถ เขาถอดแว่นกันแดดออกเผยให้เห็นดวงตาคมเข้มรับกับสันจมูกโด่ง ผิวสีแทนอย่างหนุ่มนักกีฬากลางแจ้งและผมหยักศกเส้นหนาทำให้เขาดูเป็นผู้ชายดิบท่ามมีเสน่ห์เ้ายวนเพศตรงข้าม และด้วยรูปลักษณ์และทรัพย์สินที่ครอบครองทำให้สาวน้อยสาวใหญ่ต่างขม้ายชายตาให้หนุ่มกันแทบทุกคน

(ครุฑาล่าหัวใจ, สมะเรีย, 2557, น. 34-35)

ถึงแม้ครุฑมานจะแต่งตัวทันสมัยตามยุคในปัจจุบัน แต่ครุฑมาน ยังคงการใช้ภาษาพูดแบบโบราณ ซึ่งใช้ภาษาไม่เหมือนกับภาษาพูดของมนุษย์ที่ใช้ปัจจุบัน แสดงให้เห็นถึงความเป็นตัวตน เป็นอัตลักษณ์ที่โดดเด่นเช่นกัน ดังข้อความ

...ครุฑหนุ่มทรงเลิกพระขนงขึ้นเล็กน้อยด้วยความแปลกพระทัยเพราะทรงจำได้ว่าไม่เคยรู้จักหรือมีปฏิสัมพันธ์กับผู้หญิงคนนี้อีกก่อน

“ข้ารู้จักเจ้าด้วยหรือสาวน้อย”

หญิงสาวหัวเราะคิกกับคำพูดโบราณแสนเขย แต่กลับมีเสน่ห์ชวนค้นหาเมื่อคนพูดทั้งหล่อและรวย ไม่ว่าจะเขยสักแค่ไหนก็ดูน่ารักน่าเอ็นดูไปหมดทุกอย่าง

(ครุฑาล่าหัวใจ, สมะเรีย, 2557, น. 35)

...“เราต้องตกลงกันก่อน” เพียงหงส์หันมามองหน้าครุฑมานที่เอาแต่นั่งนิ่งอย่าง
เรียบร้อยมาตลอดทาง

“อะไรหรือ”

“คุณต้องไม่พูดภาษาประหลาด ๆ ตอนที่แนะนำตนเองกับทีมงานเด็ดขาด
ควรพูดจาภาษาสุภาพอย่างคนธรรมดาเขาพูดกัน คุณทำได้หรือเปล่า”

เธอมองหน้าชายหนุ่มที่หันกลับมามองหน้าเธอราวกับต้องการคำอธิบายว่าเหตุใด
เขาจึงพูดอย่างที่ต้องการที่จะพูดไม่ได้

“เพราะภาษาของคุณมันดูเย่อหยิ่ง ฟังดูไม่อ่อนน้อม ถ้าคุณอยากเป็นดาราก็ต้อง
ยอมทำตามที่ผมบอก”

(สะมะเรีย, 2557, น. 90)

2. อัตลักษณ์ของตัวละครมนุษย์เพศหญิงเมื่อแปลงกายเป็นมนุษย์

การแปลงกายจากสภาวะอมมนุษย์เป็นมนุษย์ พบว่า เมื่อมนุษย์แปลงกายเป็นมนุษย์นั้น
ด้านร่างกายจะมีรูปลักษณ์ดี ผิวพรรณขาวนวล ผุดผ่อง รูปร่างดี มีกลิ่นหอม มีน้ำหนักตัวเบา หน้าตา
ดีโดยเฉพาะที่หน้าตาจะต้องมีดวงตากลมโตสีดำขลับ เป็นที่โดดเด่นกว่ามนุษย์ปกติทั่วไป อีกทั้งจะมี
รูปร่างหน้าตาที่เป็นอมตะไม่มีการเปลี่ยนแปลงไปตามกาลเวลา และยังคงมีอิทธิฤทธิ์หรือพลังวิเศษ
นวนิยายเรื่อง มักกะลีที่รัก มีการกลายร่างจากมักกะลีผลเป็นมนุษย์ มักกะลีผล ซึ่งเป็นอมมนุษย์
พลัดหลงมายังโลกมนุษย์ เนื่องจากคนธรรแห่งชิงมักกะลีผลกันในป่าหิมพานต์ และในระหว่าง
การแย่งชิงได้ทำผลมักกะลีร่วง และพลัดหลงมายังโลกมนุษย์ จึงมาปรากฏกาย โดยมีร่างกายที่เป็น
มนุษย์ผู้หญิงที่มีรูปร่างหน้าตางามอย่างเทพธิดาและผิวพรรณดีขาวนวลไร้ที่ติ ดังข้อความ

...เขากวาดตาชื่นชมความอุดมสมบูรณ์ของธรรมชาติรอบตัว ก่อนจะสะดุดตาเข้า
กับบางสิ่งทีนอนขดอยู่ใต้ต้นไทรยักษ์อย่างจ้ง

ผู้หญิง!

แทนคุณเบิกตากว้าง ร่างขาวนวลนั้นไม่สวมเสื้อผ้าติดตัวเลยสักชิ้น แต่ครูเดียว
เท่านั้นเขาก็กระพริบตาปริบ ๆ รีบหันหน้าไปอีกทางเพราะคิดว่าตัวเองคงตาผาดไป

(มักกะลีที่รัก, ผักบุ้ง, 2557, น. 15)

...เทพธิดา...

ตอนอยู่กลางลำธารเขาไม่ทันได้สังเกตเห็นใบหน้าหล่อ น แต่พอเข้ามาใกล้ ๆ เค้าก็เห็นชัดเจนว่าหล่อ นมีควี่เรียวโค้งตั้งคั่นศร แขนงตาสีดำสนิท จมูกเรียวได้ร้ปรับกับริมฝีปากอ้ม สีชมพูระเรื่อ และเนื้อตัวที่เห็นเมื่อครู่ก็ขาวนวลปราศจากไฝฝ้ารอยแผลเป็นใด ให้ตายสิ! หล่อ นราวกับหลุดมาจากความฝันของผู้ชายทั้งโลก

(มักกะลีที่รัก, ผักบุ้ง, 2557, น. 16)

นอกจากนี้ มักกะลีผลยังมีร่างกายที่มึกลิ่นหอม และมีน้ำหนั กตัวเบา ความว่า

หอม...เป็นสิ่งที่แรกที่เขารู้สึกได้ทันทีที่เข้าไปใกล้หล่อ น ยิ่งใกล้ก็ยิ่งหอมราวกับกลิ่นดอกไม้จันอดประหลาดใจไม่ได้ว่าแถวนี้มีดอกไม้ขึ้นอยู่ตรงไหนกัน

แทนคุณรู้สึกได้ว่ากลิ่นนั้นมาจากตัวหญิงสาวมากกว่า

เหตุใดถึงตัวหอมขนาดนี้...เขาเผลอมองสำรวจร่างกายหล่อ น

(มักกะลีที่รัก, ผักบุ้ง, 2557, น. 16)

...แทนคุณตัดสินใจว่ายน้ำกลับไปเอาผ้าขนหนูมาห่อร่างหญิงสาวที่กำลังทุกข์ทรมานด้วยพิษไข้ แล้วอ้อมหล่อ นขึ้นมา พลันประหลาดใจว่าเหตุใดหล่อ นถึงมีน้ำหนั ก “เบา” กว่าที่คิด แต่ในสถานการณ์คับขันเช่นนี้ แทนคุณก็เลือกขับไล่ความสงสัยออกไปจากสมองแล้วกลับไปตะโกนปลุกสุรียนต์ในลานกลางเต็นท์

(มักกะลีที่รัก, ผักบุ้ง, 2557, น. 17)

หล่อ นตัว “เบา” กว่าที่คิด ประเมินจากรูปร่างและส่วนสูงประมาณร้อยหกสิบกว่า ๆ เช่นนี้ คนปกติ น่าจะหนักสักราว ๆ สี่สิบกิโลกรัมขึ้นไป ทว่าจากที่เขาอ้อม...หล่อ น น่าจะหนักไม่ถึงสี่สิบก

(มักกะลีที่รัก, ผักบุ้ง, 2557, น. 36)

การกลายร่างของมักกะลีผล ซึ่งเป็นผลไม้กลายเป็นมนุษย์ มีอัตลักษณ์ที่แตกต่างจากมนุษย์ปกติทั่วไปคือ มีรูปร่างหน้าตาที่งดงามราวกับเทพธิดา มึกลิ่นหอมอ่อน ๆ เหมือนดอกไม้ ออกมาจากร่างกายตลอดเวลา และมีน้ำหนั กตัวเบาว่ามนุษย์ปกติ เป็นการแสดงให้เห็นถึงการประกอบสร้างอัตลักษณ์ของอมมนุษย์

นวนิยาย เรื่องครุฑาล่าหัวใจ กล่าวถึง เพียงหงส์ ที่อาศัยอยู่โลกมนุษย์และไม่เคยได้รู้ชาติกำเนิดของตนเองมาก่อน จนได้พบรักกับครุฑมานและมาอาศัยยังป่าหิมพานต์ ทำให้เธอได้ค้นพบว่า เธอเป็นธิดาของพญาหงส์หรือ หงส์ตระกูล ซึ่งมีรูปร่างหน้าตาและบุคลิกที่โดดเด่นกว่ามนุษย์ปกติทั่ว ๆ ไป คือ **มีรูปโฉมงดงาม ผิวขาวเนียน รูปร่างโค้งมน ดวงตากลมโต และสง่างาม** แสดงให้เห็นถึงอัตลักษณ์ตัวละครเอกหญิง ความว่า

...นางมีรูปโฉมงดงามกว่านางมนุษย์คนอื่น ๆ ที่พระองค์เคยพบแม้แต่งกายมิดชิด แต่ผิวพรรณช่วงแขนและลำคอที่โผล่พ้นเสื้อเจ็ดแขนยาว ก็ทำให้ครุฑมานทรงสามารถเพ่งพิศได้อย่างละเอียดลออ ผิวขาวนวลเนียนดั่งทองคำ รูปร่างโค้งมน ดวงตากลมโตราวกับดวงตาของเนื้อทราย ริมฝีปากบางเจิดขึ้นน้อย ๆ อย่างคนหัวดี นางมีรูปร่างสูง ไหล่บางตั้งตรง มีท่าทางเดินเห็นสง่างามอย่างน่าทึ่ง

(ครุฑาล่าหัวใจ, สะมะเรีย, 2557, น. 37)

3. อัตลักษณ์ของตัวละครมนุษย์เกิดจากการที่ตัวละครเอกชายสามารถกลับกลายร่างเป็นอมมนุษย์

การกลับกลายร่างจากมนุษย์เป็นอมมนุษย์ พบว่า การจะกลายร่างให้อยู่ในสภาวะของอมมนุษย์นั้น โดยส่วนใหญ่จะกลายร่างเพื่อกลับสู่ป่าหิมพานต์ หรือกรณีมีเหตุให้ต้องใช้กำลังในการต่อสู้หรือพบพวกอมมนุษย์เช่นเดียวกันเพื่อเป็นการแสดงตนให้รู้ว่าเป็นอมมนุษย์ เช่น นาค ครุฑ เป็นต้น ดังนั้น นวนิยายเรื่อง นิमितนาคา ตัวละครเอกชาย มีการแปลงกายของพญานาคที่อยู่ในร่างของมนุษย์แล้ว กลายร่างกลับสู่สภาวะอมมนุษย์

นาคินทร์ กลายร่างกลับเป็นพญานาคเพื่อช่วยเหลือวันวิสาให้รอดพ้นจากอันตรายและเป็นการคืนร่างกลับเพื่อต่อสู้กับคู่ต่อสู้ และช่วยเหลือมนุษย์ ดังความว่า

...หล่อนเพิ่งรู้ว่าเพราะอะไรถึงได้สนใจเรื่องพญานาคมาตลอด บางทีพญานาคอาจไม่ใช่เรื่องไกลตัว แต่ใกล้จนหล่อนคาดไม่ถึงหัวซึ่งมีหงอนหยักเพริศพรายโน้มลงมาใกล้ วันวิสาเพ่งมองเข้าไปในลูกแก้วใสคู่นั้นซึ่งบัดนี้เปลี่ยนจากสีแดงจัดเป็นสีน้ำตาลเข้มที่คุ้นเคย
“นาคินทร์”

พญานาคไม่ตอบ แต่กลับก้มหัวลงมาแทน ในวินาทีที่ปลายหางรัดรอบเอวหล่อนไว้ คล้ายเป็นเบาะนั่งให้พักพิง วันวิสาเชื่อมั่นใจว่าพญานาคไม่ต้องการทำร้ายหล่อน

(นิमितนาคา, แก้วแต้ม, 2557, น. 206)

...ร่างกายของหนุ่มบัตินี้แปรเปลี่ยนเป็นเงาสูงใหญ่เหมือนเดิม ลำตัวยืดยาวออกจนกลายเป็นเหมือนงูขนาดใหญ่ซึ่งมีเกล็ดทั่วตัวเป็นสีเขียว ร่างมืมหามกำลังเลื้อยลงไปใต้น้ำ แต่แล้วลูกดอกจากหน้าไม้ก็ปักเข้ากลางลำตัวพญานาคอย่างจัง

(นิมิตนาคา, แก้วแต้ม, 2557, น. 227)

...จู่ ๆ นาคินทร์ก็แปลงร่างเป็นพญานาคด้วยวายุพุ่งเข้าเล่นงานทันที และแผ่พังพานขวางธนาคมเอาไว้ ใช้หางตวัดส่งผลให้กระเป่าล่องซึ่งคล้อยอยู่ที่คอธนาคมตกลงไปในน้ำ

(นิมิตนาคา, แก้วแต้ม, 2557, น. 248)

ธนะชัยเป็นพญาครุฑแต่ไม่เคยแปลงร่าง เพราะเข้าใจว่าตนเองเป็นมนุษย์มาโดยตลอด จนเกิดเหตุการณ์ซับซ้อนทำให้ธนะชัยได้กลายร่างกลับคืนสู่สภาวะอมมนุษย์ ดังข้อความ

...ธนะชัยส่ายยิ้ม เขาก็มองมือนองและพบว่ากำลังเปลี่ยนจากมือเป็นกรงเล็บอันแหลมคมคล้ายกับนาคินทร์ นิ้วยืดยาวออกและมีกรงเล็บเข้ามาแทนที่ นาคินทร์เบิกตากว้างเมื่อรับรู้ถึงปริศนาที่เขาไม่เคยคิดถึง ภาพบางอย่างซ้อนทับกันอย่างพอเหมาะพอดี

“เจ้า...”

ชายหนุ่มยิ้มเหี้ยมเกรียม ฉับพลันนั่นเองท้องฟ้าก็แปรปรวน ลมพายุพัดท้องฟ้าดำมืด ต้นไม้ถูกลมพัดจนลู่เอน ฝนตกลงมา ร่างที่เคยเห็นเป็นมนุษย์บัตินี้ แปรเปลี่ยนไปกรงเล็บทั้งหมดจิกมีอนาคินทร์แน่นจนเลือดซึมออกมา ท่อนแขนสองข้าง ๆ มีปีกยื่นออกมา ร่างค่อย ๆ ยืดยาวสูงใหญ่กว่านาคินทร์ถึงสามเท่าริมฝีปากยื่นจนกลายเป็นจะงอยปากนกตาเรียวยาวกลายเป็นดวงตาดูดันของพญาครุฑ

(นิมิตนาคา, แก้วแต้ม, 2557, น. 250)

นวนิยายเรื่อง มนตราราชสีห์ มีการแปลงกายกลับจากมนุษย์กลายเป็นราชสีห์ สิ่งที่เป็นราชสีห์ ที่รอคอยคู่รักของเขานั้นคือตาราภาที่ได้กลับมาเกิดเป็นมนุษย์ เพราะช่วงชีวิตมนุษย์กับสัตว์ในหิมพานต์นั้นแตกต่างกัน เขาจึงแบ่งชีวิตครึ่งหนึ่งของเขาให้เธอ แต่ตาราภากลับลืมเรื่องราวในอดีต อีกทั้ง ‘หัวใจราชสีห์’ กลับทำให้เหล่าสิ่งผสมทั้งหลายหมายปองชีวิตของตาราภา สิ่ง ภาพสีหะที่มีรักมั่นคง มุ่งมั่นตามหาหัวใจอีกครั้งดวงของตนเอง เมื่อพบคนรักของเขาอีกครั้ง ราชสีห์หนุ่มจึงไม่ลังเลที่จะพาเธอกลับสู่หิมพานต์ แต่เป็นเพราะตาราภาจดจำอดีตไม่ได้ เธอจึงคิดว่าสิ่งที่เป็นคนร้ายด้วยความเข้าใจผิด เนื่องจากสิ่งที่ได้จับตัวเธอมาหลังจากที่ครอบครัวของเธอถูกทำร้าย และเมื่อเธอตื่นขึ้นมาก็พบว่าอยู่กับสิ่ง

...ตารกาสาบานได้ว่าไม่ได้กระพริบตา เธอเห็นสิ่งทุกอย่างกลายเป็นราชสีห์ ซึ่งมีขนสีดำเป็นเงางามคาคตา และแทนที่เธอจะกลัวเมื่อนั่งอยู่ต่อหน้าสัตว์ที่มีลักษณะคล้ายเสือ กลับเอื้อมมือไปหา ราชสีห์ต้นนั้นเอาจมูกคุณฝ่ามือเธอทันที หลิงสาวลุกขึ้นคลานเข้าเข้าไปหาสิ่งที่ซึ่งใช้สองขาหน้ายื่นอยู่บนฟูกหอม เธอลูบไปตามเนื้อตัวสัมผัสขนอันอ่อนนุ่ม และมัดกล้ามเนื้อที่งดงามของราชสีห์

(มนตราราชสีห์, ลิข, 2557, น. 128)

...ตารกาตาเบิกกว้างเมื่อเห็นดวงตาของโกคินเริ่มเปลี่ยนไปเป็นสีเหลือง จากนั้น จมูกและปากก็ยุบเข้าก่อนพองออก หนึ่งหน้าเค้ายับย่นก่อนที่มันจะฉีกขาดออกจากกัน และสิ่งที่อยู่หลังใบหน้านุชย์นั้นคือ...ใบหน้าที่ของสัตว์ร้ายที่ตารกาไม่เคยเห็นมาก่อนเลย ใบหน้าที่ปรากฏอยู่เบื้องหน้าของเธอนี้ดูเผิน ๆ แล้วคล้ายงู มีเขี้ยวยาวและเกล็ด แต่แปลกกว่างูเพราะบนหัวมีหงอนสีเหลือง ๆ ส้ม ๆ มองไปแล้วดูคล้ายพญานาคซึ่งเธอเคยเห็นรูปปั้นอยู่ตามวัดต่าง ๆ เหมือนกัน

(มนตราราชสีห์, ลิข, 2557, น. 224)

นวนิยายเรื่อง ร่ายรักกินรา มีการแปลงกายกลับจากมนุษย์กลายเป็นเทวกินนร และเหมราช เมื่อจะกลับเข้าป่าหิมพานต์ และเมื่ออยู่ในพื้นที่ของตนเองก็จะกลับร่างมนุษย์ในการใช้ชีวิตบนโลกมนุษย์ ความว่า

...ฝ่ายเหมราชที่กลับเข้ามาในหิมพานต์ชั่วคราว หลังจากที่ไม่ได้กลับมาหลายสิบปี ของมนุษย์ แต่ถ้าเทียบกับเวลาในหิมพานต์แล้ว มันเพียงผ่านไปไม่นานนี่เอง

ชายหนุ่มคืนร่างกลับมาเต็มตัวเป็นเหมราช ศีรษะเป็นหมี่ที่ดูราวกับหงส์ก็ไม่ใช่ กระจกก็ไม่แข็ง ลำตัวสง่าเหมือนสิงห์ กรงเล็บและอุ้งเท้าที่เหยียบลงบนพื้นดูน่ากลัว พร้อมกับบริศมีอาวุธทองที่ประดับอยู่ยิ่งทำให้ดูน่าเกรงขามมากขึ้น

(ร่ายรักกินรา, ฌรัฐกฤดา, 2557, น. 135)

...“ข้าไม่ใช่มนุษย์อย่างที่สุบรรณเหราพูดนั่นแหละ ข้าคือเหมราช” เหมราชกล่าว जबก็คืนร่างเดิมต่อหน้ามะลิเป็นครั้งแรก ศีรษะค่อยเปลี่ยนเป็นหงส์ ลำตัวก็กลมลงบนพื้น และเปลี่ยนเป็นยสิงห์ตัวใหญ่ หางสะบัดแกว่งไปมา

“ไม่จริง...” หล่อนครางแล้วก็ได้แต่ส่ายหน้า

“ข้าคือเหมมราชตัวจริง” ดอกเตอร์หนุ่มตอบแล้วแหงนหน้าขึ้นมองสุพรรณเหราที่อยู่บนยอดหลังคาโบสถ์ ดวงตาของสัตว์หิมพานต์ทั้งสองสบตากันตรง ๆ เป็นครั้งแรกก่อนจะเอ่ยถาก

(ร้ายรักกินรา, ฌัญญกฤตา, 2557, น. 225-226)

นวนิยายเรื่อง ครุฑาล่าหัวใจ มีการแปลงกายกลับจากมนุษย์กลายเป็นครุฑ เป็นฉากที่ครุฑมานอยู่ที่เมืองมนุษย์ นั่งอ่านหนังสือพิมพ์อยู่ที่ระเบียงคอนโด แล้วหนังสือพิมพ์ปลิวหลุดมือ จึงตั้งใจลงไปเก็บ

...ทว่าลมแรงกลับพัดหนังสือพิมพ์ปลิวหลุดจากพระหัตถ์ จึงทรงกระโดดลงจากระเบียงเพื่อคว้าหนังสือพิมพ์เอาไว้ ก่อนจะกางปีกออกแล้วบินกลับมาประทับที่ระเบียงเพื่ออ่านหนังสือพิมพ์ต่อราวกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น

(ครุฑาล่าหัวใจ, สมะมะเรีย, 2557, น. 27)

4. อัตลักษณ์ของตัวละครมนุษย์เพศหญิงสามารถกลายร่างกลับเป็นอมมนุษย์

การแปลงกายจากมนุษย์เป็นอมมนุษย์ของเพศหญิง พบว่า การจะกลายร่างนั้น โดยส่วนใหญ่จะกลายร่างเมื่ออยู่ป่าหิมพานต์ หรือกรณีที่มีเหตุฉุกเฉิน สถานการณ์ซับซ้อนทำให้กลับคืนร่างมนุษย์ตามเดิมนวนิยายเรื่อง มนตราราชสีห์ กล่าวถึงตารกา ผู้หญิงที่มีหัวใจครึ่งหนึ่งเป็นราชสีห์ และกำลังตั้งครรรภ์กับสิงห์ซึ่งเป็นภาพสีหะ (เป็น 1 ใน 4 ราชสีห์แห่งหิมพานต์) ทำให้เธอกลายร่างราชสีห์ ดังความว่า

...หญิงสาวตกใจกับสิ่งที่ทำพอสมควรจึงได้ก้าวถอยหลังมา เมื่อนั้นเธอเพิ่งรู้สึกว่าจะกำลังเดินสี่ขาอยู่

ดวงตาของเธอรอวกับเห็นได้ชัดเจนขึ้น หูเธอได้ยินเสียงขึ้น จมูกก็ได้กลิ่นดีขึ้น นั่นคือสิ่งที่ตารการับรู้ต่อมา จากนั้นเธอค่อย ๆ ก็ลงมองมือที่วางอยู่กับพื้นและพบว่า...นี่ไม่ใช่มือของเธอ แต่เป็นอุ้งเท้าของสัตว์ชนิดหนึ่ง

(มนตราราชสีห์, ลิข, 2557, น. 317-318)

นวนิยายเรื่อง มักกะลีที่รัก มีการกลายร่างจากมนุษย์กลายเป็นมักกะลีผล มักกะลีผลมีลักษณะที่เป็นผลไม้รูปร่างคล้ายมนุษย์ พอสุกได้ที่จะกลายเป็นมนุษย์ และจะกลับสู่สภาวะเดิมเมื่อหมดอายุขัยโดยกลับมาอยู่ในรูปลักษณะที่เป็นผลไม้ดังเดิม ซึ่งได้กล่าวถึงในตอน ที่รัก ได้พบกับ

มักกะลีเหมือนกันที่โลกมนุษย์ และมักกะลีผลตุนนั้นกำลังหมดอายุขัยพอดี จึงทำให้เห็นการกลายเป็น
กลับคืนร่างเดิมของมักกะลีผล ความว่า

...ไม่แน่ใจว่าเฝ้ามองมักกะลีผลเรียงระบำฮัมเพลงอยู่นานขนาดไหน แต่แล้วอยู่ ๆ
ร่างงามที่กำลังอ้าแขนหมุนตัวรับแสงอาทิตย์กลับเซทรุดล้มตึงลงไป

“ที่รัก!” ความตกใจทำให้ที่รักก้าวไปนั่งลงข้างกายมักกะลีผลแสนงามที่แนะนำ
ตัวเองว่ามีชื่อเดียวกัน

นี่ไม่ถึงเลยว่าจะเห็นใบหน้าของอีกฝ่ายชัดเจนเหมือนที่ตอนแรก ดวงตาที่ทอดมอง
หล่อนฉายแววเศร้าหมอง ลมหายใจรวยริน ก่อนเปลือกตาจะค่อย ๆ ปิดลง แพขนตาสีดำ
สนิททาบลงบนผิวซีดไร้เลือดฝาด และต่อจากนั้นไม่นานร่างงามพิสุทธ์ก็ค่อย ๆ แปรสภาพ
เป็นสีน้ำตาลอ่อนเหยย่นลงที่ละน้อยจนดูคล้ายซากต้นไม้ที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับมนุษย์

(มักกะลีที่รัก, ผักบุ้ง, 2557, น. 342-343)

นวนิยายเรื่อง ครุฑาล่าหัวใจ กล่าวถึง เพียงหงส์ ที่อาศัยอยู่โลกมนุษย์และไม่เคยได้รู้
ชาติกำเนิดของตนเองมาก่อน จนได้พบกับครุฑมานและมาอาศัยยังป่าหิมพานต์ ทำให้เธอได้ค้นพบ
ว่า แท้จริงแล้วเธอเป็นธิดาของพญาหงส์หรือ หงส์ตระการ เพราะจับตัวคนร้ายที่คิดวางแผนทำร้าย
หงส์ตระการตั้งแต่ตอนกำเนิดได้ และสารภาพว่าพาหงส์ตระการไปทิ้งไว้ยังโลกมนุษย์ เมื่อทุกคนได้รู้
ความจริงจึงตามหาหงส์ตระการ และทำให้หงส์ตระการได้พบกับครอบครัวอีกครั้ง ดังความว่า

...ทันทีที่เพียงหงส์ตกอยู่ในอ้อมกอดของกษัตริย์ผู้ให้กำเนิดเธอ ร่างกายหญิงสาวก็
ร้อนผ่าว ก่อนที่สีผมห่มดำสนิทของเธอจะส่องแสงสีทองระยิบระยับจนตาพว้า จากนั้นเพียง
อึดใจเรือนผมสวยก็กลายเป็นสีทองงดงาม รวมทั้งนัยน์ตาของเธอที่ปกติเป็นสีดำ แต่เมื่อ
กระทบกับแสงอาทิตย์ก็จะสะท้อนเงาสีทองวิบวับออกมาได้อย่างน่ามอง

“ทำไมถึงกลายเป็นแบบนี้ไปได้เพคะ” เพียงหงส์ก็มองตัวเองด้วยความงุนงง ผิวที่
ขาวอยู่แล้วของเธอกลับผุดผาดขึ้นกว่าเดิม มือที่เคยหยาบกร้านจางหายไป กลายเป็นมือที่
อ่อนช้อยราวกับลำเทียนก็ไม่ปาน

(ครุฑาล่าหัวใจ, สมะเริย, 2557, น. 395)

จากการศึกษา พบว่า การประกอบสร้างอัตลักษณ์ของตัวละครมนุษย์ทางกายภาพจาก
ตัวละครเอกในนวนิยายชุดหิมวันต์รัญจวนนั้น อมนุษย์เมื่อกลายเป็นมนุษย์จะมีลักษณะโดดเด่น
ที่เหนือกว่ามนุษย์โดยทั่วไป ไม่ว่าจะเป็นรูปลักษณ์ภายนอกที่งดงาม ร่างกายแข็งแรง ผิวพรรณ

ผุดผ่อง หน้าตาคมเข้ม หากเป็นชายโดยส่วนใหญ่จะมีรูปร่างสูงใหญ่ กายำ หน้าตาดี คมเข้ม บุคลิกภาพดี ผิวพรรณดี เป็นที่โดดเด่นกว่ามนุษย์ปกติทั่วไป มีร่างกายที่แข็งแรง มีความเป็น สุภาพบุรุษและมีเสน่ห์ หากเป็นหญิงจะมีรูปลักษณ์ดี ผิวพรรณขาวนวล ผุดผ่อง รูปร่างดี หน้าตาดี โดยเฉพาะที่หน้าตาจะต้องมีดวงตากลมโตสีดำขลับ เป็นที่โดดเด่นกว่ามนุษย์ปกติทั่วไป อีกทั้งไม่ว่าหญิงหรือชายจะมีรูปร่างหน้าตาที่เป็นอมตะไม่มีการเปลี่ยนแปลงไปตามกาลเวลา และยังคงมีอิทธิฤทธิ์หรือพลังวิเศษไว้คงเดิม

อัตลักษณ์ของตัวละครมนุษย์ที่แสดงออกทางพฤติกรรมและบทบาทของตัวละคร

ลักษณะเฉพาะของมนุษย์ที่แสดงออกทางพฤติกรรมและบทบาทของตัวละครว่าด้วยเรื่องการสื่อสาร การแสดงอารมณ์ การเคลื่อนไหว การใช้อำนาจในการควบคุมสิ่งมีชีวิตอื่น จากการศึกษาพบว่าลักษณะที่ชี้ให้เห็นถึงอัตลักษณ์ทางพฤติกรรมและบทบาทของมนุษย์จากนวนิยายชุดหิมวันต์รัญจวนพบ 4 ประเด็น ดังนี้

1. อัตลักษณ์การสื่อสารของตัวละครมนุษย์

การสื่อสาร หมายถึง การสร้างความร่วมกัน ความคล้ายคลึงกัน ให้เกิดระหว่าง ผู้ส่งสาร และผู้รับสาร ซึ่งทั้งสองฝ่ายจะต้องมีวัตถุประสงค์ในการสื่อสารที่สอดคล้องต้องกัน การสื่อสารจึงจะประสบผลสำเร็จหรือกล่าวได้ว่า การสื่อสารเป็นกระบวนการของการถ่ายทอดสารที่แสดงถึงความรู้สึกนึกคิด อารมณ์ ฯลฯ จากผู้ส่งสารไปยังผู้รับสาร ซึ่งเป็นการสื่อสารเหนือความเป็นไปตามธรรมชาติ กล่าวคือเป็นการสื่อสารระหว่างตัวละครมนุษย์กับมนุษย์และการสื่อสารระหว่างตัวละครมนุษย์ด้วยกัน โดยผ่านสื่อเพื่อเกิดผลตามที่ผู้ส่งสารคาดหวัง

1.1 อัตลักษณ์การสื่อสารระหว่างตัวละครมนุษย์กับมนุษย์

จากการศึกษาพบว่า อัตลักษณ์การสื่อสารระหว่างตัวละครมนุษย์กับมนุษย์ปรากฏหลากหลายรูปแบบ คือรูปแบบของความฝัน การใช้กระแสดิจิตในการสื่อสารโดยไม่ได้ผ่านกายหายาบ การใช้พลังจิตในการสื่อสาร และการรับรู้ถึงพลังงานหรือรังสีความคิดความชั่วที่แผ่ออกมาจากกายมนุษย์ โดยการสื่อสารทั้งหมดนี้มีมนุษย์เป็นผู้กำหนดในการสื่อสาร เพื่อให้เป็นไปตามความต้องการในการสื่อสาร ซึ่งเป็นอัตลักษณ์การสื่อสารของตัวละครมนุษย์ ดังนี้

นวนิยายเรื่องรำยรักกินรา ปรากฏการสื่อสารระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ในรูปแบบของการรับรู้ทางความรู้สึก การรับรู้ถึงจิตใจและความคิดทางกลืนกาย เป็นสิ่งที่มนุษย์สามารถรับรู้ได้ผ่านมนุษย์ กล่าวถึงตอนที่มะลิ ซึ่งเป็นกินรี เดินผ่านชายทั้งสองคนที่หน้าห้องน้ำ เพียงแค่เดินสวนกันก็สามารถรับรู้ได้ถึงจิตใจที่เป็นอกุศลของชายทั้งสองคน และเป็นเหตุให้เธอถูกทำร้าย ดังความว่า

...ฝ่ายมะลิที่ทำธุระส่วนตัวจนเรียบบร้อยก็ออกมาจากห้องน้ำ แต่พอออกจากห้องน้ำได้ หล่อนกลับพบผู้ชายสองคนยืนอยู่ แรกทีเดียวหญิงสาวไม่ได้สนใจอะไร แต่กลิ่นอกุศลจิตของผู้ชายสองคนนั้นก็ฟุ้งชดจนหล่อนเริ่มระแวง หล่อนคิดแล้วก็พยายามบอกตนเองว่าแค่เดินผ่านไปให้เร็ว ๆ เหมราชรออยู่ ยังไงก็ไม่เป็นไร แต่จังหวะที่หล่อนเดินเพียงตัวหลบผู้ชายสองคนนั้น จู่ ๆ คนหนึ่งก็เข้ามาปิดปากหล่อน อีกคนที่ช่วยจับหล่อนเตรียมฉุดไปหลังวัดที่เป็นป่าซำมีมด

(ร้อยรักกินรา, ฌรัฎกฤตา, 2557, น. 185)

และอีกเหตุการณ์หนึ่งก็คือตอนที่เหมราชสามารถรับรู้ได้ถึงจิตใจอันมืดมิดของนิรญา ที่มีจิตมุ่งร้ายและมีแต่ความอิจฉาริษยา ดังข้อความ

...ดอกเตอร์หนุ่มตอบแล้วได้แต่มองอิลวาเดินไปหามะลิโดยไม่สนใจนิรญาที่พยายามชวนคุย พยายามวอแวด้วย แต่แววดาที่นิรญามองอิลวานั้น เหมราชรู้สึกได้ถึงจิตใจอันมืดมิดของนิรญา ที่มันแรงมากขึ้น ๆ ถึงขั้นต้องบอกว่า เขาเป็นแค่สัตว์หิมพานต์ยังสามารถรู้สึกได้ถึงเพียงนี้ แล้วอิลวาล่ะจะไม่รู้ยิ่งกว่านี้หรือ เพราะฝายนั้นเป็นเทวกินนร ถ้ารู้สึกมากกว่าเขาก็คงไม่แปลกหรอกที่จะเดินหนีไปเช่นนั้น

(ร้อยรักกินรา, ฌรัฎกฤตา, 2557, น. 193)

นวนิยายเรื่องนิมิตนาคา เป็นฉากที่วันวิสาขามิถุนั้นเห็นเหตุการณ์การต่อสู้ระหว่างครุฑและพญานาค โดยมีครุฑ 2 ตนกำลังรุมทำร้ายพญานาค เธอจึงตะโกนต่อว่าครุฑที่มารุมทำร้าย ทำให้ครุฑตนหนึ่งพุ่งเข้ามาทำร้ายเธอ พร้อมทั้งฉุดกระชากให้เธอลอยขึ้นสู่ฟ้า เธอพยายามดิ้นแต่ช่วยตนเองไม่ได้ และพญานาคตนเดิมที่ถูกทำร้ายพยายามเข้ามาช่วยเหลือ แต่สุดท้ายครุฑกลับคลายกรงเล็บออก ส่งผลให้วันวิสาขามิถุนั้นระเทกกับพื้นด้านล่าง แล้วจึงสะดุ้งตื่น ความว่า

...วันวิสาขามิถุนั้นในสภาพเหงื่อไทรมกาย ทั้งเหนียวและหอบ ความเจ็บยังคงแทรกซึมทุกรูขุมขนเหมือนตกจากตึกสูงร่วมสิบชั้นราวกับว่าเจ้าตัวอยู่ในสถานการณ์นั้นจริง ๆ

นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่ฝันแบบนี้ แต่มันเกิดขึ้นซ้ำ ๆ ทุกเดือน บางทีเดือนละหลายครั้ง หญิงสาวไม่เคยเล่าความฝันนี้ให้มารดาฟังอีก เพราะรู้ว่าท่านไม่ชอบอะไรที่เกี่ยวกับพญานาค คงมีเพียงคนเดียวซึ่งยอมฟังหล่อนปรับทุกข์

“ซาไม่เข้าใจว่ามันเกิดอะไรขึ้น ทำไมซาต้องฝันแบบนี้ด้วย”

“เอาไว้วานหนึ่งก็จะเข้าใจเอง แต่ตอนนี้หลับตาเสีย”
 ผู้ชายซึ่งได้พบในวันประสูติเหตุเมื่อสิบปีก่อนชื่อนาคินทร์หรือที่ตอนนี้นักวิสา
 เรียกว่า “นาคินทร์” จนติดปาก

(นิมิตนาคา, แก้วแต้ม, 2557, น. 18-19)

จากข้อความข้างต้น พบว่า การสื่อสารระหว่างมนุษย์กับมนุษย์นั้น มาในรูปแบบ
ของความฝันแต่ให้ความรู้สึกเหมือนกับว่าเหตุการณ์นั้นเกิดขึ้นจริงกับมนุษย์

เช่นเดียวกับเรื่อง มนตราราชสีห์ ที่ปรากฏการสื่อสารของมนุษย์กับมนุษย์ใน
 รูปแบบของความฝัน ดังในตอนี่ดารกาฝันถึงเหตุการณ์การที่เคยเกิดขึ้นในอดีต ในความฝันดารกามี
 ความรู้สึกว่าตนเองกำลังเป็นผู้มองดูเหตุการณ์ต่าง ๆ และมีส่วนร่วมในเหตุการณ์นั้นด้วย ความว่า

...ดารกาไม่รู้ว่าเวลาผ่านไปนานแค่ไหน พระอาทิตย์ขึ้นและตกไปก็ครั้งแล้วก่อนรุ่ง
 ฟ้านอนอยู่บนแท่นหินจะรู้สึกตัว

“ฝันแล้ว เธอฝันแล้ว!” ดารกาที่มีความรู้สึกร่วมในภาพยนตร์ประหลาดเรื่องนี้มาก
แทบกระโดด เธอวิ่งออกไปข้างนอกถ้า แล้วตะโกนดัง ๆ เพื่อเรียกผู้ร้ายลักพาตัวของเธอ
“นี่...คุณ อยู่ไหนนะ เด็กคนนั้นฝันแล้วนะ ฝันแล้ว!”

(มนตราราชสีห์, ลิซ, 2557, น. 101)

และในตอนี่ดารกาฝันถึงเหตุการณ์การที่เคยเกิดขึ้นในอดีต ซึ่งเป็นเหตุการณ์ที่ทำให้
 สิงห์ ผู้เป็นราชสีห์และดาว หญิงสาวหน้าตาอัปลักษณ์ ผู้เคราะห์ร้ายที่สิงห์ได้ช่วยเหลือ จนทำให้เกิด
 เป็นความรัก ทำให้ทั้งคู่ได้มาอยู่ด้วยกัน รักกัน และเป็นสามีภรรยาที่รักกันมาก ซึ่งในความฝันดารกามี
 ความรู้สึกร่วมกับ ดาว ราวกับเป็นคนเดียวกัน ดังข้อความ

...“เจ้ายังจำข้าไม่ได้หรือ แล้วเมื่อครูเียเจ้าเรียกชื่อข้า”

“คุณชื่อสิงห์จริง ๆ นะเธอ”

ดวงตาของเขามีความหวังผุดขึ้นมาอีกครั้ง “ใช่ สิงห์ สิงห์ของเจ้า”

ดารกาก็ตรึมฝิปาก นึกถึงความฝันเมื่อครูอีกครั้ง ฝันที่เหมือนภาพยนตร์ เหมือน
ละคร ฝันที่ดึงจิตใจเธอให้ร่วมล้นไปกับเด็กสาวอัปลักษณ์คนนั้น เด็กสาวที่มีชื่อเหมือนเธอ...

ดาว

(มนตราราชสีห์, ลิซ, 2557, น. 103)

และนอกจากนี้ อมนุษย์ยังมีการสื่อสารกับมนุษย์ที่มาในลักษณะ **กระแสดิจิต ดวงจิต** ซึ่งปรากฏในเรื่องนิมิตนาคา ในตอนที่นาคินทร์ มาพบหลวงพ่อกสิณ ซึ่งเป็นเพื่อนกับพ่อแม่ของ วันวิสา และเป็นผู้ร่วมเผชิญเหตุการณ์ร้ายเมื่อ 20 ปีก่อนจึงทำให้หลวงพ่อกสิณได้รู้จักกับนาคินทร์ ดังข้อความ

...ยามตีกองคบรรยากาศในกุฎิของหลวงพ่อกสิณเจียบเหมือนเช่นเคย มีร่างที่กำลัง นั่งสมาธิกำหนดจิตเพลงลมหายใจ ลมพัดพาใบไม้ที่ร่วงหล่นใบไม้ส่วนหนึ่งบนปลิวว่อน ไอน้ำเย็นพุ่งผ่านหน้าต่างที่เปิดเอาไว้ จู่ ๆ ร่างที่นั่งขัดสมาธิอยู่ก็ลืมหูลืมตาขึ้นเมื่อรับรู้ถึงการมา เยือนของใครบางคน

_____ ประตูหน้าต่างก็ยังไม่เปิดอยู่แถมลงกลอน เพราะผู้ที่เข้ามาไม่ได้ใช้กายหยาบเฉกเช่น มนุษย์ ตรงกันข้ามกลับเป็นพลังจิตมหาศาล

“ท่านมาแล้วหรือครับ” หลวงพ่อกสิณลืมหูลืมตามองชายหนุ่มวัยยี่สิบห้าตรงหน้า แม้ว่าจะผ่านไปยี่สิบกว่าปีแล้ว แต่ความอ่อนเยาว์ก็ไม่ร่วงโรยไปตามกาลเวลา

(นิมิตนาคา, แก้วแต้ม, 2557, น. 142)

จากข้อความ นาคินทร์ มาพบหลวงพ่อกสิณ ในลักษณะของ **ดวงจิต** และมีการสื่อสาร พุดคุยกัน **ทางกระแสดิจิตหรือผาน** อุตลักษณ์การสื่อสารระหว่างอมนุษย์กับมนุษย์ในเรื่องมนตรา ราชสีห์ มีเรื่องการสื่อสารกันได้โดยใช้ **พลังจิต** ในตอนที่ไกรสิทธิ์ซึ่งเป็นตาของสิงห์และเป็นผู้นำของ ราชสีห์ พยายามจะกัดกันไม่ให้ตารกรักกับสิงห์ เนื่องจากผิดกฎ จึงร้ายมนตราและบีบบังคับให้ตารกา ออกตัวถอยห่างจากสิงห์ไปเอง แต่ตารกาไม่ยอมและเชื่อมั่นในความรักที่มีต่อสิงห์ จึงทำให้จิตใจ ของเธอมีความเข้มแข็ง และตั้งมั่นจนสามารถทำลายมนตราของไกรสิทธิ์ได้ ดังข้อความ

...“การให้ฉันจากไปไม่ใช่เรื่องง่ายอย่างที่คุณคิด!” เพียงแค่เธอตั้งจิตมั่นและแน่ว แน่นในเรื่องที่พูดออกไป เสียงของเธอก็ดังขึ้น สามารถถ่ายทอดความคิดไปยังไกรสิทธิ์ที่ยืน ขมวดคิ้วเพราะประหลาดใจที่เธอสามารถทำลายมนตราของเขาลงได้

(มนตราราชสีห์, ลิซ, 2557, น. 290)

1.2 อุตลักษณ์การสื่อสารของตัวละครระหว่างอมนุษย์ด้วย

อุตลักษณ์การสื่อสารระหว่างอมนุษย์ด้วยกันนั้น จะเป็นการสื่อสารในลักษณะที่เป็นพลังพิเศษ มีประสาทสัมผัสที่เร็วกว่ามนุษย์ปกติทั่วไปเป็นอย่างมาก มีหุทิพย์ตาทิพย์ การใช้ กระแสดิจิตในการสื่อสารถึงกัน การสื่อสารผ่านสิ่งของหรือวัตถุวิเศษ ซึ่งทั้งหมดขึ้นอยู่กับพลังในกายของ

อมนุษย์ตนนั้น ๆ ด้วยที่จะมีความแข็งแกร่ง หรือศักดิ์ที่สูงต่ำต่างกันอย่างไร ซึ่งมีผลต่อการใช้พลังวิเศษต่าง ๆ

การสื่อสารระหว่างอมนุษย์ด้วยกัน จะสามารถสื่อสารกันด้วยพลังจิต ญาณ หรือพลังวิเศษของอมนุษย์ตนนั้น ๆ เอง ซึ่งในนวนิยายเรื่องรำยรักกิงรา ในตอนที่อิลวาซึ่งเป็นเทวกิงนรกำลังจะเดินไปพูดคุยกับดอกเตอร์หนุ่มซึ่งเป็นเหมราช แต่ด้วยสัญชาตญาณในการรับรู้ที่รวดเร็วกว่ามนุษย์ สามารถสื่อสารกันได้ในระยะเป็นสิบลเมตร ซึ่งแสดงให้เห็นอัตลักษณ์การสื่อสารของอมนุษย์ในการรับรู้ที่ไวกว่ามนุษย์หลายเท่า ดังข้อความ

...อิลวาเดินออกไปนอกบ้านเพื่อหาเหมราชที่กำลังง่วนอยู่กับแปลงดอกไม้ เหมราชหันมองด้วยสัญชาตญาณการรับรู้ที่ไวกว่ามนุษย์หลายเท่า เมื่อรับรู้ถึงการมาของอิลวา ทั้งอีกฝ่ายอยู่ห่างกันเกือบสิบลเมตรแท้ ๆ

เขาพยักหน้ารับเมื่ออิลวาส่งสายตาดอกเป็นนัยว่าต้องการคุยด้วย จากนั้นดอกเตอร์หนุ่มก็เดินมาหาอิลวา

(รำยรักกิงรา, ฌัฐกฤตา, 2557, น. 160)

อัตลักษณ์การสื่อสารของอมนุษย์ในการสื่อสารทางกระแสนจิต ญาณ ปรากฏในนวนิยายหลายเรื่อง นวนิยายเรื่องรำยรักกิงรา ในตอนที่มะลิซึ่งเป็นกิงนรี มายังโลกมนุษย์และกำลังถูกมนุษย์ทำร้าย จึงพยายามส่งเสียงเรียกขอความช่วยเหลือ แต่เสียงแวดล้อมดั่ง เธอพยายามส่งเสียงร้องเรียกเพื่อขอความช่วยเหลือ ถึงแม้จะเป็นเสียงที่เบาสำหรับมนุษย์ แต่สำหรับอมนุษย์นั้นสามารถรับรู้ได้ดี ไร้ขีดจำกัด ซึ่งแสดงให้เห็นถึงอัตลักษณ์การสื่อสารของอมนุษย์ ดังข้อความ

...น้ำตาแห่งความกลัวเอ่อคลอเบา เมื่อคิดว่าตนเองอาจถูกมนุษย์ใจทรามย่ำยีความกลัวทำให้หลอนฮึดฮัดอย่างแรงครั้งหนึ่ง ปากที่ถูกปิดอยู่เป็นอิสระชั่วคราวพอให้ร้องตะโกนได้

“คุณอิลวา”

เสียงร้องของหลอนดั่งไม้ดังก หากเทียบกับเสียงเพลงและเสียงงานวัดที่ดังกว่า แต่นั่นมันสำหรับมนุษย์ ไม่ใช่สำหรับเหมราชกับอิลวาที่การรับรู้เหนือขีดจำกัดของมนุษย์ทั้งสองได้ยินเสียงมะลิ

(รำยรักกิงรา, ฌัฐกฤตา, 2557, น. 185)

และในนวนิยายเรื่อง *ครุฑาล่าหัวใจ* มีการกล่าวถึงการสื่อสารของตัวละครมนุษย์ในลักษณะของการใช้กระแสดิจิทัลในการสนทนากัน ในตอนที่ครุฑมานซึ่งเป็นพญาครุฑ อาศัยอยู่ที่โลกมนุษย์และมรอาชีฟเป็นดารา ได้รับงานถ่ายแบบไว้ แล้วได้พบกับที่รัก ซึ่งเป็นมักกะลีผล และเป็นนางแบบน้องใหม่ ต้องมาถ่ายแบบร่วมกัน ครุฑมานสามารถรับรู้ได้ว่าที่รักเป็นนารีผลเนื่องจากได้กลิ่นหอมจากตัวที่รัก จึงมีการสนทนากันทางกระแสดิจิทัล ดังข้อความ

“สวีสวีคะ” นางแบบสาวหน้าใหม่ยกมือไหว้ครุฑมานด้วยท่าทางหวาดกลัว ดวงตาสุกใสจ้องมองพระองค์อย่างมีคำถาม แต่เมื่อพระองค์ทอดพระเนตรกลับไปหญิงสาวกลับมีอาการผะงឹกลื่นน้อยคล้ายตกใจก่อนจะหลุบตาต่ำ

บ๊ายบ๊าย! เธอยกมือไหว้ดี ๆ ไม่ได้ทำผิดอะไรเสียหน่อย ทำไมเขาต้องมองเธอราวกับเห็นเป็น ‘จำเลย’ แบบนี้ด้วย สายตาน่ากลัว ตัวโตน่ากลัว แถมยังชื่อน่ากลัวเหมือนพญาครุฑที่เธอเคยอ่านเจอในหนังสือตำนานหิมพานต์อีก

‘หรือเขาจะเป็นพญาครุฑกันนะ’ มักกะลีผลสาวคิดเล่น ๆ แต่แล้วกลับได้ยินเสียงซุ่มหัวนของชายหนุ่มตั้งก้องอยู่ในโสตพระสาท

‘ใช่ แม่ มักกะลี ข้าคือครุฑ’

สีหน้าราบเรียบเช่นเดียวกับสายตาที่เขาจ้องมองอยู่นั้นทำเอานางแบบสาวถึงกับนั่งอึ้ง พานคิดไปว่าเธออาจกลัวเขาจนหูผาด พระสาทหลอนจนคิดไปเองแน่ ๆ

‘เจ้าไม่ได้หูผาดหรือก ข้าอ่านใจเจ้าได้’ เสียงนั้นดังขึ้นอีกครั้งพร้อมกับมุมพระโอษฐ์ของพระองค์หยักยิ้มขึ้นอย่างเจ้าเล่ห์ ยิ่งเห็นท่าทางหวาดกลัวคล้ายลนลานของผลไม้สาว พระองค์ยิ่งนึกสนุก

มักกะลีผลสาวทำท่าจะเผยปากพูด ทว่าครุฑมานกลับทรงส่งกระแสดิจิทัลเข้าไปในความคิดของหญิงสาวเสียก่อน ‘ไม่ต้องพูด แค่คิดในใจข้าก็ได้ยินแล้ว’

(*ครุฑาล่าหัวใจ*, สมะระเรีย, 2557, น. 271)

จากข้อความข้างต้น เป็นอัตลักษณ์การสื่อสารกันระหว่างมนุษย์ ซึ่งเป็นการสนทนากันทางกระแสดิจิทัล โดยครุฑมานสามารถอ่านใจมักกะลีผลได้ จึงทำให้ได้ยินในสิ่งที่เธอคิดและตอบโต้ให้หล่อนได้ยินทางกระแสดิจิทัลด้วยเช่นเดียวกัน

นอกจากการสื่อสาร สนทนากันทางกระแสดิจิทัลจะเป็นอัตลักษณ์การสื่อสารของตัวละครมนุษย์แล้ว ยังสามารถใช้พลังจิตในการดลบันดาลผู้อื่นเห็นภาพเช่นเดียวกับที่ตนเองเห็นได้ ปรากฏในนวนิยายเรื่อง *มนตราราชสีห์* ในตอนที่มฤคินทร์ผู้นำแห่งราชสีห์ ซึ่งมีตาทิพย์เห็นเหตุการณ์ล่วงหน้า

และเห็นว่าตารากากำลังตั้งครุฑและจะกลายร่างเป็นกาฬสีหะ ซึ่งเป็นหนึ่งในราชสีห์ จึงได้ดลบันดาลให้ไกรสิทธิ์ ผู้เป็นตาได้เห็นภาพเดียวกันกับที่ตนเห็น จึงทำให้ไกรสิทธิ์ยอมรับในตัวตารกา ดังข้อความ

...มฤคินทร์ผู้นำแห่งราชสีห์ทั้งหลายตอบว่าไกรสิทธิ์แรง ๆ ก่อนชี้ตรงไปยังตารกา
สิ่งที่ไม่รู้ว่าเจ้าไกรสรราชสีห์คิดจะทำอะไร จึงดึงตารกาไปซ่อนไว้ด้านหลัง หากร้าย
มนตร์อะไรมาทำร้ายเมียเขา เขาจะได้รับเอาไว้อีก

แต่...มฤคินทร์ไม่ได้ทำอะไรไม่ดี ตรงข้าม เขากลับเห็นเรื่องดี เรื่องเป็นมงคลก่อน
ใครเพื่อน อาจเป็นเพราะเขามีดวงตาวิเศษจึงสามารถเห็นสิ่งที่สัตว์วิเศษตนอื่นไม่ทันเห็นได้
กระมัง

และเมื่อเขาเห็นแล้ว ก็บันดาลให้กาฬสีหะผู้เฒ่าได้เห็นอย่างที่เขาเห็นด้วย เรื่องราว
ยุ่งเหยิงของครอบครัวนี้จะได้จบลงเสียที

“นี่มัน..จริงหรือท่าน” ไกรสิทธิ์ที่เห็นภาพซึ่งมฤคินทร์แบ่งให้ชม ถาม และได้รับ
เพียงรอยยิ้มกับการตบแรง ๆ ที่ปากอีกหน

(มนตราราชสีห์, ลิข, 2557. น. 299)

อัตลักษณ์การสื่อสารระหว่างมนุษย์ด้วยกัน แต่จะเป็นการสื่อสารกันโดยอยู่ในสถานะที่
เป็นมนุษย์ทั้งคู่ นอกจากการสนทนากันซึ่งหน้าแบบตรงไปตรงมาแล้ว มนุษย์จะมีสัมผัสพิเศษ
บางอย่างที่มนุษย์ไม่มี คือ การสัมผัสถึงความปรารถนาดีหรือความริษยา ความชั่วร้ายที่เกิดขึ้นใน
ตัวมนุษย์จากการอยู่ใกล้หรือการสนทนา ซึ่งในนวนิยายเรื่อง มักกะลีที่รัก ได้กล่าวถึงในตอนแรกที่รัก
รับรู้ถึงความปรารถนาดีจากอันธพาล และไม่ทราบว่าเป็นอันธพาลก็เป็นมนุษย์เช่นกัน แต่อันธพาลรู้ว่าที่
รักคือมักกะลีผล เขาแสดงความห่วงใยเพราะเขารู้ดีว่าการที่มนุษย์ออกมาอยู่ยังโลกมนุษย์จะทำให้
อ่อนแรงลง และมีพลังน้อยลงจึงมีการเตือนที่รักและบอกกลาย ๆ ว่าเป็นพวกเดียวกัน ดังข้อความ
ต่อไปนี้

...“อย่ามัวแต่ดูแลกลัวไม่มากจนลืมนดูแลตัวเองนะครับ” คำพูดแสดงความห่วงใย
นั้นทำให้ที่รักละสายตาจากการที่เขาหันไปมองหนุ่มข้างบ้านอย่างแปลกใจ “สุขภาพเป็น
เรื่องสำคัญ ผมไม่อยากเห็นคุณไม่สบาย”

อันที่จริงหล่อนไม่คิดว่าเขาจะเป็นห่วงถึงเพียงนี้ แต่เมื่อเขามีน้ำใจก็ต้องน้อมรับ
เอาไว้

“ขอบคุณค่ะที่เป็นห่วง แต่ที่รักแข็งแรง ไม่ป่วยง่าย ๆ หรือ” หญิงสาวคุยให้เขา
ฟังอย่างไม่คิดว่าจะเสียหายอะไร “ตั้งแต่ที่รักมากรุงเทพฯ ที่รักยังไม่เคยป่วยเลยสักครั้ง”

“ไม่แน่หรือครับ คนต่างจังหวัดอย่างเรา ๆ บางครั้งมาอยู่ในเมืองที่มีแต่ฝุ่นควันก็ทำให้เราเป็นภูมิแพ้อากาศได้” เขายิ้ม ทว่าดวงตากลับมีแววประหลาดอย่างที่หญิงสาวก็ไม่สามารถอธิบายได้ว่าเขาปรารถนาดีต่อหล่อนจริง ๆ หรือมีอะไรแอบแฝง

“อย่ามองแบบนั้นสิครับ ผมก็พูดไปเรื่อยจากประสบการณ์ตัวเอง” อังณาหัวเราะร่วน “ผมเป็นภูมิแพ้กรุงเทพ ๆ นะครับ อยู่นาน ๆ ไม่ได้ ต้องกลับไปหาอากาศบริสุทธิ์ที่บ้านตัวเองประจำ”

(มักกะลีที่รัก, ผักบุ้ง, 2557, น. 267)

นอกจากนี้ อัตลักษณ์การสื่อสารของตัวละครมนุษย์ยังสามารถสื่อสารกันผ่าน**วัตถุวิเศษ** ดังที่ปรากฏในนวนิยายเรื่อง ร่ายรักกินรา ในตอนที่เจ้าชายอิศวราชซึ่งเป็นเทวकिनนรเรียกให้เจ้าชายครุฑมานซึ่งเป็นพญาครุฑ เพื่อต้องการความช่วยเหลือและร้องขอให้ทำตามสิ่งที่ต้องการ โดยเรียกผ่าน**ชนปีกสีแดง** ซึ่งเป็นของพญาเวไนยทรงประทานไว้ให้แก่ท้าวสครุฑผู้ปกครองเมืองเทวนาทकिनนร ตามคำสัญญาตั้งแต่ครั้งศึกครุฑยุคนาค ใช้สำหรับเรียกเพื่อต้องการความช่วยเหลือดังข้อความ

...เทวकिनนรจำแลงรีบบอกก่อนที่เหมราชจะคิดไปไกลว่าเขาอาจหาญใช้จอมพญาแห่งฉิมพลี แต่พอเหมราชรู้ว่าอิศวรหาหมายใจถึงใครก็ยังไม่วายสายหน้าอยู่ดี

“ฝันไปเถอะ ว่ารายนั้นจะยอมทำตามที่เจ้าร้องขอ”

“ไม่ต้องฝันหรือกเหมราช เพราะข้ามีสิ่งนี้อยู่” อิศวรตอบแล้วแบมือออกมาเบื้องหน้าก่อนจะใช้มนตร์เรียกชนปีกสีแดงดงมาให้ปรากฏบนฝ่ามือ มันเป็นปีกสีแดงที่ล้ำค่าหาที่เปรียบมิได้ เพราะมันเป็นของจอมพญาแห่งฉิมพลี...พญาเวไนย ครุฑผู้แก่แล้ว!

(ร่ายรักกินรา, ฦกรุกฤดา, 2557, น. 165)

การประกอบสร้างอัตลักษณ์ของมนุษย์ในป่าหิมพานต์จากตัวละครเอกในนวนิยายชุดหิมวันต์รัฐจวนในเรื่องของการสื่อสารนั้น มีการสื่อสารกันระหว่างตัวละครมนุษย์กับมนุษย์ และการสื่อสารระหว่างมนุษย์ด้วยกัน ซึ่งทั้งสองฝ่ายจะต้องมีวัตถุประสงค์ในการสื่อสารที่สอดคล้องต้องกัน การสื่อสารนั้นจึงจะประสบผลสำเร็จ การสื่อสารกับมนุษย์นั้นโดยส่วนใหญ่จะเป็นการสื่อสารผ่านความฝันและกระแสดิจิต ส่วนการสื่อสารระหว่างมนุษย์ด้วยกันนั้น จะเป็นการสื่อสารในลักษณะที่เหนือธรรมชาติโดยส่วนใหญ่ เป็นการสื่อสารในลักษณะที่มีพลังวิเศษ กระแสดิจิต และมีประสาทสัมผัสที่สามารถรับรู้ได้รวดเร็วกว่ามนุษย์ปกติ อีกทั้งยังสามารถสื่อสารกันผ่านวัตถุวิเศษได้อีกด้วย

2. การควบคุม/การครอบงำ

การควบคุม หรือการครอบงำ หมายถึง การมีอำนาจควบคุมหรือมีอิทธิพลไม่ว่าโดยทางตรงหรือทางอ้อม ในทางความคิดและการกระทำเพื่อให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ที่ต้องการ

การประกอบสร้างอัตลักษณ์ของมนุษย์ในป่าหิมพานต์จากตัวละครเอกในนวนิยายชุดหิมวันต์รัฐจวนพบการควบคุม หรือการครอบงำ ปรากฏเรื่องการใช้พลังจิตหรือกระแสจิตในการควบคุม มีการใช้มนตราทั้งการควบคุมและครอบงำสิ่งต่าง ๆ และมีการใช้วัตถุวิเศษ ซึ่งสามารถควบคุมได้ทั้งทางตรงและทางอ้อม โดยสามารถควบคุมได้ทั้งในด้านความคิด และการกระทำเพื่อให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ที่ต้องการ ตัวละครมนุษย์สามารถควบคุมได้ ไม่ว่าจะกระทำกับมนุษย์ หรือมนุษย์ด้วยกันเอง ซึ่งการใช้กระแสจิตและมนตราถือเป็นอัตลักษณ์ของมนุษย์ เนื่องจากมีพลังเฉพาะในกายอยู่แล้ว แต่สำหรับการใช้วัตถุวิเศษนั้น พบว่ามนุษย์มีเป็นส่วนใหญ่ แต่การใช้งานหรือพลังของวัตถุวิเศษจะแตกต่างกันไปตามเจ้าของวัตถุชิ้นนั้น ๆ

ลักษณะการควบคุมหรือการครอบงำด้วยกระแสจิต และมนตรานั้น โดยส่วนใหญ่ผู้ที่สามารถควบคุมด้วยกระแสจิตและใช้มนตราได้จะมีพลังกายที่เหนือกว่าผู้ที่ถูกควบคุม เช่น มนุษย์สามารถควบคุมมนุษย์ได้ หรือถ้ามนุษย์ควบคุมมนุษย์ด้วยกระแสจิตกันเองผู้ที่ถูกควบคุมย่อมอ่อนแอกว่า ต้อยกว่าหรือมีศักดิ์น้อยกว่า จากการศึกษา พบว่าในนวนิยายทุกเรื่องมีการควบคุม หรือครอบงำ ดังนี้

นวนิยายเรื่อง นิमितนาคา กล่าวถึงในตอนภูผายลัภพาตัววันวิสาไปเพื่อลวนลามและทำร้ายเธอ แต่นาคินทร์ซึ่งเป็นพยานาคได้เข้ามาช่วยเหลือวันวิสา และแสดงอิทธิฤทธิ์ให้ภูผายเห็น ทำให้ภูผายเกิดความกลัว และสติแตกยิงปืนไปที่นาคินทร์ แต่นาคินทร์ได้ใช้พลังจิตในการควบคุม ลูกกระสุนปืนให้หยุดพุ่งและหล่นลงพื้นในที่สุดและอีกตอนหนึ่ง เป็นตอนที่นาคินทร์ลงโทษภูผาย โดยมีการครอบงำด้วยพลังจิตให้ภูผายอ้าปาก และสูดรับควันพิษพยานาค เข้าไปในปอด เพื่อเป็นการลงโทษ ดังข้อความ

...”แกหลอกฉัน ผีพวกนี้ไม่มีจริง คอยดูนะไอ้พยานาค ฉันจะฆ่าแก”

เขาหันปลายกระบองปืนไปทางร่างของพยานาคในที่สุดแล้วลั่นไก แต่แทนที่กระสุนจะพุ่งเข้าหากลับถูกพลังที่มองไม่เห็นทำให้เข้าตามลำตัว ทุกอย่างเหมือนภาพสโลว์โมชันเมื่อกระสุนช้าลงเรื่อย ๆ จนถูกหยุดไว้กลางอากาศ พลังคล้ายกับคลื่นสะท้อนออกมาจากตัวพยานาคทำให้กระสุนค่อย ๆ บิดเบี้ยว กระสุนนัดแล้วนัดเล่าร่วงลงสู่พื้น

(นิमितนาคา, แก้วแต้ม, 2557, น. 204)

...พญานาคคำรามในลำคอ โนม้หัวลงจนอยู่ใกล้กับภูผาเพียงแคศึบ

“เจ้าโทษข้าไม่ได้นะภูผา ข้าให้โอกาสเจ้าแล้ว แต่เจ้าไม่ยอมรับมันไว้เอง คนเลวอย่างเจ้าเปรียบเสมือนบัวจมนโคลน ความตายยังกรุณาเกินไปสำหรับเจ้า ข้าขอให้เจ้าได้พบกับบาปกรรมที่กระทำชั่วชีวิต ได้เจอกับห้วงนรกอเวจีถึงจะ สาสสม”

...พญานาคอ้าปากพ่นควันสีขาวออกมา ภูผาคลายถูกบังคับให้อ้าปากขึ้น พริบตาเดียวควันนั้นก็ถูกสูดเข้าไปในปอดของเขาจนหมด ร่างของชายหนุ่มกระตุกอย่างแรงราวกับถูกไฟฟ้าชอร์ต มือสองข้างเกร็ง ดวงตาเบิกกว้างเหมือนตกใจสุดขีด สำหรับเขาแล้ว เหมือนถูกพลังแรงสูงพุ่งเข้ากระทก ภาพฉากแล้วฉากเล่า ความน่ากลัวนับร้อยนับพันพุ่งเข้าจู่โจม ชายหนุ่มตาเหลือกลานเมื่อได้มีโอกาสเห็นนรกอเวจีทั้งสิบแปดขุม

(นิมิตนาคา, แก้วแต้ม, 2557, น. 205)

นวนิยายเรื่องร้ายรักกนิรา มีปรากฏสัญลักษณ์ในการครอบงำหรือควบคุมด้วยกระแสนิจิต ในตอนที่อิลาซึ่งเป็นเทวกนิกรใช้การจ้องตาและสั่งการด้วยกระแสนิจิตให้งูไปงูให้มะลิกลัว ดังข้อความ

...“ทำงานให้ข้าแล้วข้าจะปล่อยเจ้า”

เขายื่นข้อเสนอ เจ้างูตัวนั้นพยายามดิ้น เมื่อรู้ว่าไม่สามารถหลุดรอดเงื้อมมือผู้มีอำนาจสูงกว่าตนได้ มันก็ยอมสยบให้เทวกนิกรแต่โดยดี

ชายหนุ่มจ้องลึกเข้าไปในดวงตามันแล้วสั่งด้วยอำนาจที่มีอยู่ ก่อนจะคลายกรงเล็บออกเพื่อให้มันไปจัดการตามคำสั่งของเขา เจ้างูโซคร้ายรีบเลื้อยไปตามคำสั่ง มันตรงไปยังสาวน้อยที่วิ่งเข้าไปในสวนและลึกมากขึ้นโดยไม่รู้ทิศทาง หวังเพียงจะหนีผู้ชายที่หักหาญน้ำใจหล่อนเท่านั้น

(ร้ายรักกนิรา, ญัฐกฤตา, 2557, น. 123)

และในตอนที่ เจ้าชายอิลวราชใช้พลังจิตเข้าไปอยู่ในจิตใจของมาลัยเอวเรศ และสร้าง ความฝันเพื่อเข้าไปสนทนากับนาง ให้เป็นไปความต้องการของเจ้าชาย ความว่า

...พระองค์ตรัสแล้วปิดพระเนตรลงอย่างเข้มซ้ำ จากนั้นจึงถ่ายทอดพลังที่แสนอบอุ่นสู่กายนาง ทำให้ดวงหน้าที่อิดโรยเริ่มดีขึ้นและที่มากไปกว่านั้น ทรงเข้าไปในจิตใจของนางอย่างที่ไม่เคยทำมาก่อน ด้วยการใช้อำนาจทะเลาะในการสร้างนิมิตที่เรียกว่า เทพสังหรณ์ เพื่อให้ นิมิตเห็นพระองค์!

(ร้ายรักกนิรา, ญัฐกฤตา, 2557, น. 333)

นวนิยายเรื่อง ครุฑาล่าหัวใจ มีการใช้กระแสจิตซึ่งเป็นอัตลักษณ์ของตัวละครมนุษย์ ในตอนที่ ครุฑมาน ซึ่งเป็นพญาครุฑ ใช้กระแสจิตในการดึงความทรงจำของเพียงหงส์ที่มีเกี่ยวกับ พงศธรซึ่งเป็นอดีตคนรักของเพียงหงส์ เนื่องจากสัมผัสได้ว่าเพียงหงส์มีความผิดปกติเมื่อพบผู้ชายคนนี้ ดังข้อความ

...ครุฑมานมีพระเนตร พระกรรณ และประสาทสัมผัสไวกว่ามนุษย์หลายเท่า ทรงรับรู้ได้ตั้งแต่แรกแล้วว่าเพียงหงส์มีอาการผิดปกติเมื่อผู้ชายที่ชื่อพงศธรก้าวเข้ามาในห้องแต่งตัว จึงทรงดึงความทรงจำเกี่ยวกับผู้ชายคนนั้นมาจาก เพียงหงส์ และเมื่อทรงรับรู้ ว่าผู้ชายคนนั้นหลอกลวงและมองเพียงหงส์เป็นแค่สะพานที่ใช้ทอดข้ามผ่านเพื่อหวังผลประโยชน์ พระองค์ถึงกับเดือดดาล

(ครุฑาล่าหัวใจ, สมะเรียว, 2557, น. 166)

การใช้มนตราในนวนิยายเรื่อง มนตราราชสีห์ ปรากฏในตอนที่เกิดโกลีตโกคินซึ่งเป็น ไกรสรนาครา ต้องการทำร้ายดารกาซึ่งเป็นมนุษย์ที่มีหัวใจของกาฬสีหะอยู่ครั้งหนึ่ง โดย ใช้มนตรา ในการทำให้ดารกาลอยอยู่ในอากาศ ส่งเสียงไม่ได้ และทำให้เกิดบาดแผลบนร่างกาย ดังข้อความ

...เกิดโกลีตโกคินเลื้อยพาดารกาขึ้นไปบนฝั่ง และทันทีที่ร่างงูนั้นพ่นน้ำเขาก็กลายร่าง เป็นสิ่งผสมได้อย่างน่าอัศจรรย์ แต่ดารกาไม่มัวตื่นเต้นตกใจกับความประหลาดของเขา เพราะสิ่งที่เธอทำทันทีที่หางของเกิดโกลีตโกคินไม่ได้รับดธาเธอเอาไว้อีกต่อไปแล้วก็คือรีบวิ่งหนี ไปให้พ้น

แต่เธอวิ่งออกไปได้เพียงไม่กี่ก้าว ร่างของเธอก็ลอยขึ้นไปในอากาศ เพ้าเธอวิ่ง แต่ร่างไม่ขยับเคลื่อนที่อีกต่อไป หลิงสาวดินฮึดฮัดทั้งโมโหทั้งกลัว เธอร้องเรียกสิ่งทีไป หลายครั้ง ทว่าไม่มีเสียงออกจากลำคอเลย แล้วแบบนี้เขาจะหาเธอเจอได้อย่างไร...

ดวงตาสีเหลืองของเกิดโกลีตโกคินมองร่างซึ่งถูกอาคมเขาเหนี่ยวรั้งเอาไว้กลางอากาศ อย่างมีความสุข เขายื่นเท้าหน้าข้างขวาออกไปข้างหน้าแล้วตัวตกลง ทันใดนั้นแขนซ้ายของ ดารากาก็เจ็บแปลบ เมื่อเธอหันไปมองก็พบว่ามียอยกริตยาวที่แขนข้างนั้นไม่ลึกลง เหมือน เกิดโกลีตโกคินแค่ต้องการทำให้เธอเจ็บไม่ต้องการทำให้ถึงตาย

(มนตราราชสีห์, ลิซ, 2557, น. 315)

ตอนที่ สิงห์คักคาเข้ามาทำร้ายครอบครัวของตารกา จนพ่อและแม่ของเธอเสียชีวิต สิงห์ ซึ่งเป็นกาฬสีหะและคนรักในอดีตของตารกา ได้เข้ามาช่วยเหลือตารกาให้รอดพ้นจากความตาย แต่ในขณะที่สิงห์ช่วยเหลือตารากาก็ได้เห็นความทุกข์ใจ และความเศร้าโศกเสียใจของตารกา จึงทำให้ สิงห์ต้องรำยมนตร์ให้เธอกลับ เพื่อคลายจากความทุกข์นั้น ดังความว่า

...จนสุดท้ายก็เป็นสิ่งที่ทนเห็นน้ำตาของเธอไม่ได้อีก เขาท่องมนตร์แล้วเป่าเบา ๆ
เมื่อลมจากปากต้องร่างในอ้อมแขน เธอก็ผล็อยหลับไปโดยน้ำตายังคงไหลเปียกแผ่นอกเขา
(มนตราราชสีห์, ลิข, 2557, น. 16)

และในตอนที่ยิงห์มาช่วยรำยมนตร์เพื่อคลายความเจ็บปวดให้กับภุชคะ ซึ่งเป็น สิงห์คักคาที่ถูกสะกดให้อยู่ในร่างของหญิงชรา นั่นคือร่างของแม่ตารกา เพื่อคอยดูแลตารกา ไม่ให้สิงห์ ผสมอื่น ๆ มาทำร้ายตารกาได้ และเพื่อเป็นการชดใช้ที่ทำให้พ่อและแม่ของตารกาเสียชีวิต ภุชคะจึง ถูกสิงห์สะกดให้อยู่ในร่างของแม่ตารกา ดังข้อความ

...สิงห์ยื่นมือออกไปข้างหน้า แล้วรำยมนตร์วิเศษที่อาจารย์ของเขาสั่งสอนมา
ลำแสงสีเงินมีประกายระยิบระยับเกิดเป็นสาย ตรงจากนิ้วชี้ของเขาไปยังร่างของ
หญิงชราที่หมอบราบอยู่บนเตียง
ลำแสงจากมนตราของเขานั้นส่งให้ร่างกายเจ้าภุชคะ สิงห์คักคาผู้โง่เขลาสบายขึ้น
มันยิ้มได้เป็นครั้งแรกในรอบปี ทว่ารอยยิ้มของมันนั้นจางหายไป เมื่อลำแสงมนตราดับวูบ
ลงอย่างรวดเร็ว เร็วเกินไป!
(มนตราราชสีห์, ลิข, 2557, น. 24)

ในนวนิยายเรื่องมนตราราชสีห์ ปรากฏการใช้มนตราค่อนข้างมาก โดยเฉพาะตอนที่สิงห์ ใช้มนตราเพื่อรำยมนตร์ให้ตารกาคลายจากความทุกข์ และความเศร้า ดังข้อความ

...สิงห์ทรุดกายลงนั่งยอง ๆ อยู่ข้างฟูก มือใหญ่ยกขึ้นแตะ พวงแก้มนุ่ม รับรู้ได้ว่า มันร้อนผะผ่าว สิงห์รำยมนตร์ง่าย ๆ ออกมาบทหนึ่ง ส่งความเย็นสบายออกมาจากปลาย
นิ้ว ความสบายจากมนตร์ของเขาทำให้คิ้วที่ขมวดของเธอคลายออก ร่างที่กระสับกระส่าย
ไม่สบายเนื้อสบายตัวเริ่มผ่อนคลาย และหลับ..ฝันดี

(มนตราราชสีห์, ลิข, 2557, น. 48-49)

...ความในใจของผู้ชายแปลกหน้าซึ่งถูกมองว่าเป็นคนร้าย คนเลว มิได้ส่งผ่านเข้าไปสู่โสตประสาทของคนที่ถูกสะกดด้วยมนตราให้หลับไหลเลย

(มนตราราชสีห์, ลิข, 2557, น. 71)

นอกจากจะใช้มนตราเพื่อคลายความทุกข์โศกแล้ว ยังสามารถเสกสิ่งของต่าง ๆ ขึ้นมาได้ด้วย ในตอนที่สิงห์เสกเครื่องนุ่งห่ม คือ ผ้านุ่งและผ้าห่มให้กับตารกา ตอนที่มืออยู่เมืองหิมพานต์ ดังความว่า

...สิงห์เสกผ้านุ่งและผ้าห่มผืนใหม่มาให้ตารกาสองผืน ผ้านุ่งสีม่วง ส่วนผ้าแถบสีโตก ตารการีบนุ่งห่มผ้าวอย่างรีบเร่ง แต่ก็น่าประหลาดใจทั้ง ๆ ที่ไม่เคยสวมใส่อะไรแบบนี้มาก่อน ทว่าทำไมเธอจึงนุ่งห่มได้อย่างถนัดถนี่

(มนตราราชสีห์, ลิข, 2557, น. 145)

มนตรายังสามารถรักษา อาการต่าง ๆ ได้ ในตอนที่สิงห์รักษารอยแผลจากการถูกน้ำร้อนลวกบนใบหน้าของตารกาซึ่งคือตารกาในอดีต จนทำให้เธอมีหน้าตาอัปลักษณ์ ให้หายและกลับมามีใบหน้าซึ่งงดงามดังเดิม อีกทั้งยังร้ายมนตร์ให้มีใบหน้าซึ่งงดงามแบบนี้ตลอดไปโดยไม่เปลี่ยนแปลงไปตามกาลเวลาอีกด้วย ดังข้อความ

...เพราะเล็งเห็นความไม่สบายใจของเธอเช่นนี้ สิ่งจึงไม่ลังเลเลยที่จะร้ายมนตร์วิเศษเพื่อลบเลือนรอยแผลบนใบหน้าของเธอ และยังร้ายมนตร์รักษาความงดงามของเธอเอาไว้ให้คงทน ไม่ว่าเธอจะอายุเท่าไร ใบหน้าและผิวกายของเธอจะยังคงสดใส เป็นความน้อยของเธอตลอดไปอีกด้วย

(มนตราราชสีห์, ลิข, 2557, น. 264)

เช่นเดียวกับนวนิยาย เรื่องร้ายรักกินรา ที่มีการใช้มนตราในการรักษาอาการต่าง ๆ ในตอนที่อิลวา เทวกินนร ใช้มนตร์วิเศษเพื่อช่วยเหลือและรักษามะลิให้หายจากการถูกงูกัด ดังข้อความ

...เข้าปลดสร้อยคอหล่อนออกแล้วส่งมันให้เหมราช จากนั้นก็ร้ายมนตร์วิเศษลงบนเรือนร่างหล่อนอีกครั้ง คราวนี้มันได้ผลผงแก้วเจียรระโนถูกโปรยลงบนร่างหล่อน มันระยิบระยับงามจับตาและแทรกซึมลงไปสู่ผิวกายหล่อน เพื่อดึงเอาพิษที่ค้างอยู่ออกให้หมด

บาดแผลที่ถูกงัดก็ค่อย ๆ ประสานกันแต่เขาจงใจเหลือร่องรอยไว้ เพื่อไม่ให้หล่อนสงสัย ตอนที่ตื่นขึ้นมา

(ณัฐกฤตา, 2557, น. 127)

และในเรื่อง ครูฑาล่าหัวใจ ปราบกฏการร้ายมนตร์เพื่อรักษาอาการบาดเจ็บด้วยเช่นกัน ในตอนที่ครุฑมานซึ่งเป็นพญาครุฑ ร่ายเวทเอาไว้เพื่อชะลอพิษในตัวเพียงหงส์ เพื่อรอเวลาที่จะไปนำ ยาถอนพิษมารักษาอาการ ความว่า

...พระองค์ทรงต้องร่ายเวทเอาไว้เพื่อชะลอพิษที่กำลังกระจายเข้าสู่หัวใจหญิงสาว ให้มันทำงานช้าลง อีกทั้งงูสีน้ำตาลแดงนี้จะช่วยป้องกันหญิงสาวจากอะไรก็แล้วแต่ที่หมาย จะเข้ามาทำร้ายนางระหว่างที่พระองค์ไม่อยู่

(สะมะเรีย, 2557, น. 216)

นวนิยายเรื่อง มั๊กกะลีที่รัก ปราบกฏการใช้มนตราเช่นเดียวกันในตอนที่คนธรรพ์ ได้จับตัวที่รัก ซึ่งเป็นนารีผล กลับไปยังป่าหิมพานต์และต้องการตัวเธอ จึง**ร่ายมนตร์โดยการวาดนิ้ว และใช้สายตา ก็ทำให้เสื้อผ้าของที่รักขาดออกอย่างง่ายดาย** ดังข้อความ

...คนธรรพ์หนุ่มกวาดตาสำรวจเรือนร่างของมั๊กกะลีผลแสนงามที่ตนตกหลุมรักมา ตั้งแต่เห็นหล่อนยังหลับตาคุ้ยเข้าอยู่บนต้น เขาจดจำได้ว่าทรงอกอวบอิมของหล่อนสวยงามเพียงไร และเขาก็อยากให้เห็นให้แน่ใจว่ามันยังไม่ได้บอบช้ำไปเพราะน้ำมือมนุษย์
เพียงแค่อคิดในสิ่งที่ปรารถนาและตัวนิ้วมือเบา ๆ กรีดลงกลางอากาศ มนตราของเขา ก็ทำให้บริเวณหน้าอกของชุดเจ้าสาวสีขาวบริสุทธิ์ขาดออกตามทิศทางนิ้ว

ผลไม้สาวตกใจ ก้มหน้ามองลงต้น ๆ แล้วรีบยกมือขึ้นกอดไหล่ตัวเองเพื่อปกปิด ทรงอกไว้อย่างหวงแหน

(มั๊กกะลีที่รัก, ผักบุ้ง, 2557, น. 425)

...ผลไม้สาวหันไปเผชิญหน้ากับเขาอีกครั้ง กอดผ้าผืนนั้นแน่นขึ้นและรู้สึกที่ตัวเอง ยังโชคดีที่มีขนยาวพอจะปกปิดไปถึงต้นขา แต่การที่เขาใช้สายตาร้อนแรงกรีดของกางเกง
ผ้าลูกไม้เนื้อบางของหล่อนออกช้ำ ๆ ทั้งซ้ายขวา รอยยิ้มเสเพลบนใบหน้าหล่อเหลาก็ทำให้ผลไม้สาวถอยกรูดไปชิดผนังห้องนอนในรุกขวิมานทันที

(มั๊กกะลีที่รัก, ผักบุ้ง, 2557, น. 246)

นวนิยายเรื่องร้ายรักกินรา ปรากฏการใช้มนตราของเทวกินนร ดังในตอนทีอิลวาได้ร้ายมนตร์สะกด เพื่อให้หญิงสาวผู้ที่ต้องมนตร์ตอบคำถามตามความเป็นจริง แต่เมื่อหญิงสาวตอบปฏิเสธ เขาจึงรู้ว่าหล่อนไม่ใช่มนุษย์ เพราะสามารถทำลายมนตราได้ ดังความว่า

...“บอกฉันสิว่าบ้านเธออยู่ที่ไหน” อิลวาถามและคิดว่าจะได้คำตอบที่แท้จริง เพราะมนตร์สะกดถูกร้ายออกไปแล้ว แต่เขาต้องตกตะลึงที่หล่อนไม่คล้อยตาม แถมยังสามารถปฏิเสธคำถามของเขาได้ด้วย

“ไม่...”

คำตอบของหล่อนทำให้อิลวากับเหมราชหันมองหน้ากัน

(ร้ายรักกินรา, ฌัฐกฤตา, 2557, น. 46)

และเทวกินนรสามารถร้ายมนตร์เพื่อปกป้องอาณาเขตของตนเอง และสามารถป้องกันมนตร์วิเศษของชาวหิมพานต์ได้

...อิลวาขยับปีกและกางแขนทั้งสองข้างออก ฝุ่นผลสีทองพลันโปรยออกเป็นวงกว้าง ละอองของมันพุ่งกระจายไปทั่วบริเวณ กินอาณาเขตกว้างปกคลุมบ้านสวนหิมาวลัยไว้ทั้งหมดพร้อมกับมนตร์วิเศษที่เปรีโยออกมาด้วยน้ำเสียงอันไพเราะของเทวกินนร

หมอกมืด อำพราง เงามสลัว

ใต้ฟ้า จดพสุธา จักหาไม่พบ

ด้วย ‘มนตร์คลอนหมอก’ นี้จะไม่มีใครได้สามารถใช้มนตร์วิเศษอื่นมองทะลุทะลวงผ่านเข้ามาได้ อำนาจมนตร์วิเศษได้กั้นกันอำนาจ ไต ๆ ก็ตามที่อาจตามมาจกหิมพานต์

(ร้ายรักกินรา, ฌัฐกฤตา, 2557, น. 72)

นอกจากเทวกินนรแล้ว กินรีก็สามารถใช้มนตร์วิเศษได้ ดังตอนที่มาลัยเยาวเรศมาโลกมนุษย์เพื่อหนีการแต่งงาน จึงถอดปีกกินนรซ่อนไว้และร้ายมนตร์สะกดไว้ไม่ให้ใครเห็น ความว่า

...เขาบินโฉบลงมาโดยไม่มีใครเห็นแม้แต่คนเดียวและหยุดยืนข้างพัทธสีมาพร้อมกับมองเห็นปีกดงามคู่หนึ่งถูกซ่อนไว้ด้วยอำนาจมนตร์วิเศษ...

วิศรุตพบปีกของเจ้าหญิง ซึ่งถูกซ่อนไว้ด้วยอำนาจของมนตร์วิเศษของมาลัยเยาวเรศ

(ร้ายรักกินรา, ฌัฐกฤตา, 2557, น. 94)

และในตอนที อิลวา เทวकिनร ใช้มนตร์วิเศษชั้นสูงเพื่อร้ายมนตร์ให้มะลิหลับ เนื่องจากมะลิมีของวิเศษที่คอยปกป้องมนตร์ต่าง ๆ ได้จึงทำให้อิลวาต้องใช้มนตร์วิเศษชั้นสูง และเพื่อปลดสร้อยคอ อีกทั้งตามหาความจริงและพิสูจน์ให้รู้ว่าแท้จริงแล้วมะลิเป็นใครในหิมพานต์ ดังข้อความ

...หล่อนถามกลับต่อเสียงนั้น แต่เสียงถามหาได้หลุดออกจากปากไม่ มันกลายเป็น แค่เสียงงมำที่ฟังไม่ออก ผู้มาเยือนไม่ตอบแต่กลับใช้มนตร์ชั้นสูง เพื่อดึงหล่อนให้หลับ และเลิกต่อต้านเขา โดยที่เขามั่นใจว่ามนตร์สูงระดับนี้ สามารถข้ามผ่านอำนาจของสร้อยที่ หล่อนสวมอยู่ได้แน่!

“เจ้าเอาชนะเราไม่ได้หรอก” อิลวาบอกแล้วส่งกระแสพลังที่เข้มแรงมากกว่าเข้าไป หล่อน มะลิก็อผล็อยหลับไปในทันที

(ณัฐกฤตา, 2557, น. 115)

...เขาจึงไล่ปลายนิ้วลงไปบนสร้อยคอหล่อนแล้วหยุดลงตรง อัญมณีที่อยู่กึ่งกลาง สร้อย แรกที่ปลายนิ้วสัมผัสโดนพลังบางอย่างเหมือนกับกระแสไฟก็มีปฏิกิริยากับเขาทันที มันพยายามผลักต้นและต่อต้านไม่ให้เขาแตะต้อง บ่งบอกได้ดีว่าสร้อยเส้นนี้มีอำนาจวิเศษ คุ่มครองอยู่จริง

(ร้ายรักกินรา, ณัฐกฤตา, 2557, น. 116)

...ฝ่ายมะลิที่โดนมนต์วิเศษร้ายเข้าไปใส่ย่นร่างกับต้นไม้พยายามผีนยีนแต่หล่อนกลับไม่ สามารถต้านทานอาการง่วงงุนที่ห้อมล้อมเอาไว้ได้ ร่างรูตลงนั่งกับโคนต้นไม้ พร้อมกับสติรับรู้เริ่ม เลื่อนรางเต็มทน แต่ก็ยังแข็งใจผีนลืมตาให้ได้ แล้วตอนนั้นเองที่หล่อนเห็นอิลวา...

(ร้ายรักกินรา, ณัฐกฤตา, 2557, น. 124-125)

นวนิยายเรื่องครุฑาล่าหัวใจ มีปรากฏการใช้มนตราเช่นกัน ดังในตอนทีครุฑมานซึ่งเป็น พญาครุฑ มาเที่ยวเล่นและอาศัยอยู่ในเมืองมนุษย์ มีการร้ายมนตร์เพื่อกำบังกายของตนเองไม่ให้ มนุษย์เห็นในขณะที่กำลังโฉบบินอยู่บนท้องฟ้า ความว่า

...ครุฑมานทรงโฉบบินอยู่บนท้องฟ้าโดยร้ายมนตร์กำบังกายเสียเป็นส่วนใหญ่ เพราะไม่ยอมให้มนุษย์แตกตื่นเมื่อเห็นพระวรกายของพระองค์ ครุฑมานทรงบินร่อนอยู่บนท้องฟ้าไม่นานนัก ก่อนจะตรงไปยังเทือกเขาสลับซับซ้อน

(ครุฑาล่าหัวใจ, สมะเรีย, 2557, น. 44)

และหลังจากที่ครุฑมานกลับจากเมืองหิมพานต์แค่เพียงไม่นานใช้เวลาในดินแดนหิมพานต์ไม่กี่ชั่วโมง เวลาในโลกมนุษย์นั้นแตกต่างกัน ก็ผ่านไป 3 เดือน หากไม่ใช่เวทเหนือกาลเวลา ในตอนนี้เพียงหงส์คงมีอายุ 60 ปีแล้วจึงทำให้ครุฑมานต้องร้ายเวทเหนือกาลเวลา เป็นการ**ใช้เวทเหนือกาลเวลา**ของครุฑมานเพื่อกลับมาพบเพียงหงส์ในเวลาที่เป็นปกติและต่อเนื่องในโลกมนุษย์ดังข้อความ

...ครุฑมานยอมขัดคำสั่งแอบใช้เวทเหนือกาลทั้งที่รู้ว่าการใช้โดยไม่มีเหตุอันควรนั้นมีความผิด แต่ทรงฝืนภูมุนั้นก็เพราะพระองค์อยากพบเพียงหงส์ตอนที่นางยังสาวอยู่ยังงั้นละ หากการเสด็จกลับมายังเมืองมนุษย์อีกครั้ง แต่ต้องพบเพียงหงส์ที่ชราจนผิวหนังหย่อนยานคงเป็นเรื่องที่ไม่น่าอภิรมรมย์เท่าใดนัก

(สมะเรีย, 2557, น. 63)

ในตอนที่ครุฑมานมาหาเพียงหงส์ที่บ้านเพื่อขอเป็นดาราในสังกัด เพราะเพียงหงส์ได้ให้นามบัตรและเชิญชวนไว้ หลังจากทีตกลงเป็นดาราในสังกัดกันเรียบร้อย ครุฑมานต้องย้ายเข้ามาอาศัยอยู่ที่บ้านของเพียงหงส์ ครุฑมานจึง**ใช้มนตร์ในการเคลื่อนย้ายสิ่งของ**ของครุฑมานจากคอนโดมิเนียมมาไว้ที่รถ ด้วยวิธีการกะพริบตา ดังข้อความ

...“ข้าไม่จำเป็นต้องกลับไป อาภรณ์และของใช้ต่าง ๆ ของข้าอยู่ในรถเรียบร้อยแล้ว” แค่พระองค์กะพริบพระเนตร ข้าวของเครื่องใช้จากคอนโดมิเนียมก็มาอยู่ในรถอย่างรวดเร็ว

(ครุฑาล่าหัวใจ, สมะเรีย, 2557, น. 72)

มนตรายังสามารถเนรมิตเครื่องแต่งกายได้ ปรากฏในตอนที่ครุฑมาน จะพา เพียงหงส์ไปยังเมืองหิมพานต์ จึงร้ายมนตร์เพื่อเปลี่ยนเครื่องแต่งกายให้กับเพียงหงส์ก่อนจะเข้าสู่ดินแดนหิมพานต์ ความว่า

...พระองค์ผ่ายพระหัตถ์ขึ้น ก่อนจะมีแสงสีทองทอหุ้มร่างกายเพียงหงส์เอาไว้
เสื่อผ้าในร่างกายของหญิงสาวอันตราหายไป แทนที่ด้วยชุดไทยเกาะอกสีเขียวมรกต
สวมทับทรวงทำจากพลอยนพเก้างดงามแล้วห่มทับด้วยสไบกรองทองผืนบางพาดสังวาล
เส้นเล็กขนานไปกับสไบผ้าถุงเนื้อนิ่มสีเดียวกับเกาะอกมีเข็มขัดทองคำทับ กำไลข้อมือและ
กำไลข้อเท้าทำจากทองคำแท่งงาม ผมยาวสลวยถูกเสยไปด้านหลังแล้วสวมกรรเจียกหูทั้ง
สองข้าง หญิงสาวนั่งงับกับการเปลี่ยนแปลงของตนเองราวกับหน้ามือเป็นหลังมือ

(ครุฑาล่าหัวใจ, สมะเรีย, 2557, น. 340)

อัตลักษณ์การควบคุม หรือครอบงำของตัวละครมนุษย์ นอกจากจะมีเรื่องการใช้
 กระแสจิต พลังจิต การใช้มนตราแล้ว อีกสิ่งหนึ่งสำคัญที่ปรากฏก็คือ วัตถุวิเศษที่เป็นเครื่องช่วย
 ควบคุม หรือครอบงำสิ่งต่าง ๆ อีกทั้งยังมีอิทธิฤทธิ์ที่สามารถช่วยรักษาอาการต่าง ๆ ได้ ซึ่งวัตถุวิเศษนี้
 อาจจะเป็นสิ่งที่ติดตัวมาตั้งแต่กำเนิดหรือเป็นสิ่งของที่มีผู้มอบให้ และวัตถุวิเศษเหล่านั้นจะเป็น
 สิ่งสำคัญที่จะบอกความเป็นตัวตน ใช้เป็นเครื่องรางป้องกันอันตราย ใช้ในการรักษาอาการบาดเจ็บ
 และเป็นพลังชีวิตได้

นวนิยายเรื่อง นิมิตนาคา มีปรากฏวัตถุวิเศษ นั่นคือ **ลูกแก้วสีเขียวใส ที่เปล่งประกาย**
เจิดจ้า ซึ่งเป็นวัตถุวิเศษ คือ ดวงจิตของพญานาค ซึ่งลูกแก้วนี้ได้ช่วยให้งามเนตรและวันวิสาขีชีวิต
 อยู่ต่อ และถือเป็นวัตถุวิเศษที่อยู่ในตัววันวิสา ทำให้วันวิสาเห็นภาพและรู้เหตุการณ์ล่วงหน้าก่อนที่จะ
 เกิดเรื่อง ๆ ขึ้นจริง ดังข้อความ

...“ฉันจะเป็นใครก็ช่าง รู้แค่ว่าฉันหวังดีกับหนู ต่อไปต้องระวังตัวให้มากรู้ไหม
เพราะหนูมีสิ่งที่มีค่าอยู่ในตัว”

เด็กหญิงแบมือออกเมื่อรู้สึกถึงไออุ่นที่แผ่ซ่าน กลางอุ้งมือซึ่งควรจะว่างเปล่าบัดนี้มี
ลูกแก้วสีเขียวใสวางอยู่ ลักษณะของมันคล้ายกับลูกแก้วของเด็ก ๆ แต่ต่างกันตรงที่ว่า
มีสีเขียวเจิดจ้าเปล่งประกายออกมาตลอดเวลา เด็กหญิงยิ้มอย่างถูกใจ

สวยจังเลยคะคุณน้า...นี่คืออะไรคะ ทำไมหนูถึงมีของอย่างนี้ด้วย”

“มันอยู่กับหนูมาหลายปีแล้ว”

(นิมิตนาคา, แก้วแต้ม, 2557, น. 13)

...นาคินทร์เหลือบมองหญิงสาวข้างกาย เหตุการณ์ทั้งหมดเปรียบเสมือนตราบาป
 เพราะความตื้อตึงจึงเป็นต้นเหตุให้สามภรรยาคนหนึ่งต้องพลัดพรากจากกัน ครุฑเกเรทำร้าย
 ตริภพจนปางตาย ขณะที่งามเนตรเองก็บาดเจ็บสาหัส เขารู้จากภรรยาว่าในร่างกายของ

หล่อหน้ามีดวงจิตอันแสนบริสุทธิ์อีกหนึ่งดวง นั่นก็คือวันวิสา แต่ดวงจิตพญานาคมีเพียงหนึ่ง ส่วนลึกในใจเขาภาวนาให้ตรีภพเป็นคนดี ยอมเสียสละทุกอย่างเพื่อภรรยาและสุดท้ายชาย หนุ่มก็ทำเช่นนั้น

“ผมรักงาม เธอคือชีวิตของผม ได้โปรดมอบดวงจิตพญานาคเพื่อช่วยเธอ”

(นิมิตนาคา, แก้วแต้ม, 2557, น. 226)

ของวิเศษที่มีฤทธิ์ในลักษณะการเติมพลังให้ชีวิต มีชีวิตยืนยาว ปรากฏในนวนิยายเรื่อง ร่ายรักกินรา นั่นคือ เทียนสวรรค์ ซึ่งเป็นผลไม้วิเศษที่อยู่บนสวรรค์ เมื่อกินเข้าไปแล้วจะทำให้มีอายุ ยืนยาว พบในตอนที่เจ้าชายอิศวรราชมาร่วมงานแต่งงานของเหมราชกับนุจรี ซึ่งนุจรีเป็นมนุษย์จะมีช่วง ชีวิตที่สั้นกว่าชาวหิมพานต์มาก จึงนำเทียนสวรรค์มามอบให้นุจรีกิน เมื่อกัดกินหนึ่งคำ ผลไม้จะ อันตรธานหายไปแต่จะทำให้ผู้ที่กินมีชีวิตที่ยืนยาวขึ้น

...”นี่เรียก ‘เทียนสวรรค์’ เราไม่เคยเห็นหรอก เพราะมันอยู่บนสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ แต่เสด็จแม่ของเราเคยเล่าประทานให้ฟังว่า บนสวรรค์มีผลไม้ทิพย์มากมาย หนึ่งในนั้นมี ผลไม้วิเศษที่อยู่บนต้นได้โดยไม่มีขั้วติดกับต้นไม้ ลูกของมันกลมเกลี้ยง ผลสีส้มฉ่ำฉ่ำอมชมพู เป็นผลไม้วิเศษเมื่อกินเข้าไปแล้วจะทำให้อายุยืนยาว ว่ากันว่าแม่เมื่อราตรีมาเยือนเทียน สวรรค์ก็มองเห็นได้ในความมืด สมกับชื่อของมัน เพราะฉะนั้นมันจึงส่องสว่างและเป็นเปลว ชีวิตที่ยืนยาวให้แก่ผู้ที่กินมันเข้าไป”

“เทียนสวรรค์” นุจรีพึมพำกับผลไม้ในมืออย่างไม่อยากเชื่อ

เจ้าชายอิศวรราชเองก็ไม่อยากเชื่อเหมือนกัน แต่ที่ไม่อยากเชื่อก็คือฤชิตนั่นไปเอา มันมาได้อย่างไร แล้วก็ทำให้พระองค์เริ่มคิดว่า หรือฤชิตจะไม่ใช่อุชิตเป็นเทพจำแลงมา แต่ว่าฝ่ายนั้นไม่ยอมพูดอะไรมากแล้วยังทรงประทานผลไม้ให้นุจรีอีก ก็คงต้องทำเป็นปล่อย เลยตามเลยทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ไปเท่านั้น

“เจ้ากตสัปดาห์ก็แล้วกัน” ตรัสถึงณะ

“แต่จะดีหรือคะ ของสวรรค์”

นุจรีลิ่งเลสบตากับเหมราชครั้งหนึ่ง ฝ่ายนั้นก็เป็นกังวลเหมือนกัน เพราะยังเป็น ผลไม้วิเศษ ก็ยังไม่ควรแตะต้อง เหมือนคราหญาทุสะของพญาฉัททันต์ แตะเข้าไปนิดเดียวก็ ได้เรื่องเลย

“ไม่เป็นไรหรอก เพราะเทียนสวรรค์ หากกัดกินแม้เพียงคำเดียวมันก็จะหายไป”

เจ้าชายตรัสตอบแล้วอธิบายเพิ่ม “ชาวสวรรค์...เทพแห่งสรวงสวรรค์ทรงมีชีวิตด้วยบุญ บารมีของพระองค์ที่กระทำไว้ การหมกตบฏของเทพเรียกว่าการจตุ แต่มีเทพบางองค์ที่อยาก

ประวิงเวลาการจตุให้ช้าลงก็จะสังสมบารมีของพระองค์เป็นระยะ ๆ แล้วเทียบสวรรค์ก็เป็นอีกหนึ่งตัวช่วย”

หญิงสาวชาวมนุษย์เหลือบมองเหมมราชเหมือนขอคำตอบเพราะฝ่ายนั้นพยักหน้าให้หล่อนก็ยกมันขึ้นมากัดกินหนึ่งคำพอกลิ้นมันลงไปเจ้าผลไม้ที่อยู่ในมือก็อันตรธานไปตามที่เจ้าชายอิหฺวราชบอกไม่มีผิด

“หายไปแล้ว” หล่อนพึมพำเบา ๆ

“ที่นี้ชีวิตของเจ้าก็จะยืนยาวขึ้น เพื่อครองคู่อยู่กับเหมมราช” เจ้าชายอิหฺวราชทรงสรุปผลของผลไม้พิเศษ ทั้งที่ยังแคลงพระทัยเกี่ยวกับตัวตนที่แท้จริงของฤๅษี แต่พระองค์ก็ไม่คิดหาคำตอบแต่ประการใดเพราะเรื่องบางเรื่องไม่รู้อาจมีความสุขกว่า จากนั้นก็ทอดพระเนตรไปทางเหมมราชด้วยความรู้สึกโล่งพระทัย ที่ไม่ต้องเสียสหายที่ดีที่สุดไป “เจ้าทำให้ข้าเกือบร้องไห้จริง ๆ นะเหมมราช”

(ร้ายรักกินรา, ฦฐกฤตา, 2557, น. 365-366)

นวนิยายเรื่องมักกะลีที่รัก ก็ปรากฏวฤตฤวิเศษเช่นกัน ในตอนที่อณณาซึ่งเป็นเงือกได้มอบน้ำตาเงือกให้กับแทนคุณ ซึ่งน้ำตาเงือกมีฤทธิ์ในการบรรเทาและรักษาอาการบาดเจ็บให้หายในทันที ดังข้อความต่อไปนี้

...แทนคุณหยุดเดิน หันกลับไปหาอณณา ขมวดคิ้วหนาอย่างประหลาดใจว่า อณณนามีจุดประสงค์อะไรแน่

“ข้าให้” เงือกหนุ่มแสดงน้ำใจด้วยการดึงสร้อยคอของตนส่งให้แทนคุณ เป็นสร้อยเงินวาวระยับยามต้องแสงจันทร์ แต่ความสวยงามของมันไม่สะดุดตาเขาเท่ากับขวดแก้วเล็ก ๆ ขนาดประมาณครึ่งนิ้วชี้ที่เป็นจี้ห้อย ในขวดแก้วมีของเหลวใสบริสุทธิ์

“สิ่งนี้คงช่วยอะไรเจ้าได้บ้าง” มุมปากของอณณาโค้งขึ้นเล็ก ๆ แววตาระยิบระยับชวนให้อยากรู้เหลือเกินว่า ‘สิ่งนั้น’ มีประโยชน์อันใด

(มักกะลีที่รัก, ผักบุ้ง, 2557, น. 463)

...แทนคุณเองก็เกือบลืมไปเช่นกัน แต่เมื่อนึกขึ้นได้ว่าอณณาเคยมอบบางสิ่งบางอย่างให้แก่เขา ชายหนุ่มจึงยิ้มพลางลุกไปนั่งข้างหลังที่รัก

“แทนรักษาให้”

คิ้วเรียวยาวขมวดเข้าหากันอย่างงุนงงว่าเขาจะรักษาด้วยวิธีใด กระทั่งรู้สึกว่แทนคุณค่อย ๆ ตะแ่นิ้วลงบนรอยเขียวช้ำเหนือฝ่าลูกไม้ซึ่งหล่อนพันรอบอกหล่อน ความชื่นฉ่ำ

จากหนदन้าบนปลายนิ้วเขาทำให้ ที่รักรู้สึกตัวอย่างประหลาด ก่อนจะเบิกตากว้างอย่างตกตะลึงเมื่อมัน ซึมซาบลงสู่ผิวกาย และแผ่กระจายไปทั่วบริเวณที่ปวดจนหายสนิทในชั่วพริบตา

(มักกะลีที่รัก, ผักบุ้ง, 2557, น. 483)

...ที่รักวางขวดน้ำตาเงือกลงบนพื้นอย่างระมัดระวัง ก่อนจะยื่นมือไปปลดกระดุมเสื้อใช้ด้ายดำสนิทเพื่อถอดมันออกตามแนวไหล่กว้าง

ทันใดนั้นภาพแผลฟกช้ำจากแรงกระแทกก็ปรากฏชัดเจนน่าตกใจ

ความเป็นห่วงทำให้ที่รักรีบหยิบขวดน้ำตาเงือกขึ้น และแต่น้ำพิสุทธ์ถึงกับรอยเขียวช้ำบนอกกว้างแข็งแกร่ง

เมื่อมันหายวับไปกับตา ที่รักจึงลุกขึ้นเดินอ้อมไปข้างหลัง นั่งลงรักษาแผลใหญ่ ๆ ที่หล่นไม่เข้าใจว่าเขาทนได้อย่างไรตลอดทางที่พาหล่อนมายังน้ำตกอินทรรณู...

...น้ำตาเงือกช่วยรักษาแผลตามร่างกายจนเกือบหมด เหลือเพียงบาดแผลเล็ก ๆ ที่ไม่สร้างความเจ็บปวดรุนแรงนัก แทนคุณก็หันไปหาหญิงสาว

(มักกะลีที่รัก, ผักบุ้ง, 2557, น. 486)

ในนวนิยายเรื่อง ร่ายรักกินรา พบวิเศษที่คล้ายกับเรื่องมักกะลีที่รัก คือ **น้ำตามายา** ซึ่งเป็นของวิเศษของ**เหมมราช** และเป็นสิ่งที่มีค่าที่สุดสำหรับเหมมราช สามารถใช้ประโยชน์ได้โดยการสร้างความทรงจำให้กับคนรอบกาย น้ำตามายานี้สามารถใช้ได้เพียงแค่ครั้งเดียวเท่านั้น

ซึ่งเหมมราชตัดสินใจ ใช้น้ำตามายา เพื่อสร้างความทรงจำให้กับคนรอบกายที่ โลกมนุษย์ เพราะเขาตัดสินใจที่จะใช้ชีวิตกับนุจรีซึ่งคนรักของเขาที่โลกมนุษย์ โดยไม่กลับไปดินแดนหิมพานต์อีกความว่า

...เพราะเขาตัดสินใจใช้ ‘น้ำตามายา’ ที่เป็นของวิเศษของพวกเขาสัตว์อย่างเหมมราช มันสามารถสร้างความทรงจำใหม่ให้แก่มนุษย์ที่อยู่รอบกายและความทรงจำที่จะใส่ลงไปก็คือ เขากับนุจรีเป็นคู่สามีภรรยาที่ย้ายมาอยู่ใหม่ ส่วนเรื่องทะเลเบียนราชกุมารของมนุษย์นั้นไม่มีปัญหาอยู่แล้ว เพราะอำนาจวิเศษจากสัตว์หิมพานต์ที่ได้รับพรจากเทวกินนรทำได้แน่!

(ร่ายรักกินรา, ฌัฐฤกดา, 2557, น. 328)

...”เหมราชคือสัตว์หิมพานต์ที่มีอำนาจวิเศษอย่างหนึ่ง อำนาจนั้นเกิดจากน้ำตาของตนเองเรียกว่า ‘น้ำตามายา’ น้ำตานี้จะเกิดครั้งแรกครั้งเดียวที่เหมราชร้องไห้ตอนถือกำเนิด จึงเป็นของมีค่าที่สุดสำหรับเขา แต่มันไม่ใช่สิ่งที่ใช้ให้เกิดประโยชน์ทางการต่อสู้ มันใช้ประโยชน์สำหรับสิ่งอื่น”

“ใช้ทำอะไรหรือคะ”

“ใช้สร้างความทรงจำ” อิลวาตอบแล้วอธิบายต่อ “ถ้าฉันเดาไม่ผิดเหมราชคงไม่คิดกลับมาหิมพานต์อีกแล้ว ทุกอย่างก็เพื่อนุจรี น้ำตามายาสามารถสร้างความทรงจำใหม่ให้แก่ทุกคนที่เจอเหมราชกับ นุจรี...”

(ร้อยรักกินรา, ฌัฐฤดา, 2557, น. 351-352)

ในนวนิยายเรื่อง ร้อยรักกินรา นอกจากน้ำตามายาของเหมราชแล้ว ยังมีวัตถุมงคลอีกหลายชนิด เช่น **เพทายแสงฟ้า พระขรรค์ แหวนวิเศษ** ดังข้อความ

...“อัญมณีตรงกลางสีสวยดี นั่นเทอร์คอยล์เธอ”

เขาถามเรียกชื่ออัญมณีของมนุษย์ที่เป็นสี่คล้ายคลึงกับอัญมณีบนสร้อยเพื่อต้องการให้หล่อนเปิดปากพูดอะไรก็ได้ที่ทำให้เขาสาวไปถึงตัวตนของหล่อนได้

“เทอร์คอยล์?”

หล่อนทวนคำงุนงง เขาจึงแกล้งพูดต่อ

“เอ๊ะ แต่ดูอีกทีไม่น่าจะใช่ น่าจะเป็นเพทายมากกว่า ไข่มุข”

“คะ เพทาย...เพทายแสงฟ้า”

คราวนี้หล่อนตอบและบอกชื่อจริงของอัญมณีให้ด้วย เพราะไม่รู้เรื่องในโลกมนุษย์เองก็เรียกอัญมณีด้วยชื่อคล้าย ๆ กัน แต่ก็คิดว่าเขาจะรู้จักอะไรกับชื่อ เพทายแสงฟ้า จึงไม่ได้เอะใจกับสีหน้าของอิลวาที่แสดงชัดเจนว่าได้ในสิ่งที่ต้องการแล้ว

เพราะตอนนี้คำตอบของหล่อนเรื่องอัญมณี มันทำให้เขามั่นใจแล้วว่าหล่อนคือชาวหิมพานต์ตัวจริง เพราะเพทายแสงฟ้าคือชื่ออัญมณีหนึ่งในโลหิตวัสสานะที่เป็นของพวกกินรี

(ร้อยรักกินรา, ฌัฐฤดา, 2557, น. 71)

จากข้อความข้างต้น เป็นตอนที่อิลวา เทวภินทร พยายามหาความจริงว่าตัวตนของมะลิเป็นใคร มาจากไหน จึงมีการถามเรื่องอัญมณีที่มะลิใส่ที่สร้อยคอ ซึ่งอัญมณีนั่นคือ ‘เพทายแสงฟ้า’ ซึ่งเป็นวัตถุมงคลของพวกกินรี ใช้ในการควบคุมพลังงานของชาวหิมพานต์เมื่อมายังโลกมนุษย์ และสามารถช่วยปกป้องผู้ครอบครองได้

นอกจากอัญมณีแล้ว ยังมีแหวนวิเศษของมัลลียะเวรศ (มะลิ) ซึ่งเป็นกินรี ที่สามารถเรียกเวหนซึ่งเป็นชื่อของสินธุปักษีและเป็นเพื่อนรักของเธอมาช่วยเหลือในยามคับขัน ความว่า

...ร่างมัลลียะเวรศร่วงลงสู่พสุธาอย่างรวดเร็ว แต่หล่อนไม่ได้ทำท่ายืนนิ่งเพื่อจะ
ให้ตัวเองมาตายในที่แบบนี้ หล่อนยกมือข้างขวาที่สวมแหวนวงหนึ่งไว้ตลอดเวลา แล้ว
จุมพิตหัวแหวนก่อนจะเรียกชื่อหนึ่งออกไป

“เวหน...สินธุปักษี!”

แสงสว่างส่องวาบไปทั่วบริเวณระหว่างที่ร่างมัลลียะเวรศยังคงร่วงลงสู่พสุธาด้วย
ความรวดเร็ว แต่ตอนนั้นเองที่นกหน้าตาแปลกประหลาดตนหนึ่งบินขึ้นมาจากมหาสมุทร
โฉบผ่านเข้ามารับร่างหล่อนไว้ได้ทันก่อนที่จะกระแทกกับแนวต้นไม้ใหญ่

“เวหน” มัลลียะเวรศเรียกขานอีกฝ่ายแล้วพลิกร่างตะแคงพลงจับลำตัวสีน้ำเงิน
อมเขียวของมันไว้ก่อนจะบอกเบา ๆ “ขอบใจเจ้ามากนะที่มาช่วยข้า”

(ร้อยรักกินรี, ฦๅกฤดา, 2557, น. 260)

การหมั้นหมายและแหวนหมั้นของพวกเทวकिनรจะอัตลักษณ์ที่มีความพิเศษและวิเศษ
กล่าวคือผู้ที่ประทานแหวนให้เท่านั้นถึงจะเป็นผู้ที่ถอดหมั้นออก เพราะเนื่องจากวงทองของตัวแหวนจะ
ไหลออกมาจากแก้วมณีและโอปอโค้งรอบโคนนิ้ว หล่อหลอมเป็นแหวนที่งดงามหลังจากวงแก้วมณีไว้ที่
นิ้วของคู่หมั้น ดังข้อความ

...จนกระทั่งพระสุรเสียงหวานของพระนางมถิลารับสั่งมา

“ใส่ให้น้องสิ”

พระองค์แย้มพระโอษฐ์ต้อนรับสั่ง แล้วจึงปล่อยมือหล่อนชั่วคราวก่อนจะบรรจงวาง
แก้วมณีที่ประทานให้ลงบนหลังนิ้วนางข้างซ้าย ฉับพลันนั้นเองแก้วมณีก็เริ่มเปลี่ยนแปลงไป
วงทองของตัวแหวนไหลออกมาจากแก้วมณีและโอปอโค้งรอบโคนนิ้ว หล่อหลอมเป็นแหวนที่
งดงามยิ่งนัก

เสียงอุทานเบา ๆ อย่างตื่นเตันดังมาจากเหล่าพระธิดาที่ประทับอยู่ด้านข้าง
พระอาสน์ ที่ทอดพระเนตรด้วยพระเนตรพระองค์เอง ถึงการหมั้นหมายของพวกเทวकिनร
ที่มีเรื่องเล่ากันมาช้านานแล้วว่า แหวนหมั้นของเทวकिनร ผู้ประทานให้เท่านั้นจะเป็นผู้ที่
ถอดหมั้นออก ตอนนีัพวนางรู้แล้วว่าหมายถึงอย่างไร

(ร้อยรักกินรี, ฦๅกฤดา, 2557, น. 338)

และวัตฤวิเศษ ที่ปรากฏในนวนิยายเรื่องร่ายรักกินรา ยังมี ‘พระขรรค์’ เป็นของ ท้าวสครเสศ เจ้าเมืองเทวนาทิกรนร และเป็นพระราชบิดาของเจ้าชายอิศวรราช ได้มอบหมายให้อังคิกินนร ซึ่งเป็นองครักษ์มือดีของพระองค์ พาเจ้าชายอิศวรราชกลับจากเมืองมนุษย์มาได้ โดยมอบพระขรรค์ซึ่งสามารถทำลายอำนาจมนตร์วิเศษของเจ้าชายอิศวรราชได้ ดังข้อความ

...ฝ่ายท้าวสครเสศหลังจากที่พญาคัททันต์เสด็จกลับไปแล้ว ก็ทรงกริ้วถึงขั้นมีรับสั่งเรียกองครักษ์มือดีที่สุดอย่างอังคิกินนรมาและทรงมอบพระขรรค์ที่สามารถฝ่าแนวอำนาจมนตร์วิเศษของอิศวรราชได้ให้ อังคิพร้อมทั้งตรัสสั่งอย่างเฉียบขาดว่า

“พาเจ้าชายอิศวรราชกลับมาให้ได้ จะรุนแรงสักหน่อยเราก็ไม่ว่า แต่ต้องพากลับมาไม่อย่างนั้นเจ้าคงรู้สินะว่าพญาคัททันต์จะทำอะไรต่อไป”

“รับด้วยเกล้าพะยะค่ะ”

(ร่ายรักกินรา, ฌัฐกฤดา, 2557, น. 234)

อัตลักษณ์การประกอบสร้างตัวละครมนุษย์ในเรื่องของการควบคุม หรือครอบงำพบว่าการมีอำนาจควบคุมหรือมีอิทธิพลไม่ว่าโดยทางตรงหรือทางอ้อม ในทางความคิดและการกระทำ เพื่อให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ที่ต้องการนั้น มนุษย์สามารถใช้พลังจิต กระแสจิต ฌาน และมนตราในการควบคุมและครอบงำได้ โดยส่วนใหญ่ผู้ที่สามารถควบคุมด้วยกระแสจิต พลังจิต ฌานและมนตราจะมีพลังเหนือกว่าผู้ที่ถูกควบคุม ซึ่งการใช้กระแสจิตและมนตราถือเป็นอัตลักษณ์ของมนุษย์ เนื่องจากมีพลังเฉพาะในกายอยู่แล้ว แต่สำหรับการใช้วัตฤวิเศษนั้น ส่วนใหญ่แล้วจะเป็นตัวช่วยให้มีพลัง มีอิทธิฤทธิ์เพิ่มขึ้น การใช้งานหรือพลังของวัตฤวิเศษจะแตกต่างกันไปตามเจ้าของวัตฤวิเศษนั้น ๆ

3. อัตลักษณ์การใช้กำลังในการต่อสู้ของตัวละครมนุษย์

การใช้กำลัง หมายถึง การใช้กำลังในการต่อสู้ ควบคุมในสถานการณ์ หรือเหตุการณ์ต่าง ๆ มนุษย์มีลักษณะการใช้กำลังในการต่อสู้แบบมีอาวุธหรือใช้วัตฤวิเศษในการต่อสู้บ่อยมาก เพราะโดยส่วนใหญ่มนุษย์จะมีพลังเฉพาะกายของตนในการต่อสู้อยู่แล้ว

จากการศึกษานวนิยายชุดหิมวันต์รัฐจวน พบการใช้กำลังในการต่อสู้ของตัวละครมนุษย์แบบมีอาวุธ ปรากฏอยู่ 2 เรื่อง ได้แก่ นวนิยายเรื่องมนตราราชสีห์ และร่ายรักกินรา

นวนิยายเรื่องมนตราราชสีห์ มีปรากฏการใช้กำลังในการต่อสู้แบบมีอาวุธของตัวละครมนุษย์ ในตอนที่ สิงห์ ซึ่งเป็นกาฬสีหะ หนึ่งในราชสีห์กำลังต่อสู้อยู่กับเหล่าสิ่งผสมที่ต้องการมากินตารกา เพราะตารกามีหัวใจของราชสีห์อยู่ เหล่าสิ่งผสมเชื่อว่าหากได้กินตารกาแล้วจะมีพลังยิ่งใหญ่เกินต้านทาน จึงพยายามมารุมทำร้ายสิงห์และตารกา โดยสิงห์มีการเรียกใช้อาวุธประจำกายออกมาใช้ในการต่อสู้ นั่นคือ ทวนสีเงิน ดังข้อความ

...มือใหญ่ยื่นออกไปตรงหน้าเพื่อเรียกอาวุธคู่มือออกมาทวนสีเงินกวัดแกว่งว่องไว แม้สิ่งที่จะเจ็บหนักแต่เขาก็คุมอาการไม่ยอมให้สิ่งท้ผสมตนใดดูถูกราชสีห์เช่นเขาได้เป็นอันขาด...

...สิ่งท้สะบัดทวนแทงร่างสิ่งท้ผสมหลายตนที่บังอาจกระโจนข้ามหัวเขาหมายจะเข้าไปในท้องหับด้านใน เลือดสาดไปทั่ว กลิ่นคาวยิ่งทำให้สิ่งท้ผสมบางพันธุ์ซึ่งกินเนื้อเป็นบ้า และพุ่งเข้าใส่สิ่งท้อย่างเอาเป็นเอาตาย

(มนตราราชสีห์, ลิซ, 2557, น. 267)

และในนวนิยายเรื่อง ร่ายรักกินรา มีปรากฏการใช้กำลังในการต่อสู้แบบมีอาวุธของตัวละครอมมนุษย์ในตอนที อังคีกินนร ผู้เป็นราชองครักษ์ของท้าวสครเสทเวทกินนร มีรับสั่งให้นำตัวเจ้าชายอิลวราชซึ่งเป็นพระราชโอรสของพระองค์ กลับเมืองหิมพานต์ให้ได้ โดยมอบ พระขรรค์ให้อังคีมาไว้ต่อสู้กับเจ้าชายอิลวราช ดังข้อความ

...”เข้าไปแล้วอังคี” อิลวราชเอ่ยพลางกระตุกยืมใส่ เมื่ออังคีเห็นพระขรรค์เข้าหาพระองค์ แต่ทำได้เพียงแค่ฝากรอยถากของคมพระขรรค์ไว้บนท่อนแขนเขาเท่านั้น เพราะถึงอย่างไรเขาก็เอาจริงเกินกว่าจะยอมให้อังคีฝากแผลที่ใหญ่กว่านี้ไว้ได้ ต่อให้เข้าใจในเจตนาดีของอังคีแค่ไหน เขาก็ไม่มีวันยอมลดระดับการต่อสู้ของตนเองลงได้ เพราะการยอมให้ก็เท่ากับศักดิ์ศรีของพระองค์ต้องหมดลงไปด้วย

(ร่ายรักกินรา, ฌัฐกฤดา, 2557, น. 257)

นอกนั้นจะเป็นการใช้กำลังในการต่อสู้ของตัวละครอมมนุษย์แบบไม่มีอาวุธ โดยจะใช้อวัยวะส่วนต่าง ๆ ในร่างกาย เป็นอาวุธในการต่อสู้ ใช้เสียง พลังจิตและมนตรา และอัตลักษณ์ในการต่อสู้ของอมมนุษย์อีกอย่างคือ เมื่อมีการต่อสู้กันระหว่างอมมนุษย์ด้วยกันเอง จะกลายกลับคืนร่างอมมนุษย์เพื่อต่อสู้โดยสัญชาตญาณ

นวนิยาย เรื่อง นิमितนาคา ปรากฏการใช้กำลังในการต่อสู้ระหว่างพญานาคกับครุฑ โดยต่อสู้กันร่างอมมนุษย์ และใช้อวัยวะในส่วนต่าง ๆ ของร่างกายเป็นอาวุธในการต่อสู้ ความว่า

...นาคนาศนะใช้ปีกอันใหญ่โตตบหลังหญิงสาวจนหน้าคะมำนาคินทร์ประคองร่าง นั้นขึ้น จังหวะที่เขาเผลอนั่นเอง สุเรนทรชิตก็ฉวยโอกาสบินขึ้นสู่ท้องฟ้า มันจะโจมตีจากที่สูงด้วยการพุ่งเข้าใส่ นาคินทร์ไม่ทันระวังตัวจึงถูกปีกของอีกฝ่ายตบเข้าอย่างจัง ตามด้วย จะงอยปากจิกเข้าที่หัวไหล่เลือดสด ๆ พุ่งกระฉูดออกมาจากบาดแผล เขาคำรามลั่นและรีบปิดหญิงสาวให้พ้นทางเพื่อตั้งหลักสู้

(นิมิตนาคา, แก้วแต้ม, 2557, น. 222)

... เมื่อนาคนาศนะเหนื่อย สุเรนทรชิตก็เป็นฝ่ายจู่โจมบ้าง มันใช้กรงเล็บอันแหลมคมจิกที่ลำตัวนาคินทร์ หวังจะถูกเขาขึ้นสู่ท้องฟ้า นาคหนุ่มไม่ยอมแพ้ ขณะลอยตัวอยู่ในอากาศก็ใช้หางพัดกลับ และฉวยโอกาสกัดเข้าที่ปีกสุเรนทรชิตจนจมเขียวเพื่อโต้ตอบบ้าง ความเจ็บปวดทำให้กรงเล็บคลายออกส่งผลให้นาคหนุ่มร่วงลงสู่แม่น้ำโขงดังตุม

(นิมิตนาคา, แก้วแต้ม, 2557, น. 223)

นวนิยายเรื่องมนตราราชสีห์ พบการใช้กำลังในการต่อสู้แบบไม่มีอาวุธ ระหว่างตัวละคร อมนุษย์ด้วยกัน ซึ่งเป็นการต่อสู้ระหว่างกาฬสีหะ (ราชสีห์) กับสีหรามังกร (สิงห์ผสม) และ เกล็ดโกคิน (นาคาไกรสร) โดยการต่อสู้ใช้เพียงอวัยวะในร่างกายเท่านั้น และใช้การส่งเสียงร้องคำรามเป็นเสมือนอาวุธในการทำร้ายและทำลายคู่ต่อสู้ ดังข้อความต่อไปนี้

...เสียงคำรามต่ำดังมาจากคอกกาฬสีหะ เพียงแผ่วเบา ก็ก่อให้เกิดอาการเจ็บปวดขึ้น ในประสาทหูของสิงห์ผสมทั้งสอง สีหรามังกรไม่คิดจะรอให้กาฬสีหะผู้มีเสียงคำรามเป็นอาวุธได้ไถ่คอคำรามมันอีก มันกระโจนขึ้นไปในอากาศ และคิดจะตบราชสีห์ด้วยกรงเล็บอันแข็งแกร่ง

(มนตราราชสีห์, ลิซ, 2557, น. 12-13)

...ราชสีห์ใช้กรงเล็บตบคินอย่างว่องไวจนสีหรามังกรไม่มีโอกาสหลบ สิงห์ไม่ได้ใช้แรงมากมาย แต่กรงเล็บราชสีห์ก็ยิ่งผ่าร่างของ สีหรามังกรออกเป็นสองซีก ดวงตาของสิงห์ผสมตนนั้นยังเบิกกว้างมองผู้ที่สังหารมันอย่างไม่เชื่อสายตาอยู่เลยเมื่อร่างสองซีกของมันแยกกันลงไปกองกับพื้น

(มนตราราชสีห์, ลิซ, 2557, น. 13)

...ตารการ้องออกมาอีกครั้ง คราวนี้บังเกิดเป็นเสียงก้องไปทั่วทั้งเขตแดนราชสีห์
เกร็ดโกคินรับยกมือขึ้นปิดหู แต่ถึงกระนั้นพลังเสียงของตารกายังทำให้มันกระอักออกมา
เป็นเลือดสด ๆ เจ็บปวดไปทั้งสรรพางค์กาย...

...เพียงแคंपัดเบา ๆ เท่านั้น เท้าของเกร็ดโกคินก็หลุดออกจากร่างลอยเหวี่ยงตกลง
ไปในธารน้ำตก ไกรสรนาคร้องโหยหวน เสียงของมันยิ่งทำให้ราชสีห์ท้องซีโมโหไม่สบ
อารมณ์เป็นอย่างมาก จึงตะปบอุ้งเท้าไปที่ปากของมันหมายจะหยุดเสียงร้องนั้น

ใจจริงเธอแค่อยากปิดปากให้มันหยุดทำเสียงแสบแก้วหูเท่านั้น ทำไมจึงกลายเป็น
ว่าคอของเกล็ดโกคินจู่ ๆ ก็ออกหลุดจากร่างไปได้ง่าย ๆ ตารกาไม่เข้าใจ มิหนำซ้ำยังตกใจ
มากด้วยเมื่อตัวเธอ...ฆ่าคน!

(มนตราราชสีห์, ลิข, 2557, น. 317)

นวนิยายเรื่อง ร่ายรักกินรา พบการใช้กำลังในการต่อสู้ของเทวกินนร ในตอนที่องค์
ราชองค์รักษ์ของท้าวสครเรศ มาตามเจ้าชายอิลวราชกลับดินแดนหิมพานต์ตามพระกระแสรับสั่ง
แต่เจ้าชายอิลวราชไม่ยอมกลับจึงเกิดการต่อสู้กัน ดังข้อความ

...“กระหม่อมคงต้องรุนแรงนะพะยะคะ” อังคิกล่าวอย่างขอภัยโทษไว้ล่วงหน้า
“เราต่างหากที่ต้องบอกเจ้าว่า เราชรุนแรงแน่!”

อิลวราชกล่าวจบก็ไม่รอช้าอีกต่อไป เขาพุ่งร่างเข้าหาอังคิพร้อมกับกรงเล็บ
และมนตราที่พร้อมจะฟาดฟันอีกฝ่ายแล้ว แต่อังคินั้นหลบได้ทันทำให้ทั้งสองออกมานอก
ตัวบ้านและลอยอยู่กลางอากาศเหนือหลังคาบ้าน

(ร่ายรักกินรา, ฦัฐกฤตา, 2557, น. 256)

...อิลวราชรีบบินเข้าไปหาทหารเทวกินนร แต่กลับถูกอังคิขวางไว้ด้วยมนตร์วิเศษที่
ได้รับมาจากท้าวสครเรศ ชายหนุ่มกระเด็นไปไกลกระทั่งตกลงกลางสวนผลไม้เพียง

(ร่ายรักกินรา, ฦัฐกฤตา, 2557, น. 257-258)

ข้อความที่ปรากฏ เป็นอัตลักษณ์การใช้กำลังในการต่อสู้ของเทวกินนร นอกจากการใช้
อวัยวะในร่างกายแล้ว ยังมีการใช้มนตราในการต่อสู้

ในนวนิยาย เรื่องมักกะลีที่รัก ปรากฏการใช้กำลังในการต่อสู้ ในวันที่แทนคุณกับที่รัก
กำลังทำพิธีแต่งงานกัน ปราน คณธรรพ์พยายามที่จะนำตัวที่รักซึ่งเป็นนารีผลกลับไปยังดินแดน
หิมพานต์ จึงเกิดการต่อสู้กันระหว่างปราน ซึ่งเป็นคณธรรพ์ กับแทนคุณ เป็นมนุษย์ โดยการต่อสู้

คนธรรมดาที่มีอิทธิฤทธิ์ มีพลังวิเศษหรือมนตรา ในการต่อสู้ ซึ่งเป็นอัตลักษณ์ของตัวละครมนุษย์
ตั้งข้อความ

...สายตากมปลาบของชายแปลกหน้าทำให้ที่รักผวาเฮือก รู้สึกเหมือนอุณหภูมิล้อม
กายเย็นขึ้นทั้ง ๆ ที่ไม่มีลม หลอนจึงกอดแทนคุณไว้แน่น เช่นเดียวกับที่เขาสัมผัสได้ถึงความ
หวาดกลัวในหัวใจหลอน แต่ยังไม่ทันคิดว่าจะรับมือกับอีกฝ่ายอย่างไร อยู่ ๆ ก็รู้สึกเหมือนมี
บางอย่างมากกระชากไหล่เขาอย่างแรงจนร่วงลอยละลิวลุ่มไปชนกับโครงเหล็กรูปทรง
จักรยานทางด้ายข้างพร้อม ๆ กับที่บุรุษจากหิมพานต์ตัวดีมือไปในทิศทางเดียวกัน

กระถางต้นไม้บนจักรยานหล่นแตกกระจาย ขณะที่ทุกคนผวาเฮือก หน้าตาตื่นกับ
ความน่าสะพรึงกลัวที่เกิดขึ้น

แทนคุณกับบุรุษผู้นั้นอยู่ห่างกันราว ๆ สามเมตร อีกฝ่ายไม่มีทางยื่นมือมากกระชาก
ไหล่แทนคุณให้ล้มโครมลงไปอย่างนั้นได้แน่

“แทน!” เมื่อที่รักชายหนุ่มมีสีหน้าเหยงด้วยความเจ็บปวดก็รีบตรงเข้าไปหาด้วยความ
เป็นห่วง แต่ขยับตัวไปได้แค่สองสามก้าวก็รู้สึกราวกับถูกตัวดีร่างไปในทิศทางตรงข้าม
“กรี๊ด!”

(มักกะลีที่รัก, ผักบุ้ง, 2557, น. 416)

...น่าเสียดายที่ยังไม่ทันจะไปถึง ร่างของแทนคุณก็กระเด็นขึ้นราวถูกกระชากคอเสื้อ
เหวี่ยงไปล้มคว่ำบริเวณริมธารน้ำที่เต็มไปด้วยหินขนาดต่าง ๆ

เสียงโอดครวญลั่นทำให้ที่รักรู้ว่าแทนคุณเจ็บ แต่ยังไม่ทันคิดว่าจะช่วยเขาอย่างไร
ผลไม้สาวก็รู้สึกเหมือนมีแรงดึงมาอุดข้อมือหลอนไปหาปราณ เพียงจิตใจเดียวเท่านั้น
มือเขาก็คว้าหมับเข้าที่ข้อมือหลอนเรียบบร้อย

“ปล่อยนะ!” ผลไม้สาวพยายามบิดข้อมือให้พ้น แต่กลับทำให้ปราณยิ่งบีบแน่น
เป็นจังหวะเดียวที่เหลือบไปเห็นคนที่พบบหน้าคว่ำต้งท่าจะลุกขึ้นมาได้ ปราณจึงใช้มืออีกข้าง
กระชากคอเสื้อแทนคุณจากด้านหลังโดยไม่เปิดโอกาสให้อวดดีอีก

เวลานั้น ...คอเสื้อด้านหน้ารัดคอมมนุษย์หนุ่มจนหายใจไม่ออก แทนคุณพยายาม
ปกป้องตัวเองด้วยการดึงคอเสื้อไว้ แต่แรงดึงจากด้านหลังก็ทำให้เขาหงายหลังโครม

(มักกะลีที่รัก, ผักบุ้ง, 2557, น. 460)

ปราณซ้อนกายหญิงสาวขึ้นในอ้อมแขนโดยไม่สนใจอาการทักทวนประท้วง เพียงแค่เวลาเดียวเดียวเขาก็พาหล่อนเหาะขึ้นสู่อากาศ

“ปล่อย!” ที่รักยังคงตื่นรน จิกเล็บคม ๆ ลงกับร่างของเขา เมื่อหันกลับไปเห็นร่างสะบักสะบอมของแทนคุณพยายามจะลุกขึ้นจากกริม ลำธาร ผลไม้สาวก็บอกตัวเองว่าหล่อนจะไม่ยอมให้เขาต้องมาเจ็บตัว ฟรี ๆ เพื่อปกป้องหล่อนอยู่ฝ่ายเดียว

ตายเป็นตายสิ!

หญิงสาวเม้มริมฝีปากแน่น ก่อนจะกัดหูคนธรรพ์ที่กำลังอุ้มหล่อนจนเขาร้องลั่น

“อ้าก!”

ช่วงเวลานั้นหล่อนรู้สึกร่างของตัวเองกับเขาหล่นวูบลงประจุกเครื่องบินกำลังตกลงหลุมอากาศ ที่รักยิ่งทวีความรุนแรงในการกัด

“หยุดนะ มักกะลี!”

“ไม่หยุด!” หล่อนประกาศลั่น ก่อนจะกัดอีกจนปราณคิดว่าตัวเองอาจจะหลุดใน
ไม่ช้า

(มักกะลีที่รัก, ผักบู้, 2557, น. 461)

ในนวนิยายเรื่อง ร่ายรักกินรา ก็ปรากฏการใช้กำลังในการต่อสู้เช่นเดียวกัน โดยอมมนุษย์ต่อสู้กับมนุษย์ ถึงแม้ว่าจะอยู่ในสภาวะมนุษย์เช่นเดียวกัน แต่พลังที่มีมากกว่ามนุษย์ปกติ คือยังคงพลังที่แข็งแกร่ง แข็งแกร่ง เช่นอมมนุษย์เหมือนเดิม ดังตัวอย่างที่ยกมาในตอนนี้อิลวา เทวกินนรได้เข้าไปช่วยเหลือมะลิ ให้รอดพ้นจากคนร้ายที่พยายามจะลวนลามมะลิ ดังข้อความ

...ร่างของคนร้ายก็ถูกกระชากกระเด็นออกจากตัวหล่อนไปกระทบกับฝาผนังอย่างรุนแรง...

..อิลวาเข้าประชิดคนร้ายอย่างไม่เกรงกลัวมัดในมือของมัน ใช้มือข้างหนึ่งจับข้อมือของคนร้ายข้างที่ถือมีดเอาไว้ก่อนจะกระชิบไถ่กับหูของมันเสมือนเตือนให้มันรู้ชะตากรรมของตนเอง

“เจ้าทำให้เราโมโหนะมนุษย์”

ชายหนุ่มพูดแค่นั้นแล้วออกแรงบีบข้อมือมัน คนร้ายพยายาม ตื่นรนต่อสู้ ทำให้ปลายแหลมของมีดสะกิดที่แขนของอิลวาเบา ๆ พอให้ได้เลือดซึม นิด ๆ แต่นั่นเป็นการเร่งความโกรธให้แก่เทวกินนรจำแลงอย่างมาก

เขาบีบข้อมือมันแรงขึ้นจนอีกฝ่ายร้องลั่นและปล่อยมิดกฟั้นแทบจะทันที เพราะ
ข้อมือของมันเหมือนจะเย็นตัวอย่างฉับพลัน เหมือนจะกลายเป็นน้ำแข็งได้

(ร้ายรักกินรา, ฌัฐฤฤฤฤ, 2557, น. 74-75)

และในนวนิยายเรื่อง ครุฑล่าหัวใจ พบการใช้กำลังในการสู้ของตัวละครมนุษย์กับมนุษย์ โดยที่เป็นการใช้กำลังในการต่อสู้แบบไม่มีอาวุธ ตอนแรกมาในสภาวะอมมนุษย์ คือ ครุฑแต่ยังไม่ปรากฏตัวให้เห็นและสะบัดปีกเป็นแรงลม ต่อมาปรากฏตัวในร่างจำแลงเป็นมนุษย์เพื่อช่วยเหลือพริตตี้ ซึ่งในการต่อสู้ไม่มีการใช้อาวุธแต่ยังคงมีพลังกำลังที่เหนือมนุษย์ เป็นฉากที่ครุฑมานำกำลังเท้าที่คองโคโธในโลกมนุษย์ แล้วได้ยินเสียงร้องขอความช่วยเหลือ จึงบินไปดูสถานการณ์และช่วยเหลือพริตตี้สาว ดังข้อความ

...เสียงคล้ายสะบัดปีกดังขึ้น ก่อให้เกิดลมแรงพัดเศษฝุ่นดินจากพื้นเข้าตาโจรโหด
และพริตตี้สาว ลมแรงเสียงจกทั้งสองโง่งง พริตตี้สาวอาศัยจังหวะนั้นสะบัดตัวให้หลุดจาก
การเกาะกุม พยายามวิ่งจนสุดฝีเท้าทว่าโจรโหดกลับคว้าแขนหญิงสาวเอาไว้ได้ แล้วจ้วงมิด
หมายจะแทงหญิงสาว ทว่า...

“หยุด!”

เสียงตะโกนก้องกัมปนาททำให้โจรโหดชะงักด้วยความตกใจ เพียงชั่วพริบตาเดียว
มือหนาปานคีมเหล็กก็บีบแน่นที่ข้อมือโจรแดงมิดที่มันถือไว้ร่วงหล่นลงพื้น

“สาระแนนกัไอ้หน้าละอ่อน!” โจรสวมหมัดหมายจะต่อยหนุ่มหล่อหน้าคมเข้มใน
ชุดสูทสากลสีดำให้ยับ ทว่าไม่ทันจะได้ออกหมัดหนุ่มหล่อก็ตรงเข้าไปบิดแขนโจรโหดจนได้
ยินเสียงกระดูกหักดังกรอบสร้างความเจ็บปวดแทบขาดใจ แขนขวาห้อยร่อนแรงติดแนบ
ลำตัว

(ครุฑล่าหัวใจ, สมะเรีย, 2557, น. 9-10)

และยังมีปรากฏการใช้กำลังในการต่อสู้กับมนุษย์ ในลักษณะที่มนุษย์กลับคืนร่างเดิมก่อนการต่อสู้ ดังนี้

นวนิยายเรื่อง ร้ายรักกินรา พบการใช้กำลังในการต่อสู้แบบของอมมนุษย์ โดยกลับคืนร่างอมมนุษย์ก่อนการต่อสู้ เหมราชปกป้องนุจรีจากการถูกทำร้ายและเป็นการป้องกันตัวจากคนร้ายความว่า

...ฉับพลันที่เสียงร้องนั้นหยุดลง เงาตะมึนขนาดเท่ากับสิงโตตัวหนึ่งก็พุ่งเข้ามาทางด้านหลังคนร้ายที่ยืนอยู่ กรงเล็บแหลมคมตะปบเข้ากลางหลังและผลักร่างคนร้ายล้มลง “อ้าก!” คนร้ายร้องเสียงเจ็บปวด แล้วพยายามหันมองว่าตัวอะไรเล่นงานมันอยู่ แล้วมันก็ต้องตกใจร้องโหยหวนหนักกว่าเดิมเมื่อเห็นสัตว์หน้าตาประหลาดคร่อมร่างมันไว้

(ร้ายรักกินรา, ฌัฐกฤดา, 2557, น. 143)

และในนวนิยายเรื่อง ครุฑล่าหัวใจ ในตอนที่ครุฑมานเข้าไปช่วยเหลือปริศน์สาวที่ถูกโจรลอบทำร้าย แล้วกลับคืนร่างเดิมนั้นคือ พญาครุฑ เพื่อจัดการกับคนร้าย ดังข้อความ

...“เจ้าจงรอข้าที่นี่ เดี๋ยวข้าจักไปจัดการไอ้โจรถ่อยให้มันรู้สำนึกเสียก่อน แล้วจักกลับมารับเจ้าไปอย่างวิมานของข้า”

“วิ...วิมาน” หญิงสาวทวนถามด้วยความงุนงง “คุณหมายถึงบ้านนะหรือคะ ...ละ แล้วคุณจะมาโจรทันได้ยังไง” เธอรู้สึกเบลอและสับสนทั้งท่าทางการพูดและภาษาที่ดูโบราณเสียจนหญิงสาวผงะ ชักลิ่งเลว่าจะตามไปที่บ้านของเขาดีหรือไม่ แต่แล้วความหลอก็อยู่เหนือเหตุผลทั้งหมด

ครุฑมานไม่ตรีสตอแต่กลับแย้มพระโอษฐ์เท่กระซอกใจให้ หญิงสาว ก่อนจะหมุนพระวรกายแล้ววิ่งไปตามชอกชอยอย่างรวดเร็ว เมื่อลับสายตามนุษย์ ร่างชายหนุ่มในสูทสากลที่กำลังวิ่งอยู่นั้น ก็มีปีก สีน้ำตาลแดงขนาดใหญ่กางออกจากแผ่นหลัง กางเกงขายาวและรองเท้าหนังมันปลาบแปรเปลี่ยนเป็นโจงกระเบนสีน้ำตาลและกรงเล็บแหลมคมร่างกายส่วนอื่นค่อย ๆ แปรเปลี่ยนกลายเป็นครุฑเต็มตัว

ครุฑมานทรงออกบินขึ้นไปอย่างรวดเร็ว ก่อนจะทิ้งพระวรกายลงจากเวหาเมื่อทอดพระเนตรโจร ทรงใช้กรงเล็บที่ปลายพระบาทจิกลงบนบ่าทั้งสองข้างของโจรเคราะห์ร้ายแล้วบินไปบนท้องฟ้าอย่างรวดเร็ว

“เฮ้ย! ตัวบ้าอะไรวะนั่น”

การประกอบสร้างอัตลักษณ์ของมนุษย์ในป่าหิมพานต์จากตัวละครเอกในนวนิยายชุดหิมวันต์รัฐจวนพบการใช้กำลังในการต่อสู้ การควบคุมในสถานการณ์ หรือเหตุการณ์ต่าง ๆ โดยส่วนใหญ่ของมนุษย์ต่อสู้แบบไม่มีอาวุธ เนื่องจากใช้ร่างที่เป็นมนุษย์ในการต่อสู้และมีพลังเฉพาะกายอยู่แล้ว แต่ก็ปรากฏการใช้อาวุธ หรือวัตถุดิบพิเศษในการต่อสู้อยู่บ้าง เป็นตัวช่วยเสริมพลังกำลังในการต่อสู้ และมีการใช้มนตรา พระเวท ในการต่อสู้ อีกอัตลักษณ์ของการใช้กำลังในการต่อสู้ของตัวละครมนุษย์คือเมื่อมีการต่อสู้ หรือการใช้กำลังโดยส่วนใหญ่ของมนุษย์จะกลายร่างกลับคืนร่างมนุษย์เดิมก่อนการต่อสู้

อัตลักษณ์การเคลื่อนไหวในลักษณะเฉพาะของตัวละครมนุษย์

การเคลื่อนไหวลักษณะเฉพาะ หมายถึง การเคลื่อนไหวของมนุษย์ที่เป็นการใช้ส่วนต่าง ๆ ของร่างกายเคลื่อนย้ายตนเองจากจุดหนึ่งไปยังจุดหนึ่ง โดยไม่ใช่การเคลื่อนไหวแบบปกติทั่วไป

การประกอบสร้างอัตลักษณ์ของมนุษย์ในป่าหิมพานต์จากตัวละครเอกในนวนิยายชุดหิมวันต์รัฐจวนพบการเคลื่อนไหวลักษณะเฉพาะ คือการหายตัว การเหาะ/บิน โดยเกิดจากพลังวิเศษจากภูผา การบำเพ็ญตบะ และพลังวิเศษเฉพาะกาย ดังนี้

อัตลักษณ์การเคลื่อนไหวลักษณะเฉพาะของตัวละครมนุษย์ ที่ปรากฏในนวนิยายเรื่อง นิมิตินาคา พบเรื่องการหายตัว ของนาคินทร์ ซึ่งเป็นภูษานาคจำแลงกายมาพบกับวันวิสา หลังจากที่ได้ช่วยให้วันวิสาไม่ถูกรถชน และตามมาที่โรงพยาบาลเพื่อให้พลังในการผ่อนคลายและลดความเครียดให้กับวันวิสา ดังข้อความ

...ลูกแก้วสีเขียวซึ่งเคยลืออยู่ในมือบัดนี้แปลงประกายเป็นสีเขียวเจิดจ้ายิ่งกว่าเดิม ร่างตรงหน้าวันวิสาอ้าปาก ฉับพลันนั่นเอง ลูกแก้วกลางมือเด็กหญิงก็กลายเป็นควันถูกดูดเข้าสู่ริมฝีปากชายหนุ่มก่อนจะหายวับไป เช่นเดียวกับร่างสูงใหญ่ที่ค่อย ๆ เลือนหายไปอย่างช้า ๆ ภายในห้องนอนที่ตอนนี้มีแต่ความเงียบและสายลมพัดแผ่วราวกับเมื่อครุ่นนี้ไม่มีอะไรเกิดขึ้น

(นิมิตินาคา, แก้วแต้ม, 2557, น. 14)

ในนวนิยายเรื่อง มนตราราชสีห์ พบการเคลื่อนไหวลักษณะเฉพาะโดยการหายตัวของตัวละครมนุษย์ นั่นคือ สิ่งท่ ซึ่งเป็นราชสีห์จำแลงกายเป็นมนุษย์มาปรากฏกายให้ตารกาเห็นแล้วค่อย ๆ จาง และหายตัวไปในที่สุด กับอีกตอนหนึ่งที่เป็นการหายตัวของสิ่งท่ที่ตั้งสมาธิ และพบว่าตารกากำลังตกอยู่ในอันตราย จึงรีบไปหาตารกาโดยการหายตัวไปจากถ้ำในดินแดนหิมพานต์ไปพบตารการที่โลกมนุษย์ ดังข้อความต่อไปนี้

...สิ่งท่พยักหน้าอย่างพอใจ ก่อนร่างของเขาจะเลือนรางจนหายไป...

(มนตราราชสีห์, ลิซ, 2557, น. 27)

...เขาต้องหล่อแนว ๆ เธอมั่นใจและพยายามเอียงคอเพื่อมองใบหน้าส่วนที่เหลือของเขา ทว่าเมื่อเธอทำเช่นนั้น ผู้ชายคนนั้นก็กลับ ค่อย ๆ จางหายไป เขาหายไปต่อหน้าต่อตาจนเธอสะดุ้งตกใจและตื่น

(มนตราราชสีห์, ลิซ, 2557, น. 51)

...ชายหนุ่มตั้งสมาธิอีกหน คราวนี้หาละเอียดยิ่งกว่าเดิม เขาจับสัมผัสของเธอได้เพียงบางเบา ไซ้เธอหรือไม่เขาไม่สนใจแล้วในตอนนี้ สิ่งทั้งหมดตัวครั้งเดียวก็หายไปจากถ้ำเงิน และไปปรากฏตัวที่เบื้องหน้าของตารกาซึ่งนั่งอยู่บนพื้น ตัวเธอมีเลือดเต็มไปหมด เลือดจาก...ร่างของเจ้าสิงห์คักคาที่ถูกขังอยู่ที่ร่างของแม่เธอ

(มนตราราชสีห์, ลิข, 2557, น. 222)

การเคลื่อนไหวลักษณะเฉพาะโดยการเหาะหรือบิน ที่ปรากฏในนวนิยายเรื่อง นิมิตนาคา พบการเหาะและการบินของตัวละครมนุษย์ คือ ครุฑ ที่มาปรากฏกายให้ตริภพซึ่งเป็นมนุษย์ได้เห็น จนรู้สึกตื่นเต้นและประหลาดใจ ความว่า

...ตริภพไม่เคยเห็นครุฑมาก่อน แต่ในวินาทีที่เห็นสัตว์ปีกบินฉวัดเฉวียนอย่างว่องไว ก็รู้ได้ในทันที เขาเพ่งมองภาพบนท้องฟ้าด้วยความตื่นตะลึง ไม่นึกเลยว่าวันหนึ่งตนกับเพื่อนจะได้มาเป็นพยานผู้เห็นเหตุการณ์เหนือธรรมชาติเช่นนี้

(นิมิตนาคา, แก้วแต้ม, 2557, น. 260)

...พวกเขามองครุฑที่บินวนเวียนอยู่บนผืนน้ำนานพอควร คงต้องการที่จะจัดการกับพญานาค แต่เนื่องจากเป็นสัตว์ปีกจึงไม่สามารถดำลึกลงไปในน้ำได้ สัตว์สองตนวนอยู่ครู่ใหญ่จนแน่ใจว่าพญานาคไม่กลับขึ้นมาแน่แล้ว จึงบินหายกลับไป สองเพื่อนรักพากันเดินกลับเต็นท์ด้วยความรู้สึกหลากหลาย

(นิมิตนาคา, แก้วแต้ม, 2557, น. 261)

ในนวนิยายเรื่อง มนตราราชสีห์ พบอัตลักษณ์การเคลื่อนไหวลักษณะเฉพาะของตัวละครมนุษย์ คือ สิงห์ ซึ่งเป็นราชสีห์ ก็สามารถเหาะได้เช่นกัน ยกตัวอย่างในตอนที่ สิงห์ รู้สึกโกรธ และน้อยใจตารกาที่มองเขาเป็นเพียงแค่วิวที่กระหายเลือด จึงต้องเหาะขึ้นไปบนอากาศเพื่อสงบสติอารมณ์ ความว่า

...สิงห์กำมือเข้าหากันแน่น กรามบดกันจนดังเอี๊ยด ๆ แต่ก่อนที่จะคำรามออกมาด้วยความโมโหจนทำให้สัตว์น้อยใหญ่แถบนี้ตายกันหมด เขาก็สะบัดหน้าแล้วเหาะขึ้นไปบนฟ้า ไปตีลังกาฟาดวงฟาดงาบนอากาศตามลำพัง

(มนตราราชสีห์, ลิข, 2557, น. 162)

...เมื่อเห็นแบบนี้ คนที่อำพรางตนเองอยู่ก็รีบเหาะลงเนินไปด้วยความเร็วที่มากกว่า
เมียรักเพื่อไปแสดงท่าว่าเจ็บจ้ง ปวดจ้ง ทรมานจ้ง อยู่บนฟูกหอม

(มนตราราชสีห์, ลิข, 2557, น. 235-236)

นวนิยายเรื่อง มักกะลีที่รัก ก็ปรากฏการเคลื่อนไหวในลักษณะเฉพาะของตัวละครมนุษย์
คือ คนธรรมดา ที่สามารถเหาะได้ และจากข้อความที่ยกเป็นตอนที่ คนธรรมดาพยายามจะพา ที่รัก
กลับไปยังดินแดนหิมพานต์

...กระบอกตาที่รักรื้อนผ่าวเมื่อเห็นแทนคุณเจ็บ ทนไคนั้นหล่อนก็หวีดร้องลั่น หัวใจหล่น
วูบเมื่อร่างลอยหิวขึ้น

“กรี๊ด!”

แทนคุณถลาพรวดไปหาที่รัก หมายถึงคว่ำหล่อนเอาไว้ แต่กลับคว้าได้เพียงความ
ว่างเปล่า ก่อนที่ร่างจะล้มคว่ำลงบนพื้นจุดที่หญิงสาวเคยยืน

ช่วงเวลานั้น ..ทุกคนเบิกตาก้างกับภาพบุรุษลึกลับจากแดน หิมพานต์ที่กำลังอุ้ม
มักกะลีผลห่างออกไปในท้องฟ้ายามรัตติกาล

(มักกะลีที่รัก, ผักบุ้ง, 2557, น. 417)

...อันฉฉวาพบว่า ‘สิ่งนั้น’ มีลักษณะคล้ายมนุษย์ แล้วก็ต้องเบิกตาก้างขึ้นอีก เมื่อ
เห็นว่ามนุษย์ที่กำลังใกล้เข้ามาจากบนฟ้าคือที่รัก! หล่อนถูกชายหนุ่มในชุดผ้าถุงสนับเพลา
แบบโบราณอุ้มเหาะผ่านไปอย่างรวดเร็ว

(มักกะลีที่รัก, ผักบุ้ง, 2557, น. 419)

...“ข้ารักษาสัจจะเสมอ ในเมื่อเจ้าเป็นผู้ชนะ นางก็ไม่ใช่สมบัติของข้าอีกต่อไป”
คนธรรมดาเหลือบมองมักกะลีผลแสนงามครู่หนึ่ง ก่อนจะตัดใจหันหลังให้แล้วเดินไปสู่บริเวณ
โล่งกว้างที่ไม่มีต้นไม้ปกคลุมแล้วกระโดดเหาะหายไปบนท้องฟ้า

(มักกะลีที่รัก, ผักบุ้ง, 2557, น. 476)

การเคลื่อนไหวลักษณะเฉพาะโดยการเหาะหรือบินในนวนิยายเรื่อง ร่ายรักกินรา
พบการกล่าวถึงเจ้าชายอิศวราชซึ่งเป็นเทวกินนร และเจ้าหญิงมาลัยเยาวเรศซึ่งเป็นจันทกินนรี
ดังข้อความ

...อิฉวาเปรยพลางซัยบกายถอยห่างออกจากเตียงอย่างช้า ๆ จนถอยไปถึงหน้าต่างบานใหญ่ เขาซัยบปีกดงามเบา ๆ เพียงแค่นั้นก็ทำให้ร่างเขาบินโฉบผ่านวงกบหน้าต่างออกไปสู่เบื้องนอกได้อย่างสบาย ๆ

(ร่ายรักกินรา, ฌัฐกฤดา, 2557, น. 116)

...มาลัยเยาวเรศร่อนลงในผืนป่าตรงบริเวณที่ค่อนข้างไร้สัตว์ หิมพานต์ที่พอจะให้หล่อนสงบจิตสงบใจได้กับการกระทำอันเหลืออดของเจ้าชายเทวกินนร แต่เพียงแค่นั้นหล่อนหุบปีกของตนเองลง ร่างหนึ่งก็ทะยานลงมาจากท้องฟ้าอย่างรวดเร็ว แล้วตรงเข้ามาโฉบพาหล่อนทะยานไปด้วยกัน

(ร่ายรักกินรา, ฌัฐกฤดา, 2557, น. 340)

สำหรับอัตลักษณ์การเคลื่อนไหวลักษณะเฉพาะโดยการเหาะหรือบินของนวนิยายเรื่อง ครุฑาล่าหัวใจ นั้น พบในตอนี่ ครุฑมานซึ่งเป็นพญาครุฑ กำลังจัดการกับโจรผู้ร้าย โดยการพาเหาะขึ้นไปในอากาศ บินฉวัดเฉวียนบนท้องฟ้าก่อนจะส่งสอนโจรโดยการบินขึ้นสูงแล้วทิ้งตัวลงมาเบื้องล่างอย่างรวดเร็ว ก่อนจะบินหายลับไป ดังข้อความ

...ครุฑมานไม่ได้สนพระทัย พระองค์ทรงบินฉวัดเฉวียนบนท้องฟ้า ปล่อยให้โจรร้องแหกปากราวกับเสียงนั้นไม่สามารถทำให้พระองค์ระคายพระกรรณได้ ก่อนจะทรงบินขึ้นสูงแล้วทิ้งพระวรกายลงมาเบื้องล่างอย่างรวดเร็ว

“ว้ากกก!”

โจรร้องแหกปาก น้ำลายฟูมปาก ตาเหลือกกลนแทบสิ้นสติ ก่อนที่ร่างเขาจะร่วงตู่บลลงบนพื้น ได้ยินเพียงเสียงก้องกังวานของนัยักษ์ที่บินขึ้นไปบนท้องฟ้าก่อนจะหายลับไป

(ครุฑาล่าหัวใจ, สมะระเรีย, 2557, น. 14)

...แต่แล้วสิ่งที่เพียงหงส์เห็นจากกล้องส่องทางไกลก็ทำให้เธอถึงกับร้องเสียงหลงแทบปล่อยกล้องหลุดจากมือ เมื่อจู่ ๆ ผู้ชายคนหนึ่งกระโดดลงจากระเบียง หัวใจเจ้ากรรมหล่นวูบ โดดลงมาจากตึกสูงขนาดนั้นร้อยทั้งร้อยตายชั่ว แต่แล้วสิ่งที่เธอไม่คาดคิดก็คือผู้ชายคนนั้นกางปีกออกก่อนจะบินกลับไปนั่งที่ระเบียงตามเดิม

(ครุฑาล่าหัวใจ, สมะระเรีย, 2557, น. 27)

จากข้อความที่ปรากฏ พบว่ามีการเคลื่อนไหวลักษณะเฉพาะโดยการเหาะหรือบิน โดยเพียงหงส์เห็นครุฑมานกระโดดลงจากระเบียง จากนั้นก็กางปีกออกก่อนจะบินกลับไปนั่งที่ระเบียงตามเดิม

...ครุฑมานประทับอยู่บนเครื่องบินด้วยท่าทางสบายพระทัย เด็กน้อยเมื่อครู่หน้าตาน่ารักน่าชัง ดวงตามีประกายช่างสงสวยและรักการเรียนรู้ พระองค์ทรงตั้งพระวรกายลงจากเครื่องบินก่อนจะกระพือปีกผงดและอำพรางกายให้มีเพียงเด็กน้อยเท่านั้นที่เห็นพระองค์...

...ครุฑมานทรงสยายปีกบินไปพร้อมกับเครื่องบิน พระวรกายจริงของพระองค์มีขนาดใหญ่ ขนาดที่ว่าสามารถกางปีกปิดแผ่นฟ้าได้ทั้งหมด ทว่าพระองค์จะทรงบินด้วยพระวรกายขนาดจริงไม่ได้ จึงต้องทรงลดขนาดพระวรกายลงตามโอกาสและสถานการณ์นั้น ๆ

(ครุฑาล่าหัวใจ, สมะเรียว, 2557, น. 31)

จากข้อความพบว่า มีการเคลื่อนไหวลักษณะเฉพาะโดยการเหาะหรือบินของครุฑมานที่ล้อเล่นกับเด็กน้อย โดยการบินคู่ไปกับเครื่องบินเพื่อให้เด็กน้อยเห็น และในตอนที่ครุฑมานต้องการบินไปสู่อากาศบริสุทธิ์ เพื่อให้เกิดการผ่อนคลาย ที่จังหวัดกาญจนบุรี ดังข้อความ

...เจ้าของปีกสีน้ำตาลแดงสยายลอยอยู่กลางเวหา เบื้องล่างคือป่าไม้สีเขียวและแม่น้ำแควน้อยที่จังหวัดกาญจนบุรี ทรงสูดพระอัสนาสะเข้าปอดลึกด้วยท่าทางผ่อนคลาย อากาศแฉฉนั้นบริสุทธิ์กว่าอากาศที่กรุงเทพฯ ฯ โดยสิ้นเชิง

(ครุฑาล่าหัวใจ, สมะเรียว, 2557, น. 44)

... “ไม่เข้าไปหอกพะยะค่ะ หม่อมฉันขอทูลลา” เจ้าชาย ครุฑมานโค้งพระวรกายลงเล็กน้อย ก่อนจะกระโดดลงจากพระบัลลังก์ ปล่อยให้พระวรกายร่วงหล่นร่วงลงไปยังพื้นเบื้องล่างอย่างรวดเร็ว เมื่อใกล้ถึงพื้นพสุธาที่ทรงกางปีกออก ก่อนจะโฉบบินบนท้องฟ้าพร้อมกับเสียงพระสรวลดังกึกก้อง

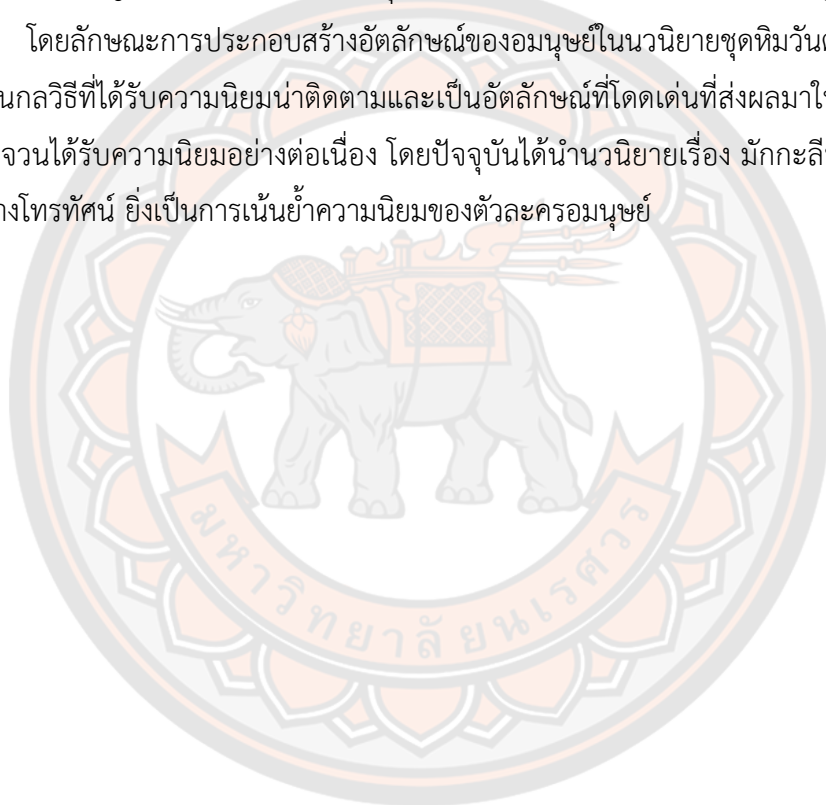
(ครุฑาล่าหัวใจ, สมะเรียว, 2557, น. 57)

จากข้อความพบว่า มีการเคลื่อนไหวลักษณะเฉพาะโดยการเหาะหรือบิน ของครุฑมานที่กำลังหนีการพบหน้าของนางปักษีสวรรณ

การประกอบสร้างอัตลักษณ์ของตัวละครมนุษย์การเคลื่อนไหวในลักษณะเฉพาะแบบการเหาะหรือบิน ซึ่งก็เป็นลักษณะพิเศษอย่างหนึ่งของมนุษย์ จากการศึกษาในนวนิยายชุดหิมวันต์รัฐจวน พบว่า **ครุฑ ราชสีห์ คนธรรพ์ กิณร กิณรี ที่สามารถบินหรือเหาะได้**

การประกอบสร้างอัตลักษณ์ของมนุษย์ในป่าหิมพานต์จากตัวละครเอกในนวนิยายชุดหิมวันต์รัฐจวนพบการเคลื่อนไหวลักษณะเฉพาะ เป็นการใช้ส่วนต่าง ๆ ของร่างกายเคลื่อนย้ายตนเองจากจุดหนึ่งไปยังจุดหนึ่ง โดยไม่ใช้การเคลื่อนไหวแบบปกติทั่วไป พบว่า ราชสีห์ กิณร กิณรี และพญาครุฑสามารถเหาะได้ ส่วนตัวละครที่ไม่มีการเคลื่อนไหวพิเศษใด ๆ คือ มั๊กกะลีผล ซึ่งเนื่องจากเป็นผลไม้ โดยส่วนใหญ่ดำเนินชีวิตเหมือนกับมนุษย์แต่ยังคงมีพลังวิเศษในกายที่เหนือมนุษย์อยู่

โดยลักษณะการประกอบสร้างอัตลักษณ์ของมนุษย์ในนวนิยายชุดหิมวันต์รัฐจวนที่ปรากฏนี้นับเป็นกลวิธีที่ได้รับความนิยมมาติดตามและเป็นอัตลักษณ์ที่โดดเด่นที่ส่งผลมาให้ นวนิยายชุดหิมวันต์รัฐจวนได้รับความนิยมอย่างต่อเนื่อง โดยปัจจุบันได้นำนวนิยายเรื่อง มั๊กกะลีที่รัก มาสร้างเป็นละครทางโทรทัศน์ ยังเป็นการเน้นย้ำความนิยมของตัวละครมนุษย์

บทที่ 4

อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

จากการวิเคราะห์การประกอบสร้างอัตลักษณ์ของมนุษย์ในนวนิยายชุดหิมวันต์รัฐจวน โดยมุ่งเน้นศึกษาการประกอบสร้างอัตลักษณ์ของมนุษย์ในป่าหิมพานต์จากตัวละครหลักในนวนิยายชุดหิมวันต์รัฐจวน เพื่อให้เกิดความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับแนวทางในการสร้างอัตลักษณ์หรือลักษณะเด่นของตัวละครมนุษย์ที่ปรากฏในนวนิยายชุดหิมวันต์รัฐจวน จนทำให้นวนิยายได้รับความนิยมาอย่างต่อเนื่อง ดังนี้

สรุปผลการวิจัย

จากการวิเคราะห์ การประกอบสร้างอัตลักษณ์ของมนุษย์ในนวนิยายชุดหิมวันต์รัฐจวน โดยมุ่งเน้นศึกษาการประกอบสร้างอัตลักษณ์ของมนุษย์ในป่าหิมพานต์จากตัวละครหลักในนวนิยายชุดหิมวันต์รัฐจวน ผลการวิเคราะห์พบว่า การประกอบสร้างอัตลักษณ์ของมนุษย์ที่พบทั้ง 5 ลักษณะนั้น อัตลักษณ์ของมนุษย์ที่พบร่วมกันมากที่สุดในการประกอบสร้าง คือ การแปลงกาย และการสื่อสารซึ่งเป็นการประกอบสร้างอัตลักษณ์ของมนุษย์ที่เอื้อให้เห็นความเป็นมนุษย์ชัดเจนของเหล่าตัวละครมนุษย์ รองมาคือ การประกอบสร้างอัตลักษณ์ของมนุษย์ การครอบงำ/ การควบคุม การใช้กำลัง ซึ่งเป็นการประกอบสร้างอัตลักษณ์ของมนุษย์ที่สนับสนุน ให้เห็นความแตกต่างและความสามารถของมนุษย์ที่ต่างจากมนุษย์เพื่อให้เห็นลักษณะอัตลักษณ์ที่เหนือความเป็นมนุษย์ ส่วนการประกอบสร้างอัตลักษณ์ของมนุษย์ ในเรื่องการเคลื่อนไหวเฉพาะจะพบน้อยที่สุดด้วยลักษณะของมนุษย์ในนวนิยายชุดนี้มีลักษณะแตกต่างกันและมีโครงเรื่องให้มนุษย์จำแลงกายเป็นมนุษย์หรือใช้ชีวิตแบบมนุษย์มากกว่าในลักษณะของมนุษย์ จึงพบน้อยเพียงบางเหตุการณ์ที่โครงเรื่องวางไว้ให้มนุษย์คืนร่างเป็นมนุษย์เท่านั้น และจากการศึกษาพบว่าการประกอบสร้างอัตลักษณ์ของมนุษย์ในนวนิยายชุดหิมวันต์รัฐจวน พบการประกอบสร้างอัตลักษณ์ตัวละครมนุษย์ 2 อัตลักษณ์ ดังต่อไปนี้

1. อัตลักษณ์ของตัวละครมนุษย์ที่แสดงออกทางกายภาพ เป็นลักษณะเฉพาะของมนุษย์ที่มองเห็นด้วยทางกายภาพภายนอก ว่าด้วยเรื่องของลักษณะรูปร่าง เพศ ผิว กลิ่นกาย จากการศึกษาพบว่าลักษณะที่ชี้ให้เห็นถึงอัตลักษณ์ทางกายภาพของมนุษย์จากนวนิยาย ชุดหิมวันต์รัฐจวนพบ 1 ประเด็น จากการแปลงกาย คือ การจำแลง แปลงตัวในลักษณะที่เปลี่ยนไปจากเดิม พบว่ามี การแปลงกาย 2 ลักษณะ คือ 1) การแปลงกายจากมนุษย์เป็นมนุษย์ เป็นการแปลงกายเพื่อใช้ชีวิต

บนโลกมนุษย์ซึ่งพบว่าเมื่อแปลงกายเป็นมนุษย์จะมีรูปลักษณ์ที่โดดเด่นเป็นที่สะดุดตา อีกทั้งไม่มีการเปลี่ยนแปลงตามกาลเวลา และ 2) การกลายกลับคืนร่างเดิมจากกายจำแลงร่างมนุษย์เป็นอมมนุษย์ พบว่าเมื่ออยู่บนโลกมนุษย์ในพื้นที่ส่วนตัวจะกลางร่างจากมนุษย์กลับคืนสู่ภาวะอมมนุษย์ เช่นเดิม หรือเรียกว่ากลับคืนสู่สัญชาติเดิม เมื่อกลับเข้าสู่ป่าหิมพานต์จะกลายกลับคืนร่างอมมนุษย์ และเมื่อเกิดการต่อสู้มักจะกลายกลับคืนร่างอมมนุษย์

2. อัตลักษณ์ของตัวละครอมมนุษย์ที่แสดงออกทางพฤติกรรมหรือบทบาทของตัวละคร เป็นลักษณะเฉพาะของมนุษย์ที่แสดงออกทางพฤติกรรมและบทบาทของตัวละคร ว่าด้วยเรื่องการสื่อสาร การแสดงอารมณ์ การเคลื่อนไหว การใช้อำนาจในการควบคุมสิ่งมีชีวิตอื่น จากการศึกษาพบว่าลักษณะที่ชี้ให้เห็นถึงอัตลักษณ์ทางพฤติกรรมและบทบาทของมนุษย์จาก นวนิยายชุดหิมวันต์ 4 ประเด็น 1) การสื่อสาร คือการสร้างความร่วมมือกันระหว่างผู้ส่งสารและผู้รับสาร พบว่ามี การสื่อสารระหว่างตัวละครอมมนุษย์ 2 ลักษณะ คือ 1.1) การสื่อสารระหว่างตัวละครอมมนุษย์กับมนุษย์ พบว่ามีหลายรูปแบบ ดังนี้ การสื่อสารผ่านความฝัน การสื่อสารผ่านกระแสจิต การสื่อสารโดยพลังจิต และการการหยั่งรู้โดยสัญชาตญาณ ซึ่งการสื่อสารทางอ้อมนี้โดยส่วนใหญ่มนุษย์จะเป็นผู้กำหนดให้บรรลุตามเป้าหมายที่ต้องการ และ 1.2) การสื่อสารระหว่างตัวละครอมมนุษย์ด้วยกัน พบว่า ลักษณะการสื่อสารระหว่างอมมนุษย์ด้วยกันนั้น จะเป็นการสื่อสารในลักษณะที่เป็นพลังพิเศษ มีประสาทสัมผัสที่เร็วกว่ามนุษย์ปกติเป็นอย่างมาก มีหุทธิพยาตาพิพย์ การใช้กระแสจิตในการสื่อสารถึงกัน การสื่อสารผ่านสิ่งของหรือวัตถุพิเศษ บางลักษณะมีความสัมพันธ์กันโดยจะต้องเกิดขึ้นพร้อมกัน ทั้งหมดขึ้นอยู่กับพลังในกายของอมมนุษย์ตนนั้น ๆ ที่จะมีความแข็งแกร่ง หรือศักดิ์ที่สูงต่ำต่างกันอย่างไร ซึ่งมีผลต่อการใช้พลังพิเศษต่าง ๆ 2) การครอบงำ/การควบคุม คือ การมีอำนาจควบคุมหรือมีอิทธิพลไม่ว่าโดยทางตรงหรือทางอ้อม ในความคิด และการกระทำเพื่อให้บรรลุตามความต้องการ การประกอบสร้างอัตลักษณ์ในลักษณะการครอบงำ/ การควบคุมที่พบ 3 ลักษณะ คือ 2.1) กระแสจิต พบว่า ลักษณะการครอบงำหรือการควบคุมด้วยกระแสจิตนั้น โดยส่วนใหญ่ผู้ที่สามารถควบคุมด้วยกระแสจิตจะมีพลังเหนือกว่าผู้ที่ถูกควบคุม เช่น อมมนุษย์ควบคุมมนุษย์ หรือถ้าอมมนุษย์ควบคุมด้วยกระแสจิตตนเองผู้ที่ถูกควบคุมย่อมอ่อนแอกว่า ด้อยกว่า หรือมีศักดิ์น้อยกว่า 2.2) มন্ত্রา จากการศึกษาพบว่า ลักษณะการครอบงำหรือการควบคุมด้วยมนตรานั้น โดยส่วนใหญ่อมมนุษย์มีความแตกต่างกับมนุษย์โดยทั่วไป กล่าวคือ สามารถใช้มนตราได้ ซึ่งนับเป็นอัตลักษณ์ที่ถูกประกอบสร้างขึ้นในนวนิยายชุดนี้ 2.3) วัตถุพิเศษ จากการศึกษาพบว่า การใช้วัตถุพิเศษนั้น ส่วนใหญ่แล้วจะเป็นตัวช่วยให้มีพลัง มีอิทธิฤทธิ์เพิ่มขึ้น การใช้งานหรือพลังของวัตถุพิเศษจะแตกต่างกันไปตามเจ้าของวัตถุชิ้นนั้น ๆ 3) การใช้กำลัง คือ การใช้กำลังในการต่อสู้ ควบคุมในสถานการณ์ หรือเหตุการณ์ต่าง ๆ การประกอบสร้างอัตลักษณ์ที่พบในลักษณะการใช้กำลัง พบ 2 ลักษณะ คือ 3.1) การใช้กำลังแบบไม่มีอาวุธ จากการศึกษาพบว่า อมมนุษย์ทุกคนมีลักษณะการใช้กำลังในการต่อสู้แบบไม่มีอาวุธ

เป็นการต่อสู้โดยใช้วิธีต่าง ๆ ในร่างกายมาประกอบการต่อสู้ และยังปรากฏความสัมพันธ์ระหว่างการใช้พลังวิเศษเฉพาะตน พร้อมกับการต่อสู้ 3.2) การต่อสู้แบบมีอาวุธหรือวัตถุวิเศษ จากการศึกษาพบว่า อมนุษย์มีลักษณะการใช้กำลังในการต่อสู้ แบบมีอาวุธหรือวัตถุวิเศษค่อนข้างน้อยมาก เพราะโดยส่วนใหญ่ของมนุษย์จะมีพลังเฉพาะกายของตนในการต่อสู้อยู่แล้ว และ 4) การเคลื่อนไหว ลักษณะเฉพาะ คือ การเคลื่อนไหวของมนุษย์ที่เป็นการใช้ส่วนต่าง ๆ ของร่างกายเคลื่อนย้ายตนเอง จากจุดหนึ่งไปยังจุดหนึ่ง โดยไม่ใช่การเคลื่อนไหวแบบปกติทั่วไป การประกอบสร้างอัตลักษณ์ที่พบในการเคลื่อนไหวที่มีลักษณะเฉพาะตน พบ 4.1) การหายตัว จากการศึกษาพบว่า อมนุษย์มีลักษณะการเคลื่อนไหวในลักษณะเฉพาะ แบบการหายตัว มีเฉพาะในอมนุษย์บางตนเท่านั้น จากการศึกษาพบ พญานาค และราชสีห์ ที่สามารถหายตัวได้ 4.2) การเหาะ/บิน จากการศึกษาพบว่า อมนุษย์ที่มีลักษณะการเคลื่อนไหวในลักษณะเฉพาะแบบการเหาะหรือบิน ซึ่งก็เป็นลักษณะพิเศษอย่างหนึ่งของอมนุษย์ ซึ่งจากการศึกษาในนวนิยายพบครุฑ ราชสีห์ คนธรรพ์ กิณนร กิณรี ที่สามารถบินหรือเหาะได้

อภิปรายผล

นวนิยายชุดหิมวันต์ธัญจวน ที่สะท้อนให้เห็นการประกอบสร้างอัตลักษณ์ของอมนุษย์ทำให้เข้าใจในบริบทของนวนิยายแฟนตาซี จะมีการเล่าเรื่องราวเกี่ยวกับเรื่องที่มีทศจรรัย สิ่งลึกลับ เรื่องราวแปลกประหลาด เช่น เวทมนตร์ พลังเหนือธรรมชาติ อิทธิฤทธิ์ปาฏิหาริย์ สัตว์วิเศษหรือ สัตว์ในตำนาน รวมไปถึงอมนุษย์ที่มีอำนาจเหนือมนุษย์ การต่อสู้และการผจญภัยที่เกิดขึ้นจริง และสถานที่ที่พิเศษเหนือธรรมชาติ ป่าหิมพานต์ ซึ่งเป็นดินแดนมหัศจรรย์อันลึกลับ ที่มีความแปลกประหลาดและเต็มไปด้วยจินตนาการแห่งความคิดความฝัน ที่เต็มไปด้วยความมีชีวิตชีวาซึ่งสอดคล้องกับงานของสมพร ร่วมสุข (2521) ที่ได้ศึกษาวิเคราะห์อุปนิสัยบทบาทและคุณค่าของตัวละครอมนุษย์ทั้งฝ่ายดีและฝ่ายร้าย นอกจากนี้ยังให้ความเห็นว่ากวีผู้แต่งบทละครสร้างตัวละครอมนุษย์ขึ้น โดยอาศัยความเชื่อดั้งเดิมของไทยเป็นหลักแล้วจินตนาการให้มีลักษณะพิเศษพิสดารออกไป นำความเชื่อผสมผสานกับหลักความจริงแล้วจินตนาการให้มีฤทธิ์มีอำนาจมากขึ้นถึงแม้ว่าตัวละครอมนุษย์จะมีรูปร่างพิสดารเพียงใดก็ตามแต่ตัวละครเหล่านี้มีนิสัยตรงกับความจริงตามธรรมชาติของมนุษย์ รื่นฤทัย สัจจพันธุ์ (2557, น. 3) กล่าวถึงป่าหิมพานต์ และสัตว์หิมพานต์ จินตนาการของกวีโบราณที่สร้างสรรค์จินตนาการมหัศจรรย์ ที่ทำให้จดจำ อ้างถึง (Allusion) สืบทอด และสืบสร้าง (Perpetuation) ในวรรณคดีเรื่องต่าง ๆ ประเภทต่าง ๆ สมัยต่าง ๆ ต่อมาจนถึงปัจจุบัน ระหว่างสิ่งมีชีวิตและสภาพแวดล้อมที่มีความอุดมสมบูรณ์เหนือธรรมดา จากความเชื่อของคนไทยที่ว่าในป่าหิมพานต์นี้ไม่ว่าจะเป็นพืช หรือสัตว์ จะมีรูปร่างที่แปลกไปจากเมืองมนุษย์เราโดยตำนานกล่าวไว้ว่าป่าหิมพานต์ตั้งอยู่บนเทือกเขาหิมาลัย ทอดตัวต่ำลงมาในแดนมนุษย์ ทับซ้อนมิติกันอยู่กับโลกมนุษย์ ในหลายประเทศและแถบสุวรรณภูมิทั้งหมด เมื่อเราได้ยินได้ฟัง คนโบราณพูดถึงดินแดนลับแล

แดนสนธยา ป่าหิมพานต์ โลกทิพย์ เหล่านี้ จากการวิเคราะห์การประกอบสร้างอัตลักษณ์ของมนุษย์ ในนวนิยายชุดนี้ จะเห็นว่าเป็นการสร้างบุคลิกตัวละครให้มีลักษณะเฉพาะมีความเป็นอัตลักษณ์ใน ตัวละครมนุษย์ตามโครงเรื่อง เนื้อหาของเรื่องให้เกิดความสัมพันธ์ในด้านการสื่อสารถ่ายทอด จินตนาการจนเห็นอัตลักษณ์ของมนุษย์ได้อย่างชัดเจน สอดคล้องกับ หม่อมหลวงบุญเหลือ เทพยสุวรรณ (2518, น. 28) ได้กล่าวไว้ว่า นวนิยายที่ เนื้อเรื่องดำเนินไปโดยไม่อาศัยลักษณะของ ตัวละครนับเป็นนวนิยายไม่ได้ และสอดคล้องกับความคิดเห็นของ เสาวลักษณ์ อนันตศานต์ (2517, น. 73) ที่ว่าการศึกษาดูตัวละครทำให้เข้าใจแก่นเรื่องและมองเห็นความสัมพันธ์ระหว่างโครงเรื่องกับ ตัวละครว่า มีความเกี่ยวเนื่อง สอดคล้องกับการสร้างลักษณะของตัวละคร การกำหนดบทบาทของ ตัวละครเป็นการกำหนดไปตามเจตนาและจินตนาการของผู้เขียน ซึ่งการนำเสนอตัวละครมีหลาย ลักษณะ หลายประเภท มีขอบเขตเท่ากับจินตนาการและความสามารถของผู้เขียนที่จะเลือกสร้าง ตัวละครได้หลายลักษณะ

เนื่องจากการประกอบสร้างอัตลักษณ์ของมนุษย์ลักษณะเป็นจินตภาพ ที่เกิดจาก กระบวนการการตีความและการให้ความหมายต่อสิ่งต่าง ๆ จากประสบการณ์ร่วมของบุคคลทั้ง ทางตรงและทางอ้อม โดยอาศัยการสะสมผ่านระยะเวลาในการวิเคราะห์หรือการปรากฏซ้ำ ๆ อย่างสม่ำเสมอจนเกิดเป็นความประทับใจของบุคคลทั้งในด้านบวกและลบขึ้นอยู่กับการให้ความหมาย และการตีความในเชิงอัตวิสัยของบุคคลนั้น นวนิยายชุดหิมวันต์รัฐจวน จึงได้ถ่ายทอดการประกอบ สร้างอัตลักษณ์ของตัวละครมนุษย์ ให้เห็นในลักษณะความเหมือนมนุษย์ในบริบทต่าง ๆ ตามความเชื่อ ความศรัทธาหรือมีที่มาจากวรรณคดี จากความเชื่อทางศาสนา ลัทธิ ที่สะท้อนให้เห็นว่าตัวละครที่ ไม่ใช่มนุษย์ธรรมดา แต่จะมีลักษณะเด่นและมีพลังอำนาจที่ไม่เหมือนมนุษย์ เช่น สัตว์ในป่าหิมพานต์ ที่ปรากฏในวรรณคดี ของไทย มีทั้ง ครุฑ นาค กินรี คนธรรพ์ นารีผล ฯลฯ ซึ่งมีรูปร่างในบางส่วน ใกล้เคียงกับมนุษย์ และมีอัตลักษณ์เฉพาะตน ซึ่งได้สอดคล้องกับ อิงอร สุพันธุ์วัฒน์ (2547) ในหนังสือ วรรณกรรมวิจารณ์นี้มีบทวิเคราะห์ นวนิยายของแก้วแก้ว ว่า การสร้างความลึกลับเหนือจริง เช่น การใช้ของวิเศษ สื่อ หรือพลังจิตเพื่อให้ผู้อ่านติดตามเข้าไปอยู่ในโลกของจินตนาการของผู้เขียน แต่นวนิยายในช่วงระยะหลัง ความซับซ้อนจะเพิ่มมากขึ้นตามลำดับด้วยการสร้างตัวละครขึ้นใหม่ ผสมผสานไปกับตัวละครในวรรณคดีที่ทุกคนรู้จักกันดี มีการสร้างปมปัญหา เงื่อนไขให้ตัวละครต้อง ตัดสินใจ สร้างความสนใจใคร่รู้หรือลางบอกเหตุล่อลวงหน้า รวมทั้งการใช้เวทมนตร์คาถาต่าง ๆ รวมถึง การใช้เรื่องย้อนอดีตหรือการสร้างตัวละครให้มีลักษณะพิเศษ

นวนิยายชุดหิมวันต์รัฐจวน สะท้อนสังคมวรรณกรรม ผ่านการประกอบสร้างอัตลักษณ์ของ มนุษย์เป็นการสร้างภาพตัวแทนลักษณะของมนุษย์บนรากฐานของคำอธิบายที่ว่าทุกสิ่งทุกอย่าง ภายใต้อำนาจมนุษย์หรือรัฐนั้นเป็นสิ่งที่ถูกประกอบสร้างขึ้นซึ่งยืมมาจากวิชาสังคมวิทยาที่อธิบายถึง บรรทัดฐานของสังคมซึ่งบรรทัดฐานคือตัวกำหนดตามพฤติกรรม ความเชื่อ ค่านิยมได้อย่างโดดเด่น

เป็นอัตลักษณ์ของมนุษย์ที่มีการผลิตซ้ำจากอดีตสู่ปัจจุบันให้เห็นความเป็นสากลในด้านการนำ
 อัตลักษณ์ของมนุษย์ในทางศาสนา วรรณคดี มาประกอบสร้างในเนื้อหาโครงเรื่องใหม่
 ที่ทันสมัยแต่ยังคงแฝงไว้ด้วยบริบทอัตลักษณ์ของมนุษย์ในทางเชื่อกันในอดีได้อย่างลงตัว
 ดึงดูดความน่าสนใจ สร้างสุนทรียภาพให้กับผู้อ่านวรรณกรรม สามารถเข้าถึงอารมณ์ของเรื่องราว
 สอดคล้องกับคำกล่าวของ ดวงมน จิตรจางค์ (2528, น. 158) ที่ได้กล่าวถึงความสำคัญของ ตัวละคร
 ไว้ว่า “ในโลกแห่งศิลปะ วรรณคดี ตัวละครที่กำใจผู้อ่าน ผู้ชม ย่อมต้องมีความซับซ้อนในบุคลิกภาพ
 ความคิด อารมณ์ ย่อมส่งผลต่อพฤติกรรมและทำให้พฤติกรรมเหล่านั้นสมเหตุสมผลในสายตามนุษย์
 ทั่วไป” ซึ่งการประกอบสร้างอัตลักษณ์ของมนุษย์ในนวนิยายชุดหิมวันต์รัฐจวน ได้นำเสนอนั้นทำให้
 ตัวละครมนุษย์มีอัตลักษณ์ที่โดดเด่น เป็นที่น่าประทับใจ สร้างความซับซ้อนทางบุคลิกภาพของ
 ตัวละครได้สมเหตุสมผลและสมจริง นวนิยายชุดหิมวันต์รัฐจวนจึงมีคุณค่าทางวรรณศิลป์ และคุณค่า
 ทางปัญญา เป็นวรรณกรรมที่ทรงคุณค่าอย่างยิ่ง อีกทั้งได้รับความนิยมเป็นที่กล่าวถึงในสังคมของ
 ผู้อ่านนวนิยาย เพราะเหตุนี้จึงส่งผลให้ นวนิยายชุดหิมวันต์รัฐจวนได้รับความนิยมอย่างมาก
 จนมีผู้จัดละครนำนวนิยายในชุดมาสร้างเป็นละครโทรทัศน์อีกด้วย ทำให้คนรุ่นใหม่ได้รู้จักตัวละคร
 มนุษย์ในหิมพานต์ การประกอบสร้างที่สามารถแสดงให้เห็นถึงอัตลักษณ์ตัวละครจนผู้รับสารเชื่อใน
 เรื่องราวความมหัศจรรย์ เชื่อในอิทธิฤทธิ์ ของเหล่ามนุษย์กึ่งเทพกึ่งเดรัจฉานนั้นได้ ก็จะสามารถ
 กระทปใจผู้อ่านให้ซาบซึ้งตามจินตนาการพร้อมทั้งยังสามารถสนับสนุนในความเชื่อความศรัทธาที่มีมา
 ยาวนานส่งผลให้งานเขียนนั้นน่าสนใจพร้อมแฝงไว้ด้วยคุณค่าทางปรัชญาความเชื่อสืบต่อไป

ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาพบว่าในนวนิยายชุดหิมวันต์รัฐจวนยังมีประเด็นที่น่าสนใจศึกษาเกี่ยวกับ
 มโนทัศน์การผลิตซ้ำในเรื่องความเชื่อเกี่ยวกับมนุษย์

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กาญจนา แก้วเทพ. (2545). สื่อและวัฒนธรรมศึกษากับสังคมไทย. *รัฐศาสตร์สาร*, 23(3), 80 – 83.
- กรมส่งเสริมวัฒนธรรม. (2563). *พญาครุฑ*. สืบค้น 5 มกราคม 2564, จาก
http://www.culture.go.th/culture_th/ewt_news.php?nid=5257&filename=index
- วันชนะ ทองคำเภา. (2554). *ภาพตัวแทนของสมเด็จพระมหาธรรมราชาในวรรณกรรมไทย*.
กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย.
- แก้วแต้ม. (2557). *นิมิตนาคา*. กรุงเทพฯ: สถาพรบุ๊คส์.
- จักรพันธ์ ไพบูลย์. (2556). *ศึกษาอัตลักษณ์ของตัวละครเอก จากวรรณคดีรามเกียรติ์ ฉบับพระราช
นิพนธ์พระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกมหาราช (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทศึกษาศาสตร์)*.
ชลบุรี: มหาวิทยาลัยบูรพา.
- ฉลาดชาย รมิวตนนท์. (2545). *แนวคิดในการศึกษาอัตลักษณ์ความเป็นไทย. ในการศึกษา
ประวัติศาสตร์และวรรณกรรมของกลุ่มชาติพันธุ์ไทย*. กรุงเทพฯ: อมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์
พับลิชชิ่ง
- ณัฐกฤตา. (2557). *ร่ายรักกิงรา*. กรุงเทพฯ: สถาพรบุ๊คส์.
- ดวงมน จิตรจำนงค์. (2528). *หลังม่านวรรณศิลป์*. กรุงเทพฯ: เทียนวรรณ.
- ดาราทพร สีม่วง. (2556). *การประกอบสร้างอัตลักษณ์ของนักเขียน: กรณีศึกษาเรื่องเล่าจาก
ประสบการณ์ชีวิตของ เสกสรรค์ ประเสริฐกุล (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทศึกษาศาสตร์)*.
กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ธัญวรัชญ์ กอบศิริธีร์วรา, และปพนพัชร์ กอบศิริธีร์วรา. (2562). *ตัวละครมนุษย์กับวัฒนธรรมศึกษา
ในมังงะญี่ปุ่น. คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์*, 9(2), 81-95.
- นพพร ประชากุล. (2552). *การเปลี่ยนแปลงกระบวนทัศน์ที่สัมพันธ์กับวิธีการเล่าเรื่องในสื่อมวลชน*.
กรุงเทพฯ: อาน.
- บัญญัติ เตส่วน. (2559). *การประกอบสร้างความหมายผู้ชายแบบเมโทรเซ็กส์ชวล (Metrosexual) ใน
นิตยสาร Attitude และ Lips (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทศึกษาศาสตร์)*. สงขลา.
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.
- ประสิทธิ์ สิปรีชา. (2547). *การสร้างและสืบทอดอัตลักษณ์ของกลุ่มชาติพันธุ์ม้ง.
ในวาทกรรมอัตลักษณ์*. กรุงเทพฯ: โอ.เอส.พริ้นติ้งเฮาส์.

- ปริญทร์ นาคสิงห์. (2556). การประกอบสร้างตัวตนเกย์ในภาพยนตร์ไทย. *วารสารสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์*, 39(2), 35-53.
- ผักบุ้ง. (2557). *มักกะลีที่รัก*. กรุงเทพฯ: สถาพรบุ๊คส์.
- พจมาน มูลทรัพย์. (2551). เรื่องเล่าของเกย์ในชุมชนวรรณกรรมออนไลน์: กรณีศึกษากลุ่ม “บลูสกาย โชไชตี้” ใน www.pantip.com. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พัฒนา กิติอาษา. (2546). *คนพันธุ์ป๊อป: ตัวตนคนไทยในวัฒนธรรมสมัยนิยม*. กรุงเทพฯ: ศูนย์มานุษยวิทยาสิรินธร (องค์การมหาชน).
- พิศิษฐ์ คุณวโรตม์. (2545). *อัตลักษณ์และกระบวนการต่อสู้เพื่อ ชีวิตของผู้ติดเชื้อ HIV* (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ภาณุวัฒน์ สืบสกุล. (2549). *แบบเรื่องและอัตลักษณ์ของตัวละครเอกจากวรรณกรรมเรื่องสั้น แนวรักชุด ความรู้สึกดี...ที่เรียกว่ารัก* (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต). พิษณุโลก: มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- ไมพอน ดวงพะสี. (2551). *อัตลักษณ์ของตัวละครชนเผ่าในเรื่องสั้นและนวนิยายลาวร่วมสมัย (ค.ศ.1975-2006)* (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต). มหาสารคาม. มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2534). *พจนานุกรมศัพท์ประกันภัย อังกฤษ - ไทย ฉบับราชบัณฑิตยสถาน*. กรุงเทพฯ: นานมีบุ๊คส์ พับลิเคชั่นส์.
- รินฤทัย สัจจพันธุ์. (2557). อิทธิพลของคติไตรภูมิต่อการสร้างสรรค์วรรณคดี (Influences of Trai Bhum Beliefs on Literary Creation). *วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี*, 4(1), 1-34.
- ลิซ. (2557). *มนตราราชสีห์*. กรุงเทพฯ: สถาพรบุ๊คส์.
- วรางคณา สิริวานนท์. (2546). *การพิสูจน์อัตลักษณ์ของตัวละครสตรีในนวนิยายเรื่องเกรฟีนฟาสตินา ของ อีตา ฮาน-ฮานและเรื่อง เฮอร์ เดิม เลเบน อายเนอ เฟรา ของ ลูอิซเซ่ แอสตัน*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยจุฬาลงกรณ์.
- วีรวัฒน์ อินทรพร. (2560). ตัวละครประเภทมนุษย์เหนือธรรมชาติในนวนิยายเรื่อง “หน้ากากดอกช่อนกลืน” ของแก้วแก้ว. *สาขามนุษยศาสตร์ สังคมศาสตร์ และศิลปะมหาวิทยาลัยศิลปากร*, 10(3), 2324-2341.
- สมพร ร่วมสุข. (2521). *วิเคราะห์บทบาทของตัวละครมนุษย์ในบทละครในและละครนอก*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

- สโรชพันธุ์ สุภาวรรณ. (2557). การประกอบสร้างภาพลักษณ์ของผู้สูงอายุ. *วารสารสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร*, 10(1), 93-136.
- สมะเรียม. (2557). *ครุฑล่าหัวใจ*. กรุงเทพฯ: สถาพรบุ๊คส์.
- สายชล สัตยานุรักษ์. (2546). *การสร้างอัตลักษณ์เมืองไทยและชนชั้นของชาวสยาม*. กรุงเทพฯ: มติชน.
- สุวรรณา เกรียงไกรเพ็ชร. (2514). *พระอภัยมณี: การศึกษาในเชิงวรรณคดีวิจารณ์* (วิทยานิพนธ์ปริญญาโท). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เสฐียรโกเศศ (พระยาอนุমানราชชน), (2518) *เล่าเรื่องไตรภูมิ*. กรุงเทพฯ: คลังวิทยา.
- อภิญา เพ็ญพุกกุล.(2546). *อัตลักษณ์*. กรุงเทพฯ: คณะกรรมการสภาวิจัยแห่งชาติ สาขาสังคมวิทยา สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ.
- อรรรรณ ฤทธิศรีธร. (2562). *ภาพแทนและการประกอบสร้างความจริงเรื่องธรรมชาติในนวนิยายแนวจินตนิมิตของไทย* (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต). มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- Duffy, T. M., & Cunningham, D. J. (1996). Constructivism: Implications for the Design and Delivery of Instruction. In D. H. Jonassen (Ed.), *Handbook of Research for Educational Communications and Technology*. NY: Macmillan Library Reference USA.
- Hall, S. (1997). *Representation: Cultural Representations and Signifying Practices*. London: Sage Publications
- Woodward, K. (2000). *Questioning identity: gender, class, nation*. London and New York: Routledge.

ประวัติผู้วิจัย

มหาวิทยาลัยพระนคร

